POVEȘTI DIN ȚARA RUTABAGA

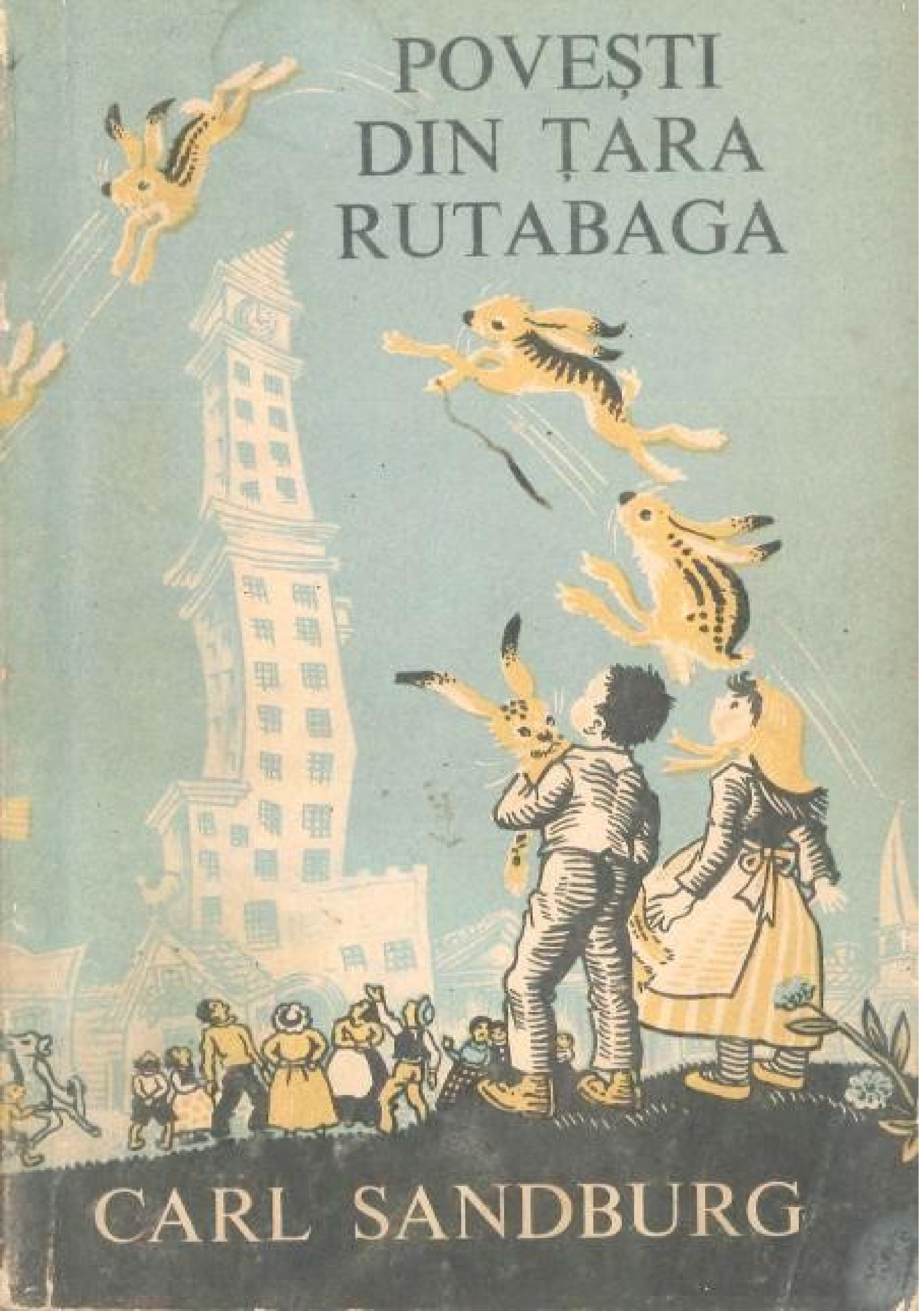

CARL SANDBURG

POVEŞTI DIN ŢARA RUTABAGA

de
CARL SANDBURG

ÎN ROMÂNEŞTE DE
NINA STĂNCULESCU

ILUSTRAŢII DE
MAUD ŞI MISKA PETERSHAM
reproduse după original

EDITURA TINERETULUI
1969

1. Trei poveşti despre găsirea căii ferate în zigzag, a purceilor cu şerveţele la gît, a cuptoarelor pentru clovnii de circ, a satului Ficat-cu-Ceapă, a satului Bezele-cu-Frişcă.

Persoane: Dă-mi Securea
Te Rog Dă-mi
Nu Mă-ntlebaNimic
Vînzătorul de Bilete

Vîrf de-Aripă Levănţică
Cei patru unchi

Şobolanul din viscol
Cei cinci şobolani ruginii

Alte persoane: Culegătorii de baloane
Clovnii copţi
Purceii cu picăţele

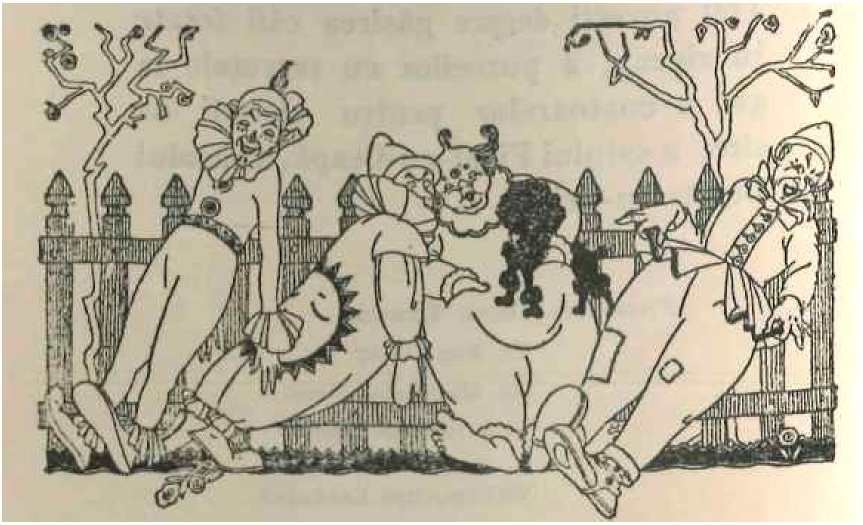

Cum au pornit-o spre Ţara Rutabaga

Dă-mi Securea locuia într-o casă în care toate erau ca totdeauna.

— Hornul stă pe casă şi lasă să iasă fumul – spunea Dă-mi Securea. Clanţele deschid uşile. Ferestrele sînt totdeauna ori deschise, ori închise. Noi ne aflăm totdeauna ori în partea de sus a casei, ori în cea de jos. Toate sînt ca totdeauna.

Şi atunci se hotărî să-i lase pe copii să se boteze singuri.

— Prima vorbă pe care-o vor rosti de cum vor învăţa să-njghebe vorbe, le va fi numele – hotărî el. Singuri au să-şi dea numele.

Cînd primul băiat veni în casa lui Dă-mi Securea, căpătă numele Te Rog Dă-mi. Cînd veni prima fată, ea se numi Nu Mă-ntleba Nimic. Şi amîndoi copiii aveau în ochi umbrele văilor cînd se lasă noaptea şi luminile din zori cînd soarele li se-nalţă deasupra frunţilor. Iar părul de pe creştet le stătea zbîrlit ca smocurile de iarbă sălbatică şi întunecată. Şi le plăcea să apese pe clanţe, să deschidă uşile şi să

alerge pe-afară, ca vîntul să le pieptene părul, să le mîngîie ochii şi să le pună degetele lui uşoare pe frunte.

Pe urmă, pentru că nu mai veni nici un băiat şi nici o fată, Dă-mi Securea îşi spuse în sinea lui: „Primul meu băiat e cel de pe urmă şi ultima mea fetiţă e cea dintîi, şi singuri şi-au dat numele pe care îl poartă”.

Te Rog Dă-mi crescu mare şi urechile i se lungiră. Nu Mă-ntleba Nimic crescu mare şi urechile i se lungiră. Şi rămaseră să locuiască în casa în care toate erau ca totdeauna. Se-obişnuiseră să spună întocmai ca tatăl lor: „Hornul stă pe casă şi lasă să iasă fumul, clanţele deschid uşile, ferestrele sînt totdeauna ori deschise, ori închise, noi ne aflăm totdeauna ori în partea de sus a casei, ori în cea de jos – toate sînt ca totdeauna”.

După un timp începură să se întrebe unul pe altul în răcoarea-nserării după ce, de dimineaţă, mîncaseră ouă la micul dejun: „Cine-i cine? Cît de mult? Şi care-i răspunsul?”

— Prea-i de tot să stai prea mult undeva – spuse într-o zi bătrînul poznaş Dă-mi Securea.

Şi Te Rog Dă-mi şi Nu Mă-ntleba Nimic, poznaşul fiu şi poznaşa fiică ai lui Dă-mi Securea, îi răspunseră tatălui lor:

— Chiar că-i prea de tot să stai prea mult undeva.

De aceea îşi vîndură tot ce-aveau: porci, păşuni, culegătoare de piper, furci de fîn, totul, în afară de cîte-o boccea şi de cîteva mărunţişuri.

Iar cînd vecinii îi văzură că-şi vînd tot ce-aveau, îşi spuseră care mai de care: „Se duc în Kansas, la Kokomo, în Canada, în Kankaki, la Kalamazu, în Kamceatka, la Ceatahuci”.

Unul dintre ei, bondoc şi mucalit, cu ochii pe jumătate închişi şi cu nasul vîrît într-o mănuşa, rîse pe înfundate în cinci feluri diferite şi adăugă:

— Se duc în lună, şi cînd au să ajungă acolo au să spună că toate sînt ca totdeauna.

Toţi banii gheaţă pe care-i căpătară din vînzarea tuturor lucrurilor: porci, păşuni, culegătoare de piper, furci de fîn,

Dă-mi Securea îi puse într-o boccea şi bocceaua o azvîrli în spinare, cum face orice strîngător de vechituri cînd se întoarce acasă.

Pe urmă-l luă pe Te Rog Dă-mi, fiul lui cel mai mare şi cel mai mic şi singurul lui fiu, şi pe Nu Mă-ntleba Nimic, fata lui cea mai mare şi cea mai mică şi singura lui fiică, şi se duseră cu toţii la gară.

Vînzătorul de Bilete stătea la casă şi vindea bilete, ca totdeauna.

— Doriţi un bilet ca să plecaţi şi să vă întoarceţi sau doriţi unul ca să plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi *niciodată*? întrebă Vînzătorul de Bilete frecîndu-se la ochi de somn.

— Dorim un bilet ca să ne ducem acolo unde şinele de cale ferată o iau în sus, în înaltul cerului, şi nu se mai întorc niciodată. Trimite-ne atît de departe cît duc şinele de cale ferată, şi încă de patruzeci de ori mai departe – îi răspunse Dă-mi Securea.

— Atît de departe? Aşa devreme? Atît de curînd? întrebă Vînzătorul de

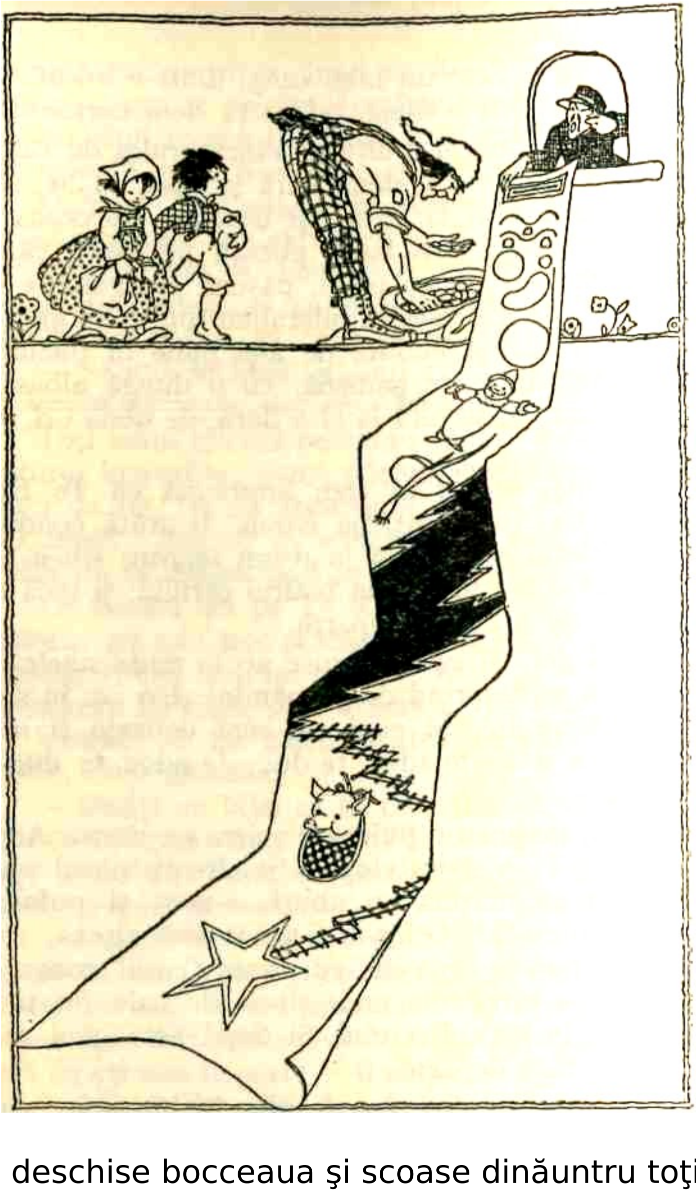

Îşi deschise bocceaua şi scoase dinăuntru toţi
banii gheaţă.

Bilete, frecîndu-se şi mai tare la ochi de somn. Atunci am să vă dau un bilet nou. Adus de vînt. Este un bilet lung, dintr-o bucată de piele galbenă, cu o dungă albastră de-a

curmezişul.

Dă-mi Securea îi mulţumi Vînzătorului de Bilete o dată, îi mulţumi a doua oară şi apoi, în loc să-i mulţumească a treia oară, îşi deschise bocceaua şi scoase dinăuntru toţi banii gheaţă pe care-i căpătase vînzîndu-şi toate: porci, păşuni, culegătoare de piper, furci de fîn. Şi plăti biletul cu toţi banii gheaţă pe care-i avea. Şi înainte de a-şi pune în buzunar biletul lung, din piele galbenă, cu o dungă albastră de-a curmezişul, se uită la el o dată, de două ori, de trei ori.

Pe urmă, se sui în tren împreună cu Te Rog Dă-mi şi cu Nu Mă-ntleba Nimic, îi arătă conductorului biletul şi porniră la drum încotro şinele de cale ferată o iau în sus, în înaltul cerului, şi încă de patruzeci de ori mai departe.

Trenul goni şi goni. Ajunse acolo unde şinele de cale ferată se desprind de pe pămînt şi o iau în sus, în înaltul cerului. Şi goni tot mai departe şi mai departe: te duc—te-aduc, te duc—te-aduc, te duc— te-aduc…

Uneori, masinistul fluiera şi şuiera cu sirena. Alteori, fochistul suna din clopot. Şi alteori, nasul purcelului de pe maşina cu aburi se-neca şi pufnea: pfuu-fuf, pfuu-fuf. Orice-ar fi făcut însă sirena, clopotul sau purcelul maşinii cu aburi, trenul gonea şi gonea mereu într-acolo unde şinele de cale ferată o iau în sus, în înaltul cerului. Şi după asta goni mai departe şi mai departe.

Uneori, Dă-mi Securea se uita în buzunar, vîra mîna înăuntru şi scotea biletul lung, din piele galbenă, cu o dungă albastră de-a curmezişul.

— Nici chiar regii Egiptului, cu toate cămilele lor căţărătoare şi cu toate şopirlele lor de mare viteză, pestriţe şi norocoase, n-au făcut o călătorie ca asta – le spuse el copiilor lui.

Dar atunci se întîmplă ceva neobişnuit. Se întîlniră cu un alt tren, care gonea pe aceeaşi cale. Trenul lor mergea în sensul lui, iar celălalt tren venea în celălalt sens. Se întîlniră. Trecură unul de altul.

— Ce-a fost asta, ce s-a întîmplat? îl întrebară copiii pe

tatăl lor.

— Un tren a trecut pe deasupra, celălalt pe dedesubt – le răspunse el. Asta-i Ţara de Sus şi de Jos. Nimeni nu se dă la o parte din calea altuia. Trece ori pe deasupra, ori pe dedesubt.

Pe urmă ajunseră în Ţara Culegătorilor de baloane.

Baloanele atîrnau în jos, prinse de cer cu fire atît de subţiri, că de-abia le puteai vedea. Era recolta de baloane din vara aceea. Şi cerul era înţesat de baloane. Baloane roşii, albastre, galbene, baloane albe, purpurii şi portocalii, baloane în formă de piersică, de pepene, de cartof, baloane pîine-de-secară şi pîine-de-grîu, baloane şir-de-cîrnaţi şi cotlet-de-porc pluteau şi umpleau tot cerul.

Culegătorii de baloane umblau pe picioroange şi culegeau baloanele. Toţi culegătorii aveau picioroange, mai lungi sau mai scurte. Cînd culegeau baloanele care erau mai aproape de pămînt, aveau picioroange mai scurte, cînd voiau să le culeagă însă pe cele care erau mai sus şi mai departe, umblau pe o pereche de picioroange mai înalte.

Culegătorii-copii, pe picioroange de copii, culegeau baloane-copii. Cînd cădeau de pe picioroange, gramada de baloane pe care o aveau în mîini îi ţinea in aer pînă-şi aşezau din nou picioarele în picioroange.

— Uite colo sus, în înaltul cerului, pe unul care se-nalţă ca o pasăre în zorii zilei! Cine-i acela? întrebă Nu Mă-ntleba Nimic.

— E unul care cînta de prea multă fericire – îi răspunse tatăl ei. Cîntecele care i-au ieşit din gît l-au făcut atît de uşor, încît baloanele l-au scos din picioroange.

— Şi are să se mai întoarcă vreodată jos, la ai lui?

— Da, cînd îşi va termina toate cîntecele, inima i se va îngreuna. Şi atunci va coborî iar pe picioroangele lui.

Trenul goni mai departe şi mai departe. Maşinistul fluiera şi şuiera cu sirena de cîte ori voia. Fochistul suna clopotul cînd i se năzărea. Şi uneori purcelul maşinii cu aburi făcea pfuu-fuf—pfuu-fuf.

— Acum urmează ţara din care vin la noi clovnii e circ le

spuse Dă-mi Securea fiului şi fiicei lui. Deschideţi bine ochii.

Ei se uitară, aşadar, cu atenţie. Văzură oraşe cu tot felul de cuptoare, unele lungi şi altele scurte, unele largi-îndesate, altele înguste-sfrijite. Şi toate erau de copt clovni: unii lungi, alţii scurţi, unii graşi-îndesaţi, alţii subţiri-sfrijiţi.

După ce fiecare clovn era copt în cuptor, îl scoteau afara la lumina zilei şi-l puneau să stea în picioare, sprijinit de gura cuptorului, ca o păpuşă mare albă, cu gură roşie.

Doi oameni se îndreptau apoi spre fiecare clovn copt stînd neclintit ca o păpuşă. Un om îi azvîrlea în faţă o găleată cu flacără albă. Al doilea îi pompa cu o pompă de suflat, prin gura lui cea roşie, un suflu de viaţă.

Clovnul se freca la ochi, deschidea gura, întorcea gîtul, mişca urechile, dădea din degete, sărea de pe gura cuptorului şi-ncepea să facă piruete, şi sărituri, şi tumbe fel de fel în cercul de rumeguş de lîngă gura cuptorului.

Trenul goni mai departe şi mai departe, pînă cînd încetă să mai umble drept şi o luă în zigzag pe un drum ca o literă Z pusă lîngă o altă literă Z, şi încă una lîngă încă una, şi-aşa tot mereu.

Calea şi şinele şi traversele şi crampoanele şinelor, de sub tren, toate încetară să mai fie drepte şi se preschimbară într-altele în zigzag, ca o literă Z, şi încă o literă Z, şi încă una, şi încă una.

— Parc-am face jumătate din drum şi pe urmă am lua-o înapoi şi în sus – observă Nu Mă-ntleba Nimic.

— Uită-te pe fereastră şi vezi dacă purceii au la gît şerveţele – îi spuse Dă-mi Securea. Dacă purceii poartă şerveţele, atunci, de bună seamă, aceasta este Ţara napilor galbeni rutabaga, denumită pe scurt: Ţara Rutabaga.

Şi ei priviră afară pe ferestrele în zigzag ale vagoanelor în zigzag şi primii purcei pe care-i văzură aveau şerveţele la gît, iar purceii pe care-i văzură pe urmă, ca şi purceii pe care-i văzură după aceştia, toţi aveau şerveţele la gît.

Purceii cu pătrăţele aveau şerveţele cu pătrăţele,

purceii în dungi aveau şerveţele în dungi, iar purceii cu picăţele aveau, bine-nţeles, şerveţele cu picăţele.

— Cine le pune purceilor şerveţele? îl întrebă Te Rog Dă-mi pe tatăl lui.

— Taţii şi mamele lor le pun şerveţele – îi răspunse Dă-mi Securea. Purceii cu pătrăţele au taţi şi mame cu pătrăţele. Purceii în dungi au taţi şi mame în dungi. După cum purceii cu picăţele au taţi şi mame cu picăţele.

Şi trenul umblă în zigzag mai departe şi mai departe, gonind pe căile şi şinele şi traversele şi crampoanele şinelor, care erau toate în zigzag ca o literă Z după o altă literă Z.

Şi după un timp, trenul ajunse în zigzag la satul Ficat-cu-Ceapă, despre care se ştie că-i cel mai mare oraş în marea, marea ţară Rutabaga.

Aşa că dac-ai să te duci vreodată în ţara asta Rutabaga, ai să ştii c-ai ajuns acolo după calea ferată, care dintr-una dreaptă se schimbă într-una în zigzag, şi după purceii care poartă şerveţele; taţii şi mamele lor sînt cei care le-au pus şerveţelele la gît.

Şi cînd ai să porneşti către ţara asta, ţine minte că mai întîi trebuie să-ţi vinzi tot ce ai: purcei, păşuni, culegătoare de piper, furci de fîn, să-ţi pui banii gheaţă într-o boccea şi să te duci cu ei la gară ca să-i ceri Vînzătorului de Bilete un bilet lung, din piele galbenă, cu o dungă albastră de-a curmezişul.

Şi să nu te mire dacă Vînzătorul de Bilete îşi freacă ochii somnoros şi te-ntreabă: „Atît de departe? Aşa devreme? Atît de curînd?”

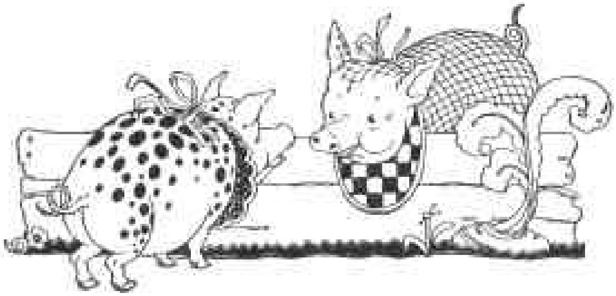

Cum au adus înapoi satul Bezele-cu-Frişcă, după ce vîntul îl dusese departe

O fetiţă pe care o chema Vîrf de-Aripă Levănţică veni în satul Ficat-cu-Ceapă, în vizită la unchiul ei şi la unchiul unchiului ei din partea mamei, şi la unchiul ei şi la unchiul unchiului ei din partea tatii.

Unchii ei aveau pentru prima oară ocazia să-şi vadă mica rubedenie, pe nepoata lor. Şi fiecare din cei patru unchi fu mîndru de ochii albaştri ai fetiţei.

Cei doi unchi din partea mamei se uitară îndelung şi pătrunzător în ochii ei albaştri şi spuseră:

— Ochii ei sînt atît de albaştri, atît de luminoşi şi limpezi albaştri, ca albăstriţele cu rouă albastră strălucitoare şi dănţuitoare pe frunze de-argint, în orice dimineaţă de vară după răsăritul soarelui.

Şi cei doi unchi din partea tatii, după ce se uitară îndelung şi pătrunzător în ochii ei albaştri, spuseră:.. Ochii-ei sînt atît de albaştri, atît de luminoşi şi limpezi albaştri, ca albăstriţele cu rouă albastră strălucitoare şi dănţuitoare

pe frunze de-argint, în orice dimineaţă de vară după răsăritul soarelui.

Şi cu toate că Vîrf de-Aripă Levănţică n-ascultase şi n-auzise ce spuneau unchii despre ochii ei albaştri, îşi zise în sinea ei: „Văd că am nişte unchi tare drăguţi, şi ce plăcut am să-mi petrec timpul vizitîndu-mi rubedeniile!”

Cei patru unchi o întrebară:

— Te-nvoieşti să-ţi punem două întrebări, mai întîi întîia întrebare şi a doua oară a doua întrebare?

— Mă-nvoiesc să-mi puneţi cincizeci de întrebări in dimineaţa aceasta, cincizeci de întrebări mîine dimineaţă şi cîte cincizeci de întrebări în fiecare dimineaţă. Îmi place să mi se pună întrebări. Ele-mi intră pe-o ureche şi-mi ies pe cealaltă.

Atunci unchii îi puseră mai întîi întîia întrebare:

— De unde vii? şi a doua oară a doua întrebare: De ce ai doi pistrui pe obraz?

— Să vă răspund mai întîi la întîia întrebare – spuse Vîrf de-Aripă Levănţică. Vin din satul Bezele-cu-Frişcă, un cătun uşurel în partea de sus a unui lan de porumb.. Din depărtare seamănă cu o mică pălărie pe care ai putea-o aşeza pe un deget, ca să nu-ţi plouă pe deget.

— Povesteşte-ne mai mult – spuse un unchi.

— Povesteşte-ne cît de mult – spuse alt unchi.

— Povesteşte-ne fără să te opreşti – adăugă alt unchi.

— Întreruperi de loc, de loc – murmură ultimul dintre unchi.

— În partea de sus a lanului de porumb, multe mile spre apus, se află un cătun uşurel – urma Vîrf de-Aripă Levănţică. E tot atît de uşor ca o bezea cu frişcă. Stă singur-singurel pe marea, întinsa prerie, în locul unde preria se ridică pe-un povîrniş. Acolo, pe povîrniş, vînturile se-nvolbură în jurul satului şi-şi cîntă cîntece de-ale lor, vara cînt de vînt de vară, iarna cînt de vînt de iarnă. Şi uneori, ca din întîmplare, vîntul se-nteţeşte, se face vijelios. Şi cînd e vijelios, ridică micul sat Bezele-cu-Frişcă şi-l poartă sus, în înaltul cerului, pînă departe — îl poartă

singur-singurel.

— O-o-oh – făcu unul din unchi.

— Hm-m-m – făcură ceilalţi trei unchi.

— Toţi cei din cătun înţeleg graiul vînturilor, cu cîntecele lor de vară şi de iarnă. Şi înţeleg şi graiul vîntului cel vijelios care vine uneori şi ridică satul de-l poartă sus, în înaltul cerului, pînă departe, singur-singurel. Dacă

Atunci unchii îi puseră mai întîi întîia întrebare

o să vă duceţi în piaţa din mijlocul satului, o să găsiţi acolo o casă mare, rotundă. Şi dacă o să daţi la o parte acoperişul casei rotunde, o să vedeţi înăuntru un mosor mare, cu o sfoară lungă înfăşurată în jurul lui. De cîte ori vîntul cel vijelios vine să ridice satul şi să-l poarte sus, în înaltul cerului, pînă departe, singur-singurel, sfoara se desfăşoară de pe mosor, pentru că satul este legat cu sfoara asta. Şi cum vîntul vijelios suflă şi suflă, sfoara de pe mosor se desfăşoară tot mai mult, pe măsură ce satul este dus mai departe, în înaltul cerului, singur-singurel. Şi cînd, în cele din urmă, vîntul cel vijelios, cel atît de uituc şi de nepăsător, se satură să se tot joace, oamenii din sat se strîng cu toţii şi se-apucă să-nfăşoare mosorul şi să aducă la loc satul, acolo unde fusese mai înainte.

— O-o-oh – făcu unul din unchi.

— Hm-m-m – făcură ceilalţi trei unchi.

— Şi uneori, cînd veniţi în sat să vă vedeţi mica rubedenie, pe nepoţica voastră care are patru unchi atît de drăguţi, poate că ea are să vă ducă prin centrul oraşului, în piaţă, să vă arate casa rotundă. I se spune Casa Rotundă a Marelui Mosor, şi tare mai sînt mîndri că au născocit-o şi pentru că-i acolo, în piaţă, unde o pot arăta tuturor vizitatorilor.

— Şi acum vrei să ne răspunzi a doua oară la cea de a doua noastră întrebare? De ce ai doi pistrui pe obraz? o întrerupse unchiul care spusese mai înainte: „Întreruperi de loc, de loc“.

— Pistruii mi-au fost puşi – răspunse Vîrf de-Aripă Levănţică. De cîte ori o fetiţă pleacă din satul Bezele-cu-Frişcă, mămica ei îi pune doi pistrui pe obraz. Fiecare pistrui trebuie să semene cu o mică bezea prăjită, ţinută prea mult în cuptor. După ce i-au fost aşezaţi pe obraz, cei doi pistrui care seamănă leit cu două bezele prăjite îi aduc ceva aminte fetiţei în fiecare dimineaţă cînd îşi piaptănă părul şi se uită în oglindă. Îi aduc aminte de unde-a venit şi că nu trebuie să rămînă prea mult timp departe.

— O-o-oh – făcu unul din unchi.

— Hm-m-m – făcură ceilalţi trei unchi.

Şi după aceea, cînd rămaseră singuri, cei patru unchi vorbiră între ei şi-şi spuseră:

— Are-un dar. Ochii. Sînt atît de albaştri, atît de luminoşi şi limpezi albaştri, ca albăstriţele cu rouă albastră strălucitoare şi dănţuitoare pe frunze de-argint, în orice dimineaţă de vară după răsăritul soarelui.

Şi-n vremea asta, Vîrf de-Aripă Levănţică îşi zicea în sinea ei: „Acum văd bine că sînt nişte unchi tare drăguţi, şi ce plăcut am să-mi petrec timpul vizitîndu-mi rubedeniile.

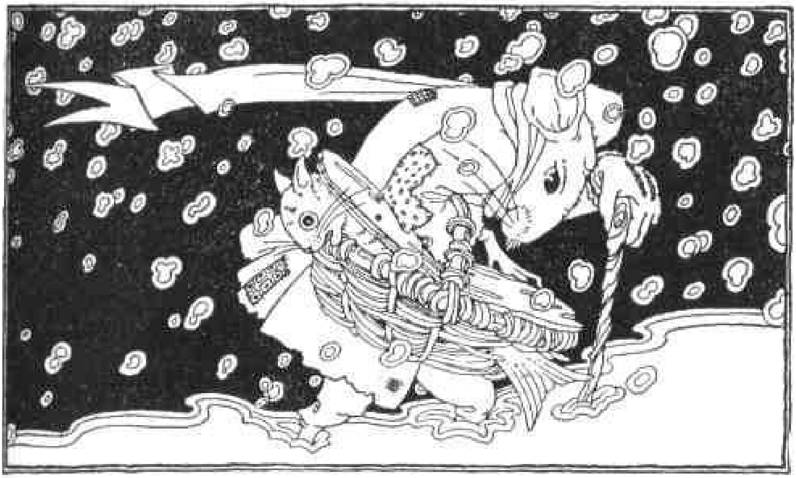

Cum au ajutat cei cinci şobolani ruginii să se găsească un sat nou

Într-o zi, pe cînd Vîrf de-Aripă Levănţică era în vizită la cei patru unchi ai ei din satul Ficat-cu-Ceapă, se iscă o vijelie. Zăpada acoperea cerul, iar vîntul viscolea şi vîjîia de parcă toate osiile unor vagoane grele scrîşneau şi strigau.

Şi-n ziua aceea, un şobolan cenuşiu veni la casa celor patru unchi, un şobolan cu piele cenuşie şi păr cenuşiu,

cenuşiu din cap pînă-n picioare ca zeama cenuşie a unui biftec. Ducea un coş pe braţ. În coş era o pisică de mare. Şi şobolanul spuse:

— Vă rog să-mi daţi puţin foc şi puţină sare, fiindcă vreau să-mi fac o supă fierbinte de pisică de mare, să-mi ţină de cald prin vijelie.

Şi toţi cei patru unchi spuseră în acelaşi timp:

— Asta nu-i vreme să iasă şobolanii la plimbare. Şi-am vrea să te-ntrebăm de unde ai luat pisica de mare din coş?

— Oh, oh, oh, vă rog, în numele celor cinci şobolani ruginii, al celor cinci şobolani din satul Bezele-cu-Frişcă, vă rog să nu-i vorbiţi aşa! strigă Vîrf de-Aripă Levănţică.

Unchii se opriră. Ei se uitară îndelung şi pătrunzător în ochii lui Vîrf de-Aripă Levănţică şi-şi spuseră, aşa cum îşi spuseseră şi mai înainte, că ochii ei erau atît de luminoşi şi limpezi albaştri, ca albăstriţele cu rouă albastră strălucitoare pe frunze de-argint, în soarele unei dimineţi de vară.

Şi-atunci unchii deschiseră uşa şi-l lăsară pe şobolanul cenuşiu să intre înăuntru cu coşul lui şi cu pisica de mare. Apoi îi arătară şobolanului unde era bucătăria, unde focul şi sarea. Şi-l vegheară şi-i ţinură tovărăşie pînă şi-a fiert supa de pisică de mare, care să-i ţină de cald prin vijelie, sub cerul plin de zăpadă.

După ce-i deschiseră uşa din faţă şi-i dădură drumul afară şi-i spuseră la revedere, se-ntoarseră la Vîrf de-Aripă Levănţică şi-i cerură să le povestească despre cei cinci şobolani ruginii norocoşi din satul Bezele-cu-Frişcă, unde locuia ea cu tatăl şi cu mama şi cu toţi ai ei.

— Pe cînd nu eram decît o fetiţă mică crescînd mare, mai înainte de-a fi-nvăţat tot ce-am învăţat de cînd am crescut, bunicul mi-a făcut un dar de ziua mea de naştere, pentru că împlineam nouă ani. Mi-aduc aminte cum mi-a spus: „N-ai să mai ai niciodată nouă ani după această zi de naştere, aşa că-ţi dăruiesc cutia asta în dar de ziua ta de naştere”. În cutie era o pereche de papuci roşii cu cîte un ceas de aur pe fiecare papuc. Unul din ceasuri o lua

înainte, celălalt rămînea în urmă. Şi mi-a spus că dacă vreau să ajung devreme undeva, să mă iau după cel care o lua înainte. Şi dacă vreau să ajung tîrziu undeva, să mă iau după cel care rămînea în urmă. Şi în aceeaşi zi de naştere m-a luat cu el prin mijlocul satului Bezele-cu-Frişcă şi m-a dus în piaţa din faţa Casei Rotunde a Marelui Mosor. Acolo îşi îndreptă degetul către statuia celor cinci şobolani ruginii, a celor cinci şobolani norocoşi. Şi, pe cît pot să-mi aduc aminte vorbele lui, mi-a spus:

„Cu mulţi ani în urmă, cu mult înainte ca oamenii sărmani să-nceapă să poarte caraghioase glugi îndesate pe cap şi pantofi hazlii îndesaţi în picioare, de mult de tot, mai înainte ca oamenii sărmani să-nveţe cum să-şi scoată glugile lor caraghioase de pe cap şi pantofii lor hazlii din picioare, demult, în depărtatul sat Ficat-cu-Ceapă, cei care mîncau bezele cu frişcă se adunară pe străzi, şi-şi luară bagajele, şi-şi puseră în spate tot ce aveau, şi plecară din satul Ficat-cu-Ceapă, spunînd: «Vom găsi un alt loc pentru un sat şi-i vom pune numele satul Bezele-cu Frişcă».

Au mers aşa peste cîmpuri, ducîndu-şi în spinare bagajele şi tot ce-aveau. Şi se iscă o vijelie. Zăpada acoperea cerul. Vîntul viscolea şi vîjîia de parcă osiile unor

vagoane grele scrîşneau şi strigau.

Se prinseră de cozile lungi, arcuite ale şobolanilor ruginii

Zăpada cădea într-una. Vîntul se-nvîrteji toată ziua şi toată noaptea şi toată ziua următoare. Se făcu negru, şi se-nvălătuci în jurul lor, şi-i izbi cu ţurţuri de gheaţă în obraz. Şi ei se rătăciră prin furtună. Crezură că aveau să moară, şi-aveau să fie-ngropaţi în zăpadă, să-i găsească lupii şi să-i mănînce.

Atunci apărură cei cinci şobolani, cei cinci şobolani ruginii, cu pielea şi părul ruginii, ruginii pe picioare şi pe nas, ruginii din cap pînă-n picioare, şi îndeosebi, îndeosebi mai cu seamă, ruginii pe cozile lor lungi, arcuite. Îşi înfundară nasurile în zăpadă şi îşi arcuiră cozile lor lungi în sus, deasupra zăpezii, de unde cei ce se rătăciseră prin vijelie puteau să le-apuce ca pe nişte mînere.

Si aşa, în timp ce vîntul şi zăpada viscoleau şi vijelia îi izbea cu ţurţuri de gheaţă în obraz, ei se prinseră de cozile lungi, arcuite ale şobolanilor ruginii, pînă cînd ajunseră în locul unde se află astăzi satul Bezele-cu-Frişcă. Şobolanii ruginii au fost cei care le-au salvat viaţa şi le-au arătat unde să-şi aşeze noul sat. Iată pentru ce se află astăzi statuia asta în piaţă, statuia celor cinci şobolani ruginii, cei cinci şobolani ruginii cu nasurile înfundate în zăpadă şi cu cozile lor lungi, arcuite, ieşind în sus deasupra zăpezii."

Asta-i povestea care mi-a spus-o bunicul. Şi mi-a spus că s-a petrecut de mult, cu mult înainte ca oamenii sărmani să-nceapă să poarte pe cap glugi caraghioase şi în picioare pantofi hazlii, mult înainte ca ei să înveţe cum să-şi scoată de pe cap glugile caraghioase şi să-şi scoată din picioare pantofii hazlii.

— O-o-oh – făcu unul din unchi.

— Hm-m-m – făcură ceilalţi trei unchi.

— Şi uneori – adăugă Vîrf de-Aripă Levănţică – cînd ieşiţi din satul Ficat-cu-Ceapă şi treceţi peste rîul Şampon, şi umblaţi multe mile peste cîmpurile dinspre miazănoapte, pînă ajungeţi la satul Bezele-cu-Frişcă, găsiţi acolo o fetiţă care-i iubeşte tare mult pe cei patru unchi ai ei. Şi dacă o

rugaţi frumos, are să vă arate papucii roşii cu ceasurile de aur pe ei, un ceas pentru a ajunge devreme, celălalt pentru a ajunge tîrziu. Şi dacă o rugaţi şi mai frumos, are să vă ia cu ea prin centrul oraşului, în piaţă, şi are să vă arate statuia celor cinci şobolani ruginii norocoşi, cu cozile lor lungi, arcuite, ridicate-n sus ca mînerele. Cozile le sînt atît de mult şi de frumos arcuite, încît are să vă vină să vă urcaţi la ei, să le luaţi cozile-n mînă şi să vedeţi ce-are să vi se-ntîmple.

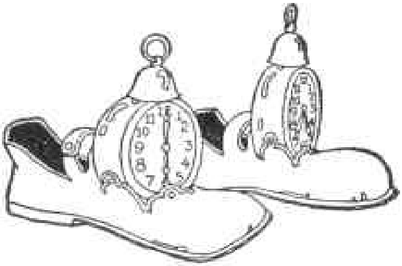

2.Cinci poveşti despre Orbul cu Faţa de Cartof

Persoane: Orbul cu Faţa de Cartof
Ai Azi Îngheţată

Culege Ce Poate

Lizi Lazarus
Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă
Tigrul ca un Cîrnăcior
Fără Multe Nazuri
Un om care toarnă bani cu lopata
O Lună Pepene Verde

Băieţii de aur alb
Fetele de argint albastru
Marii păianjeni albi de pe lună

Zumzăitoare

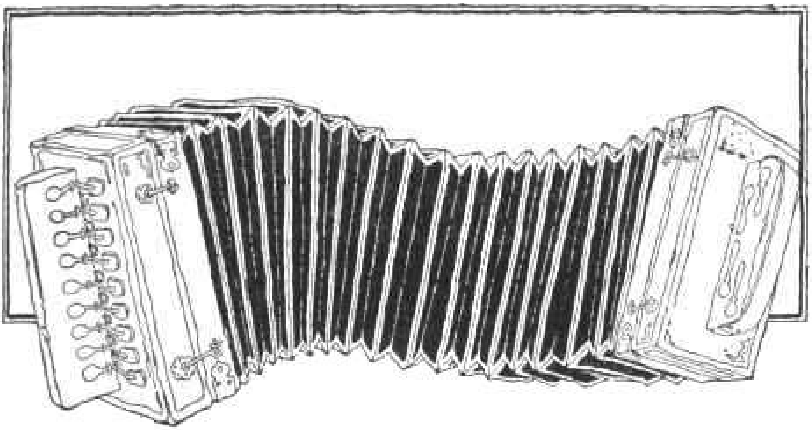

Orbul cu Faţa de Cartof, care şi-a pierdut iepurele de diamant de pe acordeonul lui de aur

A fost odată un Orb cu Faţa de Cartof, care obişnuia să cînte din acordeon pe strada principală, în colţul cel mai apropiat de poştă, în satul Ficat-cu-Ceapă.

Ai Azi Îngheţată veni de-a lungul străzii şi-i spuse:

— Acordeonul ăsta pare să fi fost odată din aur de optsprezece carate, încrustat cu diamante scumpe de la casa de amanet; pare să fi fost un acordeon grozav altădată, şi se pare că astăzi n-ar mai fi tot atît de grozav.

— Chiar aşa! Era tot din aur pe dinafară – spuse Orbul cu Faţa de Cartof – şi lîngă fiecare claviatură avea cîte un iepure de diamant, adică avea doi iepuri de diamant.

— Ce-nţelegi prin iepuri de diamant? întrebă Ai Azi Îngheţată.

— Urechile, picioarele, capul, labele, şalele, coada, toate-i erau bătute în diamante, formînd laolaltă un iepure drăgălaş cu botişor de diamant pe gheruţele lui de diamant. De cîte ori cîntam bine, oamenii plîngeau ascultînd cîntecele acordeonului meu, şi atunci îmi aşezam degetele deasupra clapelor, să simt botişorul de diamant al iepurelui pe gheruţele lui de diamant: „Bravo băiete, bine băiete, zi-i tot aşa!“

— Da, te-aud vorbind, dar e ca şi cum ai vorbi în vis. Mă întreb de ce acordeonul tău pare c-ar fi fost furat de cineva şi dus la o casă de amanet şi-apoi luat de acolo, după care cineva l-ar fi furat iar şi l-ar fi dus la o casă de amanet şi-apoi luat de acolo, şi cineva l-ar fi furat din nou. Şi l-au tot furat şi ridicat de la casa de amanet, şi iarăşi l-au furat, pînă cînd i s-a şters tot aurul, şi-acum arată ca unul care – de fapt – a fost odată.

— Chiar aşa, chiar aşa, ai dreptate. Nu mai seamănă cu acordeonul care a fost altădată. Ştie mai multe decît ştia înainte, întocmai cum acest Orb cu Faţa de Cartof ştie mult mai multe decît ştia înainte.

— Ia povesteşte-mi asta – spuse Ai Azi Îngheţată.

— E simplu. Dacă un orb cîntă din acordeon pe stradă ca să-i facă pe oameni să plîngă, oamenii-s trişti, şi cînd sînt trişti, aurul de pe acordeon piere, se şterge. Şi dacă un orb se duce să se culce fiindcă muzica lui e plină de cîntece de adormit ca vîntul prelung al unei văi adormitoare, atunci, în timp ce orbul doarme, toate diamantele de pe iepurele de diamant pier. Cînt un cîntec de adormit şi mă duc să mă culc, şi mă scol şi iată că urechea de diamant a iepurelui de diamant a pierit. Mai cînt un alt cîntec de adormit şi mă duc să mă culc, şi mă scol şi iată că şi coada de diamant a iepurelui de diamant a pierit. După un timp,

iepurii de diamant au pierit de tot, chiar şi botişorul de diamant sprijinit pe gheruţele de diamant ale iepurilor de lîngă claviaturile acordeonului, pînă şi el a pierit.

— Pot să te-ajut cu ceva? întrebă Ai Azi Îngheţată.

— Pot să m-ajut şi eu – îi răspunse Orbul cu Faţa de Cartof. Dacă sînt prea amărît, m-apuc să cînt cîntecul de adormit al vîntului prelung suflînd prin valea adormitoare. Şi asta mă poartă departe, acolo unde am timp şi bani să visez despre noile acordeoane minunate şi despre palatele poştelor unde fiecare, şi cel care primeşte o scrisoare, şi cel care nu primeşte o scrisoare, cînd iese, se opreşte şi-şi aduce aminte de Orbul cu Faţa de Cartof.

Cum se distra Orbul cu Faţa de Cartof într-o frumoasă dimineaţă de primăvară.

Într-o vineri dimineaţă, pe cînd cip-ciripitoarele cip-ciripeau cirip-cirip sus, în înaltul ulmilor, Orbul cu Faţa de Cartof coborî la îndeletnicirea lui de fiecare zi, aceea de a sta în colţul de lîngă poştă, în satul Ficat-cu-Ceapă, şi de a cînta din acordeonul său care fusese odată de aur, pentru plăcerea urechilor celor ce intră la poştă ca să vadă dacă n-au primit cumva vreo scrisoare, ei sau familiile lor.

„I-o zi bună, o zi norocoasă – îşi spuse Orbul cu Faţa de Cartof – căci de la-nceput am auzit sus, în înaltul ulmilor, cip-ciripitoarele cip-ciripind cirip-cirip în lungile crengi cu frunze zăbovind. Aşa... aşa... că am de gînd să mă ascult cîntînd la acordeon aceleaşi cip-ciripituri cirip-cirip, pe care să le scot ca pe nişte lungi şoapte vesele ale acordeonului meu vesel, lungi şoapte ale crengilor cu frunze zăbovind."

Şi se aşeză pe scăunelul său. Pe mîneca hainei îşi prinse o inscripţie: *„Şi* eu sînt orb". De bumbul de sus al hainei îşi atîrnă un mic degetar. De bumbul de jos al hainei îşi atîrnă o ceşcuţă de alamă. De bumbul de la mijloc îşi atîrnă o

cană de lemn. Lîngă el, la stînga, pe trotuar, aşează un lighean de fier galvanizat, şi în partea dreaptă, o tigaie de aluminiu.

— I-o zi bună, o zi norocoasă, şi sînt sigur că multă lume are să se oprească şi-are să-şi aducă aminte de Orbul cu Faţa de Cartof – îngînă el uşor, în sinea lui, ca şi cum şi-ar fi cîntat, pe cînd îşi prelingea degetele în sus şi-n jos pe clapele acordeonului după cip-ciripiturile din frunzele zăbovind ale ulmilor.

Atunci sosi Culege Ce Poate. Totdeauna, Culege Ce Poate punea întrebări şi voia să ştie cîte ceva. Şi iată cum s-au înşirat întrebările şi răspunsurile, atunci cînd Orbul cu Faţa de Cartof îi burduşi urechile lui Culege Ce Poate cu explicaţii.

— Ce-i cîntecul pe care-l cînţi pe clapele acordeonului tău, uneori mai repede, alteori mai încet, atît de trist cîteodată şi-atît de vesel uneori?

— E cîntecul pe care-l cîntă mămica cip-ciripitoare cînd dezbumbă bumbii hăinuţelor de iarnă ale puilor cip-ciripitori şi le cîntă:

Zburaţi, micuţi cip-cip,
Cîntaţi, micuţi ciripitori.

— Şi de ce ai un mic degetar la bumbul de sus al hainei?

— Pentru ca trecătorii să aibă unde să-mi arunce bănuţii. Unii oameni, cînd îl văd, îşi spun: „Vai de mine, trebuie să-i umplu degetarul cu bănuţi”.

— Si cescuta de alamă?

— Asta-i pentru jucătorii de base-ball, pentru ca să se aşeze la o depărtare de zece picioare şi să azvîrle înăuntru monezi de nichel şi bănuţi. Cine azvîrle cei mai mulţi bani într-însa, acela va fi cel mai norocos.

— Si cana de lemn?

— În fundul ei este o gaură. Gaura e tot atît de mare ca şi fundul. Monezile de nichel ies numaidecît, aşa cum au intrat. Este anume făcută pentru oamenii tare săraci, care,

vrînd să-mi dea de pomană un ban, pot să şi-l ia înapoi.

„Sînt sigur că multă lume are să se oprească şi are să-şi aducă aminte de Orbul cu Faţa de Cartof.”

— Şi tigaia de aluminiu şi ligheanul de fier galvanizat ce rost au lîngă tine, de fiecare parte a trotuarului?

— Poate că odată are să se-ntîmple ca fiecare dintre cei ce intră şi ies de la poştă să se oprească şi să-şi lase banii, de teamă că nu le mai sînt buni la nimic. Dacă s-ar întîmpla vreodată aşa ceva, ar fi frumos ca ei să aibă la-ndemînă ceva unde să-şi lase banii. Iată explicaţia faptului că vezi tigaia de aluminiu şi ligheanul de fier galvanizat.

— Explică-mi acum şi inscripţia pe care o porţi; de ce ai scris: *„Şi* eu sînt orb?"

— Vai de mine, greu îmi vine, Culege Ce Poate, să-ţi explic ce-i şi cu asta! Dar iată: unii oameni care trec pe-aici, ca să intre la poştă şi să iasă de-acolo, au ochi, dar nu văd nimic cu ochii lor. Se uită pe unde umblă şi iau de unde vor să ia, dar uită de ce au venit şi nu mai ştiu cum s-o scoată la capăt. Sînt fraţii mei cei orbi. Pentru ei am pus inscripţia care spune: *„Şi* eu sînt orb".

— Urechile-mi sînt burduşite de explicaţii şi-ţi mulţumesc – zise Culege Ce Poate.

— La revedere – îi spuse Orbul cu Faţa de Cartof, şi se apucă să scoată din acordeon suspine lungi ca ale frunzelor zăbovind pe crengi o dată cu cîntecul pe care mama cip-ciripitoare îl cîntă cînd dezbumbă bumbii hainelor de iarnă ale puilor cip-ciripitori.

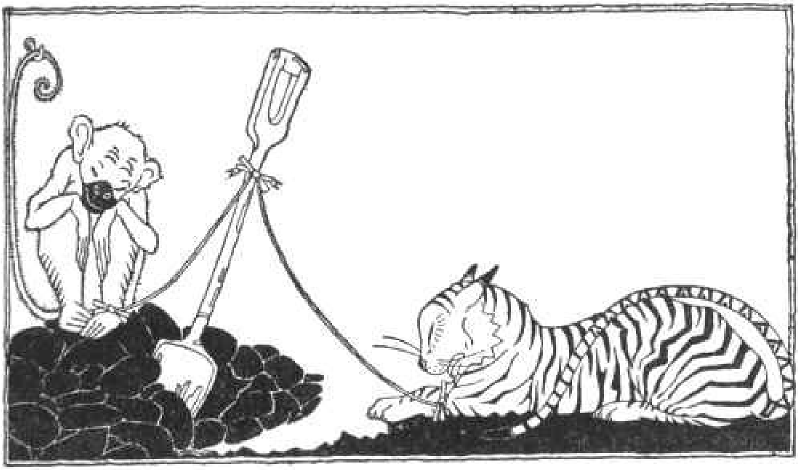

Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă şi Tigrul ca un Cîrnăcior

Cînd luna are o coajă verde cu miez roşu şi în miezul roşu sînt seminţe negre, în Ţara Rutabaga i se spune Lună Pepene Verde şi se crede că atunci se poate întîmpla orice.

Odată, într-o noapte în care strălucea o Lună Pepene Verde, Lizi Lazarus sui scările care duceau la camera Orbului cu Faţa de Cartof. Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă şi Tigrul ca un Cîrnăcior erau cu ea. Îi ducea legaţi cu un fir trandafiriu.

— Uite-i, vezi, amîndoi sînt în pijamale – îi spuse ea. Astă-noapte au să doarmă cu tine, iar mîine au să meargă la lucru cu tine, ca mascote.

— Cum vine asta, ca mascote? întrebă Orbul cu Faţa de Cartof.

— Aduc noroc. Dacă soarta ţi-e bună, ţi-o lasă aşa cum e. Dacă nu-i bună, o schimbă şi o face bună.

— Aud şi-nţeleg ce-mi spui.

Aşa că-n dimineaţa următoare, cînd Orbul cu Faţa de Cartof se aşează să cînte din acordeon în colţul de lîngă poştă din satul Ficat-cu-Ceapă, avu lîngă el pe partea

dreaptă a trotuarului Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă, iar pe partea stîngă a trotuarului Tigrul ca un Cîrnăcior.

Păreau nişte jucării – atît de liniştiţi stăteau. Parc-ar fi fost făcuţi din lemn şi din hîrtie şi-apoi vopsiţi. În ochii Maimuţoiului licărea ceva ca de foarte departe. În ochii Tigrului licărea ceva ca de foame.

Fără Multe Nazuri, fabricantul de maşini brevetate de stors rufele, apăru atunci în marele lui automobil-limuzină, fără cai care să-l tragă. Stătea trîntit pe pernele canapelei capitonate cu piele.

— Opreşte! îi porunci el şoferului care conducea maşina.

Şi Fără Multe Nazuri se uită cu atentie. Mai întîi se uită în ochii Maimuţoiului cu Faţă Indiferentă şi văzu licărind ceva ca de foarte departe. Pe urmă se uită în ochii Tigrului ca un Cîrnăcior şi văzu licărind ceva ca de foame. Pe urmă citi inscripţia Orbului cu Faţa de Cartof, care spunea: „Te uiţi la ei şi-i vezi; eu pot doar să le simt blănile”. Apoi Fără Multe Nazuri îi porunci şoferului care conducea maşina:

— Porneşte!

Cincisprezece minute mai tîrziu, un om în salopetă veni de-a lungul Străzii Principale, ducînd un cărucior cu o roată. Se opri în faţa Orbului cu Faţa de Cartof, a Maimuţoiului cu Faţă Indiferentă şi a Tigrului ca un Cîrnăcior.

— Unde-i tigaia de aluminiu? întrebă el.

— În stînga mea, pe trotuar – răspunse Orbul cu Faţa de Cartof.

— Unde-i ligheanul de fier galvanizat?

— În dreapta mea, pe trotuar.

Atunci, omul în salopetă luă o lopată şi-ncepu să scoată dolarii de argint din cărucior şi să-i toarne în tigaia de aluminiu şi în ligheanul de fier galvanizat. Şi tot scoase din cărucior, pînă ce se umplu şi tigaia, şi ligheanul. Pe urmă puse lopata în cărucior şi-o porni înapoi pe Strada Principală.

Pe la ora şase în seara aceea, Culege Ce Poate apăru şi

el. Orbul cu Faţa de Cartof îi spuse:

— Trebuie să duc acasă în noaptea asta o povară grea de bani: o tigaie de aluminiu plină de dolari de argint şi un lighean de fier galvanizat plin cu dolari de argint. Aşa că te rog să ai grijă de Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă şi de Tigrul ca un Cîrnăcior.

— Da – spuse Culege Ce Poate – cu dragă inimă.

Zis şi făcut. Legă un fir trandafiriu de picioarele lor, îi duse la el acasă şi-i lăsă în şopron.

Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă se aşeză să se culce pe cărbunii din partea de nord a şopronului şi, cînd adormi, pe faţa lui licări ceva ca de foarte departe, şi era atît de liniştit că părea o jucărie cu păr cafeniu de junglă vopsit pe pielea lui neagră şi cu un nas negru vopsit pe faţa lui cafenie. Tigrul ca un Cîrnăcior se duse să se culce pe cărbunii cei tari din partea de sud a magaziei şi, după ce adormi, prin gene îi licări ceva ca de foame, şi părea o jucărie vopsită cu dungi negre pe burta lui galbenă şi o pată neagră la capătul lungii lui cozi galbene.

A doua zi dimineaţa, magazia era goală. Culege Ce Poate îi spuse Orbului cu Faţa de Cartof:

— Au lăsat un bilet, scris de ei pe o bucată de hîrtie trandafirie, parfumată. Spuneau: *Mascotele nu stau niciodată mult.*

Şi iată de ce mulţi ani de-atunci înainte, Orbul cu Faţa de Cartof a avut dolari de argint de cheltuit — şi iată de ce mulţi oameni din Ţara Rutabaga se uită mereu după o Lună Pepene Verde cu o coajă verde, miez roşu şi seminţe negre ca nişte pete în miezul ei roşu.

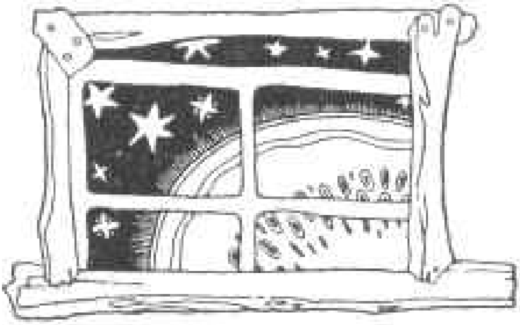

Visul cu toboganul dinspre lună al Orbului cu Faţa de Cartof

Într-o dimineaţă de octombrie, Orbul cu Faţa de Cartof stătea în colţul de lîngă poştă.

Ai Azi Îngheţată se apropie şi-i spuse:

— Ăsta-i timpul cel mai mohorît din tot anul.

— Mohorît? întrebă Orbul cu Faţa de Cartof, schimbîndu-şi acordeonul de pe genunchiul drept pe cel stîng şi cîntînd uşor melodia pe care-o bîjbîia pe clapele acordeonului: „Fii fericit în dimineaţa-n care păsările-şi aduc boabele”.

— Într-adevăr – spuse Ai Azi Îngheţată – nu-i oare mohorît în fiecare an cînd frunzele din verzi se fac galbene, şi se usucă pe ramuri şi se desprind, iar vîntul le poartă, şi ele-şi fac un cîntec, aşa:

Nani, nani, puişor,
Na-ni, na-ni,

şi vîntul umple cerul de frunze şi pare un cer plin de păsări care uită că mai ştiu vreun cîntec?

— E mohorît şi nu prea mohorît – rosti orbul. Ascultă – adăugă el – pentru mine, acesta e timpul anului cînd îmi revine visul toboganului alb al lunii. Cinci săptămîni mai înainte de-a cădea prima zăpadă, totdeauna-mi vine visul ăsta. El spune: „Frunzele cele negre cad acum şi umplu cerul, dar cinci săptămîni vor trece, şi după asta, în locul fiecărei frunze negre, vor fi mii de cristale de zăpadă strălucitor de albe”.

— Şi care-i visul toboganului alb al lunii? întrebă Ai Azi Îngheţată.

— Prima oară l-am visat cînd eram doar un băieţel de-o şchioapă şi-mi mai aveam încă ochii, adică mai înainte de-a

mi se schimba soarta. Am văzut păianjenii cei albi din lună repezindu-se să se suie şi să coboare, pufnind şi fornăind. M-am uitat destul de mult pînă să-mi dau seama ce făceau marii păianjeni albi de pe lună. Şi după un timp am văzut că ţeseau un tobogan lung, un tobogan alb, alb şi moale ca zăpada. Şi după mai multă vreme de pufnit şi fornăit, de suit şi coborît, pînă-n cele din urmă toboganul fu gata, un tobogan alb ca zăpada, coborînd din lună pînă în Ţara Rutabaga. Şi pe acest tobogan alunecau, alunecau în jos, din lună, băieţii de aur alb şi fetele de argint albastru. Ei căzură drept la picioarele mele, fiindcă, vezi, toboganul se termina chiar la picioarele mele. Puteam să mă aplec şi să-i culeg pe băieţii de aur alb şi pe fetele de argint albastru, cum alunecau de pe tobogan la picioarele mele. Puteam să-mi umplu mîna cu ei şi să-i ţin în pumn şi să le vorbesc, şi totuşi, pricepi, de cîte ori căutam să-mi închid mîna şi să păstrez măcar vreunul, pufneau şi fornăiau şi-mi săreau printre degete. O dată mi-a rămas puţin praf de aur şi de argint pe degetul cel mare al mîinii stingi, praf pe care l-au suflat pe cînd alunecau departe de mine. O dată i-am auzit, pe-un băieţel de aur şi pe-o fetiţă de argint albastru, şoptind între ei. Stăteau drept în picioare pe vîrful degetului cel mic al mîinii mele drepte şi şopteau. Unul spunea: „Am luat pepeni. Şi tu ce-ai luat?” Celălalt răspunse: „Am luat alune”. Am stat să-i ascult mai departe şi-am aflat că sînt milioane de pepeni şi milioane de alune atît de mici, că dumneata şi cu mine nici nu-i putem vedea. Copiii ăştia din lună, însă, puteau să-i vadă şi, de fiecare dată cînd alunecau în jos pe toboganul din lună, se-ntor ceau cu buzunarele pline de lucruri atît de mici, cum noi n-am văzut niciodată.

— Ce copii minunaţi – rosti Ai Azi Îngheţată. Şi vrei să-mi spui cum fac să se-ntoarcă înapoi pe lună după ce-alunecă în jos pe tobogan?

— O, asta-i uşor – spuse Orbul – pentru ei e tot atît de uşor să alunece spre lună *în sus,* precum le este să alunece în jos. Pentru ei e totuna să alunece în sus sau în jos.

Păianjenii cei mari albi au hotărît asta, cînd au pufnit şi au fornăit şi au făcut toboganul.

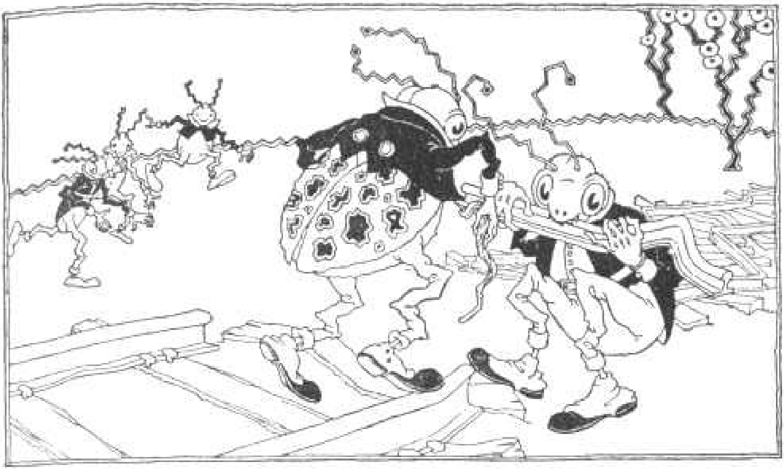

Cum află Dă-mi Securea despre calea ferată în zigzag şi cine-o făcuse în zigzag

Într-o zi, Dă-mi Securea îşi zise în sinea lui:

„Astăzi am să mă duc pe la poştă şi prin împrejurimi să mă uit de jur împrejur. Poate-am s-aud de ceva care s-a întîmplat astă-noapte pe cînd dormeam. Vreun sergent poate s-a apucat să rîdă şi-a căzut într-un rezervor de apă şi-a ieşit de-acolo ţinînd o roabă plină de peşti roşii cu bijuterii noi. Poţi să ştii? Poate că omul din lună coborînd pe scara pivniţei să-i aducă femeii din lună o ulcică cu zer ca să bea şi să nu mai plîngă, poate a căzut de pe scări, şi-a spart ulcica, şi-a rîs, şi-a strîns de pe jos cioburile şi şi-a spus: «Unul, două, trei, patru accidente se-ntîmplă în cele mai bune familii». Poţi să ştii?”

Şi aşa, cu mintea plină de gînduri simple şi înviorătoare, Dă-mi Securea ieşi în grădina din spatele casei şi se uită la felurițiii maci în formă de eşarfă care-nfloreau la începutul verii. Pe urmă culese un mac în formă de eşarfă, ca să-l poarte în chip de eşarfă în jurul gîtului, ducîndu-se-n oraş la poştă şi-mprejur, uitîndu-se de jur împrejur.

„Bună idee să arăţi frumos cînd te uiţi de jur împrejur, purtînd o eşarfă în jurul gîtului – îşi spuse Dă-mi Securea. Este o eşarfă cu un desen ca o steluţă de pe fruntea unui cal cu stea în frunte, dar purtat de o broască verde înotînd în lumina lunii.”

Şi zicîndu-şi asta, o porni spre oraş. Mai întîi îl văzu pe Orbul cu Faţa de Cartof cîntînd la acordeon în colţul de lîngă poştă. Şi îl rugă pe Orb să-i spună pentru ce şinele de cale ferată goneau în zigzag în Ţara Rutabaga.

— De mult – îi spuse Orbul cu Faţa de Cartof – cu mult înainte ca macii în formă de eşarfă să-nceapă să crească în grădina din spatele casei tale, cu mult înainte de a exista o eşarfă ca a dumitale cu pete ca steluţa din fruntea unui cal cu stea în frunte pe o broască verde înotînd în lumina lunii, în vremurile cele de demult cînd au fost aşezate şinele, ele erau drepte. Pe urmă veniră zumzăitoarele. Zumzăitoarea este o gîză. Aleargă în zigzag pe picioare în zigzag, ronţăie în zigzag cu dinţi în zigzag şi scuipă în zigzag cu o limbă în zigzag. Veniră milioane de zumzăitoare, zumzăind zumzăituri din capete şi din picioare. Săriră pe şine cu picioarele lor în zigzag, şi scuipară şi le răsuciră cu dinţii şi limbile lor în zigzag, pînă cînd se strîmbă toată calea ferată, şi toate şinele şi liniile, făcînd o cale ferată în zigzag cu şine în zigzag pentru trenuri, pentru trenurile de călători şi pentru cele de marfă, ca toate să alerge în zigzag. Pe urmă, zumzăitoarele se furişară de-acolo pe cîmpuri, unde se culcară şi se acoperiră cu plăpumi în zigzag pe paturi speciale în zigzag.

În ziua următoare veniră muncitorii cu lopeţile lor, inginerii topometri cu planurile lor albastre şi băieţii cu găleţi de apă şi cu polonice pentru apă, ca să le dea

muncitorilor să bea după ce sapă calea ferată făcînd-o dreaptă. Şi aproape c-am uitat să spun c-au venit şi inginerii-termotehnicieni şi cei de maşini de ridicat şi-au început cu maşinile lor să facă iar calea ferată dreaptă. Au lucrat din greu. Au făcut din nou dreaptă calea ferată. Apoi s-au uitat la munca lor şi şi-au spus unii altora: „Iată, am făcut-o şi pe-asta“!

În dimineaţa următoare, zumzăitoarele îşi deschiseră ochii lor în zigzag şi se uitară la calea ferată şi la şine. Şi cînd văzură că era iar dreaptă, că şinele şi traversele şi crampoanele şinelor erau toate iar drepte, ca mai înainte, nici nu-şi mai luară gustarea de dimineaţă. Săriră din paturile lor în zigzag, săriră pe şine cu picioarele lor în zigzag şi scuipară şi se strîmbară pînă cînd strîmbară toate şinele şi traversele şi crampoanele iar în zigzag, ca o literă Z şi altă literă Z de la sfîrşitul alfabetului. După asta, zumzăitoarele se duseră să-şi ia gustarea de dimineaţă. Şi-şi spuseră una alteia, aşa cum îşi spuseseră şi muncitorii şi inginerii – inginerii de maşini de ridicat şi termotehnicieni: „Iată, am făcut-o şi pe-asta!“

— Asta-i dar cum şi de ce s-a-ntîmplat! spuse Dă-mi Securea. Zumzăitoarele-s de vină.

— Da, zumzăitoarele – răspunse Orbul cu Faţa de Cartof. Asta-i povestea care mi-au spus-o.

— Cine ţi-a spus-o?

— *Două mici zumzăitoare.* Au venit la mine într-o noapte de iarnă friguroasă şi s-au culcat în acordeon, acolo unde muzica îi ţine acordeonului iarna de cald. Dimineaţa le-am spus: „Bună dimineaţa, zumzăitoarelor, aţi dormit bine astă-noapte şi aţi visat frumos?” Şi după ce-şi luară gustarea, îmi istorisiră povestea asta. Amîndouă vorbeau în zigzag, dar amîndouă aveau un acelaşi fel de zigzag de-a vorbi.

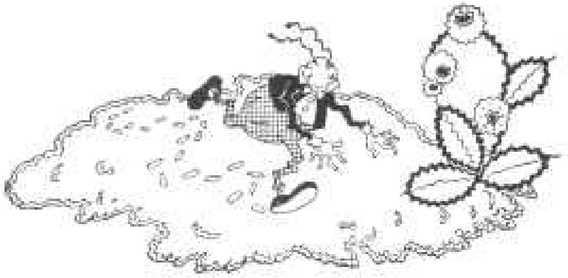

3. Trei poveşti despre năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară

Persoane: Blixi Bimber

Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof
Jimmy Purice
Silas Baxby
Fritz Axenbax
James Sixbixdix

Iason Squiff, curăţitorul de bazine

Habakuk Vechitură, strîngătorul de vechituri
Două fiice ale strîngătorului de vechituri
Doi şobolani albaştri
Un om de la circ cu bani peşin
Un actor de cinema
Un şofer de taxi

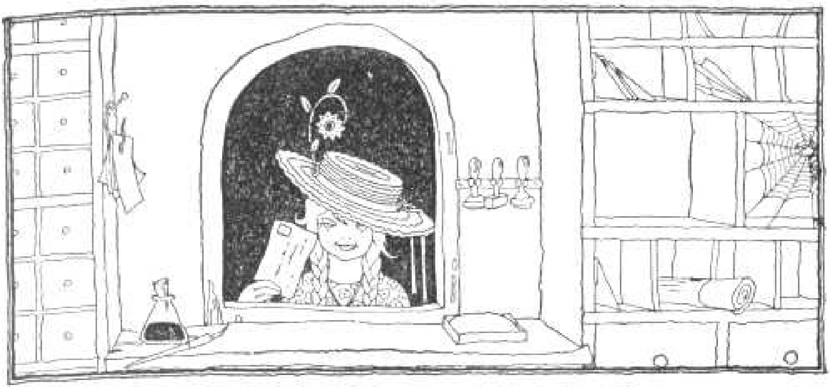

Povestea Blixiei Bimber şi a puterii unei năzdrăvănii din piele-aurită de căprioară

Blixi Bimber era o fetiţă care crescu mare tot uitîndu-se după noroc. De găsea o potcoavă, o lua acasă şi-o aşeza pe peretele camerei ei, legînd-o cu o panglică. Se uita bucuros la lună printre degete, pe sub braţ, peste umărul drept, dar niciodată, absolut niciodată peste umărul *stîng.* Asculta şi memora tot ceea ce se spunea despre cîrtiţă, precum şi dacă şi-a văzut sau nu cîrtiţa umbra cînd a ieşit la 2 februarie.

De visa ceapă, ştia că a doua zi avea să găsească negreşit o lingură de argint. De visa peşte, ştia că a doua zi avea să întîlnească un om ciudat care o va striga pe numele ei cel dintîi. Crescu mare tot uitîndu-se după noroc.

Avea şaisprezece ani şi era numai o fetiţă cu fustă lungă pînă la vîrfurile pantofilor, cînd se petrecu ceva deosebit. Se ducea la poştă să vadă dacă nu avea vreo scrisoare de la Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof, prietena ei cea mai bună, sau de la Jimmy Purice, cel mai bun prieten al ei, amîndoi fiind cei cu care-şi petrecea ea mereu timpul.

Jimmy Purice era căţărător. Se căţăra pe zgîrie-nori, şi pe prăjinile steagurilor, şi pe clăi de fum, şi era un renumit hornar. Lui Blixi Bimber îi plăcea că era hornar, dar mai mult îi plăcea că ştia să fluiere.

Ori de cîte ori Blixi îi spunea lui Jimmy: „Sînt tristă, fluieră ca să iasă tristeţea din mine”, Jimmy se apuca pur şi simplu să fluiere pînă cînd tristeţea ieşea pur şi simplu din Blixi.

Pe drumul spre poştă, Blixi găsi o mică năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară. Stătea acolo, în mijlocul trotuarului. Cum şi de ce a ajuns acolo, n-a ştiut niciodată,

şi nimeni nu i-a spus vreodată. „Aduce noroc", îşi zise ea, ridicînd-o repede de jos.

Aşa că o duse acasă, o prinse cu un mic lanţ şi o purtă în jurul gîtului.

Nu ştia, şi nimeni nu-i spusese, că o năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară este deosebită de o năzdrăvănie oarecare, adică de una cu totul obişnuită. Aceasta avea o *putere.* Şi dacă ceva are o putere asupra ta, atunci tu pur şi simplu n-ai cum să scapi.

Aşa că, prinsă cu un lănţişor în jurul gîtului, Blixi Bimber purtă năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară, fără să ştie că aceasta avea o putere şi că tot timpul puterea lucra.

„De primul om pe care-l întîlneşti avînd un X în nume, va trebui să te îndrăgosteşti pînă peste urechi", spunea puterea tăcută a năzdrăvăniei din piele-aurită de căprioară.

Şi iată de ce Blixi Bimber se opri la poştă şi se-ntoarse din drum ca să-l întrebe pe funcţionarul de la ghişeu dacă era sigur că nu se afla vreo scrisoare pentru ea. Numele funcţionarului era Silas Baxby. Şi-aşa se făcu că timp de şase săptămîni el o însoţi peste tot pe Blixi Bimber. Se duseră să danseze, să se plimbe cu carul cu fîn, la petreceri şi zaiafeturi.

Tot timpul, puterea din năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară lucra. Atîrna de un lănţişor în jurul gîtului ei şi tot timpul lucra. Spunea: „De următorul om pe care-ai să-l întîlneşti avînd doi X în nume, ai să laşi toate şi-ai să te îndrăgosteşti pînă peste urechi".

Nu mult după aceea, se întîlni cu directorul şcolii superioare. Îl chema Fritz Axenbax. Blixi îi aruncă ocheade şi-i zîmbi. Şi timp de şase săptămîni el o-nsoţi peste tot pe Blixi Bimber. S-au dus împreună să danseze, să se plimbe cu carul cu fîn, la petreceri şi zaiafeturi.

— De ce te duci peste tot cu el? au întrebat-o prietenele ei.

— O putere mă-mpinge – le răspundea Blixi – nu pot să fac nimic, e o putere.

— Unul din picioare îi este mai lung decît celălalt, cum poţi să te duci peste tot cu el? au întrebat-o iar.

Şi ea răspundea doar:

— E o putere!

În tot timpul ăsta, bineînţeles, năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară pe lănţişorul din jurul gîtului ei lucra. Şi tot spunea: „Dacă-ntîlneşte acum un om care să aibă trei X în nume, va trebui să se-ndrăgostească de el pînă peste urechi”.

La un concert de muzică uşoară din Piaţa Publică, într-o noapte, ea-l întîlni pe James Sixbixdix. Nu avu ce face. Îi aruncă ocheade şi-i zîmbi. Şi timp de şase săptămîni se duseră împreună la concerte de muzică uşoară, să danseze, să se plimbe cu carul cu fîn, la petreceri şi zaiafeturi.

— De ce te duci peste tot cu el? I-un muzicant papă-lapte! îi spuneau prietenii ei.

Şi ea le răspundea:

— E o putere, nu pot să fac nimic!

Aplecîndu-se într-o zi peste-un bazin de strîns apă de ploaie şi ascultînd ecoul format de ciudaţii pereţi de lemn ai bazinului, năzdrăvănia din piele- aurită de căprioară de pe lănţişorul din jurul ’gîtului ei alunecă şi căzu în apa de ploaie.

„Mi-a pierit norocul”, îşi zise Blixi. Pe urmă intră în casă şi dădu două telefoane. Primul era către James Sixbixdix, ca să-i spună că nu va putea ieşi cu el în seara aceea. Celălalt era către Jimmy Purice, căţărătorul, hornarul.

— Vino-ncoa’; sînt tristă şi am nevoie de tine să fluieri ca să-mi treacă tristeţea.

Iată ce i-a spus la telefon lui Jimmy Purice.

Şi aşa, dacă vreodată daţi peste-o mică năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară, băgaţi de seamă: are-o putere. Are să vă facă să vă-ndrăgostiţi pînă peste urechi de primul om pe care-l veţi întîlni avînd un X în nume. Sau va face alte lucruri ciudate, căci sînt tot felul de năzdrăvănii pe lume, cu tot felul de puteri.

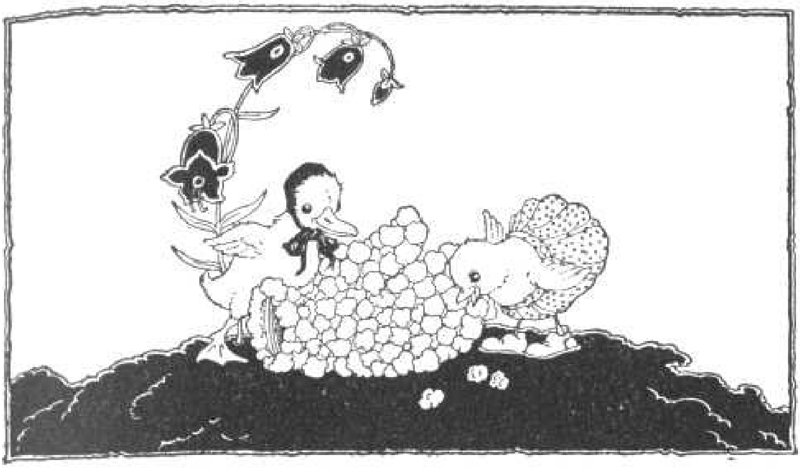

Povestea lui Iason Squiff şi de ce avea pălărie din floricele de porumb, mănuşi din floricele şi ghete tot din floricele

Iason Squiff curăţa bazine. Avea părul galben-verzui, şi dacă priveai într-un bazin pe cînd el curăţa grămezi întregi de nămol şi glod, puteai să-l zăreşti şi să spui unde se află, jos, în bazinul negru, numai după lumina pe care-o răspîndea părul lui galben-verzui.

Uneori însă grămezile de nămol şi glod îi cădeau pe creştet şi-i acopereau părul galben-verzui. Atunci era mai

greu să-l zăreşti şi să spui unde se află, în întunericul în care-şi curăţa bazinul.

Într-o zi, Iason Squiff se duse la casa lui Bimber şi bătu în uşă.

— Am înţeles eu bine – o întrebă el pe doamna Bimber, mama lui Blixi Bimber – că aţi trimis după mine să vă curăţ bazinul din spatele casei?

— Ai înţeles foarte bine – îi răspunse ea – şi eşti tot atît de binevenit ca şi florile care înfloresc primăvara, tra-la-la.

— Atunci, am să m-apuc de treabă şi am să curăţ bazinul, tra-la-la – îi spuse el doamnei Bimber. Eu sînt omul potrivit pentru o treabă ca asta, tra- la-la – adăugă el trecîndu-şi degetele lui minunate prin părul galben-verzui care-i strălucea puternic.

Şi se apucă să cureţe bazinul.

Pălăria îi era din floricele de porumb, mănuşile din floricele şi ghetele tot din floricele

Blixi Bimber ieşi din casă în curtea din spate. Se uită în

bazin. Era întuneric beznă. Nu se vedea nimic acolo înăuntru, decît bezna. Doar din cînd în cînd zărea ceva galben-verzui. Aşteptă. Şi-n curînd văzu că era capul şi părul lui Iason Squiff. Şi-atunci înţelese că se curăţa bazinul şi că Iason Squiff era cel ce făcea treaba asta. Aşa că începu să cînte tra- la-la şi se-ntoarse în casă şi-i spuse mamei sale că Iason Squiff îşi vedea de treabă.

Iason Squiff ajunse în sfîrşit să cureţe şi ultima picătură de nămol şi glod. Şi privi nedumerit pe fundul bazinului. Ceva strălucea. Îşi întinse mîinile prin nămol şi glod şi luă în palmă ceea ce strălucea.

Era năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară pe care Blixi Bimber o pierduse de pe lănţişorul ei de aur din jurul gîtului cu o săptămînă în urmă, pe cînd privise în bazin să vadă ce se poate vedea. Era exact aceeaşi năzdrăvănie din piele-aurită de căprioară lucind şi strălucind ca un semn promiţător de fericire.

„Aduce noroc!” îşi spuse Iason Squiff ştergîndu-şi degetele de părul lui galben-verzui. Pe urmă vîrî năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară în buzunarul de la vestă şi-şi mai spuse o dată: „Aduce noroc!”.

În seara aceea, puţin după ora şase, Iason Squiff se întoarse acasă şi, ca de obicei, dădu bună seara nevestei şi fetelor lui. Dar ele începură să rîdă. Rîdeau amuzate.

— Se-ntîmplă ceva caraghios pe aici – observă el.

— Tu eşti caraghios – îi răspunseră ele şi rîseră din nou amuzate.

Cînd se mai liniştiră, îi arătară că pălăria îi era din floricele de porumb, mănuşile din floricele şi ghetele tot din floricele. El nu ştia că năzdrăvănia era fermecată. El nu ştia că năzdrăvănia din buzunarul vestei lui spunea: „Ai o literă Q în nume, şi pentru că ai plăcerea şi fericirea de-a avea un Q în nume, trebuie să porţi pălărie din floricele de porumb, mănuşi din floricele şi ghete tot din floricele”.

În dimineaţa următoare îşi puse pe cap o altă pălărie, îşi luă altă pereche de mănuşi şi alte ghete. Dar în clipa în care şi le puse, deveniră numaidecît din floricele.

Făcu aceeaşi încercare cu toate pălăriile, cu toate mănuşile şi cu toate ghetele. Şi toate deveneau din floricele în clipa în care şi le punea.

Ieşi în oraş şi intră într-o prăvălie. Îşi cumpără o pălărie nouă, mănuşi şi ghete noi, dar în clipa în care şi le punea, deveneau şi acestea din floricele.

Aşa încît se hotărî să se ducă la lucru şi să cureţe mai departe bazine, cu pălărie din floricele de porumb pe cap, cu mănuşi din floricele în mîini şi cu ghete din floricele în picioare.

Oamenii din satul Bezele-cu-Frişcă se amuzau pîndindu-l să treacă în susul străzii, la curăţat bazine. De la o depărtare de cinci şi chiar de şase blocuri, îl zăreau venind şi plecînd cu pălăria lui din floricele de porumb, mănuşile din floricele şi ghetele tot din floricele.

Cînd cobora într-un bazin, copiii alergau să se uite de sus la el, să-l vadă lucrînd. Cînd nămolul şi glodul nu-i cădeau pe pălărie şi pe mănuşi, era uşor de găsit. Porumbul floricelelor lumina tot bazinul pe dinăuntru.

Uneori, bineînţeles, floricelele albe de porumb se umpleau de nămol şi glod negru. Şi-atunci, cînd Iason Squiff ieşea afară şi se ducea acasă, nu mai era atît de arătos!

Dar ce iarnă ciudată a mai fost aceea pentru Iason Squiff!

„I-o adevărată pacoste – îşi zise el. Nu mai pot să fiu niciodată singur cu gîndurile mele. Dacă-ntîlnesc o procesiune funerară, chiar cei ce poartă coşciugul rîd de pălăria mea de floricele. Dacă-ntîlnesc un cortegiu de nuntă, se-apucă să azvîrle după mine cu toate boabele de orez pe care le au[1], de parc-aş fi în acelaşi timp şi mire şi mireasă. Toată lumea se uită la mine cînd trec pe stradă. Caii încearcă să-mi mănînce pălăria oriunde mă duc. Trei pălării mi-au fost mîncate de cai în iarna asta. Şi dacă-mi cade pe jos o mănuşă, mi-o mănîncă găinile.”

---

1 Obicei englezesc la nunţi, să se arunce după miri cu boabe de orez. în semn de urare de belşug în noua casă. (n.t.)

Pe urmă însă, Iason Squiff începu să-şi schimbe gîndurile. Ajunse orgolios.

„Totdeauna mi-am dorit o pălărie atît de frumoasă ca această pălărie din floricele – îşi spunea el. Şi totdeauna mi-am dorit mănuşi albe şi frumoase şi pantofi albi, ca aceste mănuşi şi aceste ghete din floricele.”

Cînd copiii strigau după el pe stradă: „Omule de zăpadă, hei, omule de zăpadă!” el îşi ridica mîna şi le făcea semne de prietenie, pentru a le arăta cît de mîndru era de felul cum arăta.

„Toţi mă privesc – îşi spunea. Sînt o persoană de vază, nu-i aşa?” Şi apucîndu-şi mîna dreaptă cu cea stîngă, şi le strîngea pe amîndouă, zicîndu-şi: „De bună seamă că arăt grozav!”

Într-o zi se hotărî însă să-şi azvîrle vesta. Şi, cum ştim, în buzunarul vestei se găsea năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară, năzdrăvănia fermecată a cărei putere lucra, putere ce spunea: „Ai o literă Q în nume, şi pentru că ai plăcerea şi fericirea de-a avea un Q în nume, trebuie să porţi pălărie din floricele de porumb, mănuşi din floricele şi ghete tot din floricele”.

Dar, aşa cum spuneam, el îşi aruncă vesta. Uitase că avea înăuntru năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară.

Îşi dădu vesta unuia care strîngea vechituri. Şi cel care strîngea vechituri îndesă într-un sac vesta cu năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară, îşi aruncă sacul în spinare şi plecă.

Şi după-ntîmplarea asta, Iason Squiff deveni iar la fel ca toţi ceilalţi oameni. Pălăriile lui nu se mai prefăceau în floricele, nici mănuşile şi nici ghetele.

Şi dacă cineva privea în jos într-un bazin pe cînd el îl curăţa de grămezile de nămol şi glod strînse acolo, sau dacă cineva îl vedea mergînd pe stradă, îl recunoaştea acum numai după părul lui galben-verzui, care răspîndea lumină în jur, ca totdeauna.

Aşa că dacă ai cumva în nume o literă Q, fii cu băgare de seamă cînd dai de-o năzdrăvănie din piele- aurită de

căprioară! Aminteşte-ţi că pe lume sînt fel de fel de năzdrăvănii, cu fel de fel de puteri.

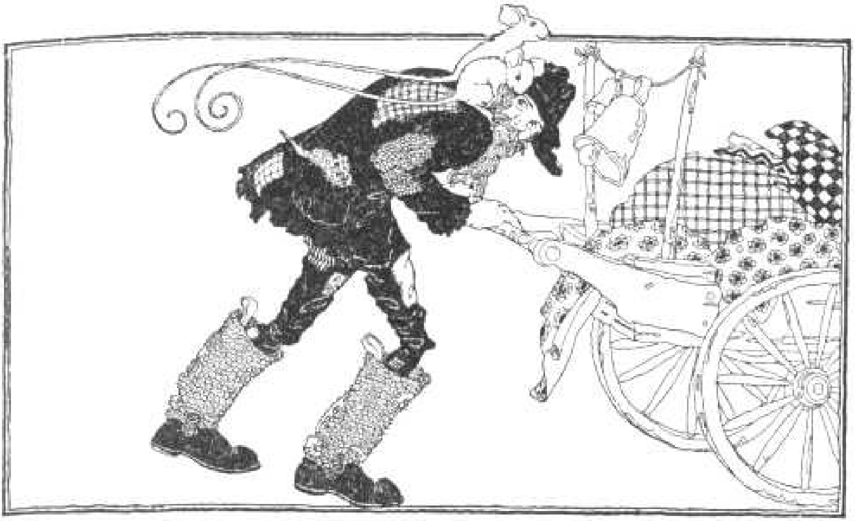

Povestea lui Habakuk Vechitură, a celor doi şobolani albaştri şi a omului de la circ care-a venit cu bani peşin

Habakuk Vechitură se-ntorcea acasă. Ziua lui de lucru se încheiase. Soarele asfinţise. Lămpile de pe străzi se aprinseseră. Pungaşii porneau la treburile lor de noapte. Nu mai era timpul ca un cinstit strîngător de vechituri să bată la uşile din spate ale caselor, întrebînd:

— N-aveţi vechituri? Sau întrebînd altfel: N-aveţi vechituri? Sticle? Oase? Sau întrebînd altfel: N-aveţi vechituri? Sticle? Oase? Poate nişte fier vechi? Ceva aramă, alamă, sau nişte ghete vechi, rupte de tot, care să nu mai fie bune nimănui? Ceva rufe vechi, haine, pantaloni sau veste? Iau orice fel de lucruri vechi aţi avea.

Da, Habakuk Vechitură se-ntorcea acasă. În sacul ponosit din spinare, tocma-n vîrful mormanului de vechituri din sac, era ţurcănită o vestă veche. Era vesta cea veche pe care Iason Squiff i-o azvîrlise lui Habakuk din pragul uşii. În buzunarul vestei se găsea năzdrăvănia de piele-aurită de căprioară, cu puterea ei vrăjită.

Ei bine, Habakuk Vechitură se-ntoarse acasă la fel ca totdeauna, se aşeză la masă să cineze, îşi trosni fălcile şi mîncă peşte din plin, absolut ca totdeauna. Pe urmă ieşi în curtea din dos şi intră într-o baracă unde-şi desfăcu ponositul lui sac de vechituri şi-şi rîndui lucrurile întocmai ca-n fiecare zi în care venea acasă şi-şi desfăcea sacul ponosit şi-şi rînduia lucrurile.

Ultimul lucru pe care-l rîndui printre celelalte a fost vesta care avea în buzunar năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară.

„Pune-o pe tine: e-o zdreanţă binevenită – îşi spuse el, uitîndu-se la vestă. E-o vestă norocoasă!”

Aşa că-şi aşeză braţul drept în mîneca dreaptă şi braţul

stîng în mîneca stîngă. Şi iată-l cu amîndouă braţele vîrîte în mînecile vechii veste, acum din nou aciuite.

În dimineaţa următoare, Habakuk Vechitură îşi sărută nevasta de rămas bun şi-şi sărută de rămas bun fetiţa de optsprezece ani şi fata de nouăsprezece ani. Le sărută la fel ca totdeauna – în goană. Şi sărutîndu-le pe fiecare în parte, le spuse:

— Am să mă-ntorc curînd, dacă nu chiar mai curînd, şi venind înapoi, am să mă-ntorc acasă!

Şi-aşa, Habakuk Vechitură o porni pe străzi. Şi puţin după ce plecă de-acasă, se-ntîmplă ceva deosebit. Pe umărul lui drept se-aşeză un şobolan albastru, iar pe umărul lui stîng, un alt şobolan albastru. Şi el află că se găseau acolo numai cînd se uită la ei.

Stăteau chiar lîngă urechile lui. Putea să le simtă vîrful mustăţilor atingîndu-i urechile.

„Aşa ceva nu mi s-a mai întîmplat niciodată pînă acum de cînd tot strîng vechituri – îşi zise el. Doi şobolani albaştri stau lîngă urechile mele şi nu-mi spun nimic, cu toate că ei ştiu bine că i-aş asculta orice mi-ar spune.”

Aşa că Habakuk Vechitură merse mai departe, trecînd de două blocuri, de trei, de patru blocuri şi tot uitîndu-se cu coada ochiului drept la şobolanul cel albastru de pe umărul lui drept şi cu coada ochiului stîng la şobolanul albastru de pe umărul lui stîng.

— Dacă stau pe umărul cuiva şi-mi ţin mustăţile înfipte în urechea lui, am să-i spun ceva ca să mă asculte – şopti el.

Bineînţeles, Habakuk nu pricepu că toate se trăgeau de la năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară şi de la puterea pe care aceasta o avea. În buzunarul vestei pe care-o purta, puterea năzdrăvăniei din piele-aurită de căprioară spunea: „Pentru că ai doi K în numele tău, trebuie să ai doi şobolani albaştri pe umeri, un şobolan albastru la urechea dreaptă, un şobolan albastru la urechea stîngă”.

Bună treabă pentru el! Niciodată pînă atunci nu mai

căpătase Habakuk Vechitură atîtea vechituri ca-n ziua aceea!

— Mai vino pe la noi cu şoarecii tăi albaştri norocoşi – îi spuneau oamenii.

Scormoneau în pivniţe şi-n poduri şi-i aduceau sticle, şi oase, şi aramă, şi alamă, şi ghete vechi, şi haine, rufe, pantaloni, veste vechi.

În fiecare dimineaţă în care o pornea pe străzi cu cei doi şobolani albaştri pe umeri, care clipeau din ochi privind înainte şi mustăcind din mustăţi, de uneori îi gîdilau urechile bătrînului Habakuk Vechitură, femeile alergau la uşile din faţă ale caselor lor să se uite la el şi să-şi spună:

— Ei, dar chiar că-i ciudat şi misterios bătrînul cu vechituri, iar şobolanii lui albaştri chiar că-s ciudaţi şi misterioşi!

Şi-n timpul ăsta, năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară cu puterea ei vrăjită lucra de zor. Spunea: „Atîta timp cît bătrînul Habakuk Vechitură îi păstrează pe cei doi şobolani albaştri, va avea noroc, dar dacă-l vinde vreodată pe unul dintre ei, atunci una din fetele lui se va mărita cu un şofer de taxi; şi dacă vreodată-l vinde şi pe cel de-al doilea, atunci cealaltă fată a lui se va mărita cu un actor de cinema”.

Pe urmă se petrecură lucruri îngrozitoare. Veni un om de la circ.

— Îţi dau o mie de dolari, bani peşin, pentru unul din şobolanii tăi albaştri – îi spuse el în gura mare. Şi-ţi dau două mii de dolari, bani peşin, pentru amîndoi şobolanii albaştri, dacă mi-i dai împreună.

— Arată-mi cîţi bani peşin făcînd două mii de dolari intră într-o grămadă pe care s-o ducă acasă un om într-un sac ponosit de zdrenţe – îi răspunse Habakuk Vechitură.

Omul de la circ se duse la bancă şi se-ntoarse cu un şomoiog de dolari bani peşin.

— Aceşti dolari bani peşin sînt făcuţi din cele mai fine zdrenţe de mătase tipărite de guvernul naţional pentru republica naţională, pentru ca afacerile să fie îmbelşugate

şi prospere – spuse omul de la circ în gura mare. Din ce-le mai fi-ne zdrenţe — adăugă el cu toată gura ţinînd două degete ridicate sub nasul lui Habakuk Vechitură.

— Îi iau – hotărî Habakuk Vechitură – îi iau. Văd că-i un întreg sac ponosit plin de dolari bani peşin. Am să-i spun soţiei mele că sînt tipăriţi de guvernul naţional pentru republica naţională, pentru ca afacerile să fie îmbelşugate şi prospere.

Pe urmă îi sărută pe cei doi şobolani albaştri, pe unul pe urechea dreaptă, pe celălalt pe urechea stîngă, şi-i dădu omului de la circ.

Iată de ce, în luna următoare, fata lui de optsprezece ani se mărită cu un şofer de taxi, care era atît de politicos toată vremea cu clienţii săi, încît nu-i mai rămînea niciodată timp să fie politicos şi cu soţia lui.

Şi iată de ce fiica lui de nouăsprezece ani se mărită cu un actor de cinema, care se străduia atît de mult să fie drăguţ şi simpatic în filmele de cinema, încît nu mai ajungea de loc să fie şi cu soţia lui, cînd se-ntorcea acasă după o zi de lucru.

Iar vesta cea norocoasă cu năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară i-o fură lui Habakuk Vechitură şoferul de taxi.

4. Patru poveşti despre adînca ursită a intrărilor întunecate

Persoane: Păpuşa de Zdrenţe
Mînerul de Mătură
Linge Linguri
Bărbiile de Şocolată
Şerveţelele Murdare
Zdrăngănitorii de Tigăi de Tablă
Urechile Curate
Gîdilicioşii
Hăpăitorii de Ciorbă
Dolofanii Rotofei
Capetele Adormite

Snu Fu
Blink, Swinkşi Jink
Blunk, Swunk şi Junk
Doamna Chicoteală

Mînc-un-Pic-de-Prăjitură
Mini-Mini
Mini-Mo
Un Gîndac de Cartof milionar

Bimbo Peticuţ
Bevo Umblăreţul
Un comandant de străji
Un şef de şoproane

Un vaccinator-şef

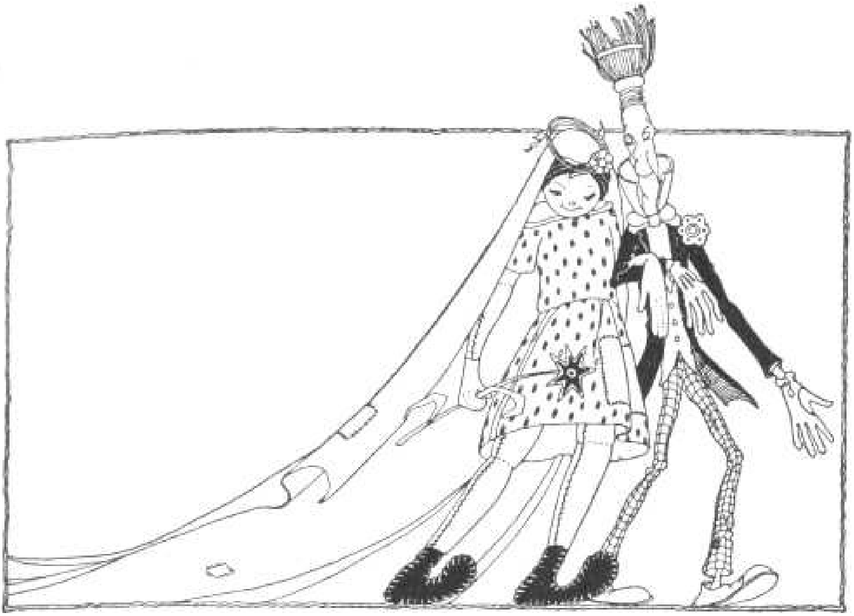

Un meteorolog
Un sergent de circulaţie
O maimuţă
O văduvă
Un fabricant de rnînere de umbrelă

Cortegiul de la nunta Păpuşii de Zdrenţe cu Mînerul de Mătură şi cine făcea parte din el

Păpuşa de Zdrenţe avea mai mulţi prieteni: Mătura de Pene, Lopata de Cuptor, Cana de Cafea. Tuturor le era foarte dragă Păpuşa de Zdrenţe.

Dar cînd se mărită, Păpuşa de Zdrenţe îl luă pe Mînerul de Mătură, pentru că asupra Mînerului de Mătură i se

opriră ochii.

Un copil îngîmfat, îngîmfat dar nepăsător, lovise într-o zi capul Păpuşii de Zdrenţe de-o uşă de-i săriseră cît colo amîndoi ochii de sticlă care-i fuseseră cusuţi de mult. Atunci Mînerul de Mătură găsise două mici prune negre de California şi i le prinsese exact acolo unde îi fuseseră înainte ochii. Aşa că Păpuşa de Zdrenţe avea doi ochi frumoşi negri nou-nouţi. Ba unele persoane chiar au poreclit-o Ochi Negri.

Şi se făcu o nuntă mare în ziua în care Păpuşa de Zdrenţe se mărită cu Mînerul de Mătură, o nuntă avînd unul dintre cele mai mari cortegii care s-au văzut vreodată la nunta unei păpuşi din zdrenţe. Şi sîntem siguri că nici un mîner de mătură n-a avut vreodată un cortegiu de nuntă mai grozav, la căsătoria sa.

Cine făcea parte din cortegiu? Ei bine, mai întîi veneau Linge Linguri. Fiecare dintre ei purta cîte o lingură de ceai sau de supă, cu toate că cei mai mulţi purtau un polonic. Şi pe linguri ce aveau? Vai, unii aveau urme de unt, alţii supă de carne, alţii sirop de nalbă. Fiecare avea pe lingură vreun rest de mîncare, ori dulce-lipicios, ori gras. Şi cum păşeau în cortegiul de nuntă al Păpuşii de Zdrenţe cu Mînerul de Mătură, îşi tot lingeau lingurile, priveau în jur, şi iar îşi lingeau lingurile.

După aceea veneau Zdrăngănitorii de Tigăi de Tablă. Unii aveau tigăi de pus pe masă, alţii tigăi de fript, alţii aveau tigăi de curăţat cartofi. Toate tigăile erau de tablă, cu funduri de tablă strîns încheiate. Şi Zdrăngănitorii de Tigăi de Tablă loveau cu furculiţe şi cuţite, cu bucăţi de fier şi de lemn fundul tigăilor de tablă. Şi cum păşeau în cortegiul de la nunta Păpuşii de Zdrenţe cu Mînerul de Mătură, îşi tot zdrăngăneau tigăile, priveau în jur, şi iară zdrăngăneau.

Apoi veneau Bărbiile de Ciocolată. Toţi mîncau ciocolată. Şi ciocolata alunecoasă li se scurgea pe bărbie. Unii dintre ei îşi mînjeau cu ciocolată neagră vîrful nasului. Unii dintre ei se împroşcau cu ciocolată cafenie pînă la

urechi. Şi cum păşeau în cortegiul de la nunta Păpuşii din Zdrenţe cu Mînerul de Mătură, îşi tot ridicau bărbiile în sus, priveau în jur, şi iar îşi ridicau bărbiile în sus.

Pe urmă veneau Şerveţelele Murdare. Aceştia purtau la gît şerveţele simple albe, şerveţele cadrilate, şerveţele în dungi, şerveţele albastre şi şerveţele cu fluturi. Dar toate şerveţelele erau murdare. Şerveţelele simple albe erau murdare, şerveţelele cadrilate erau murdare, şerveţelele în dungi, şerveţelele albastre şi şerveţelele cu fluturi, toate erau murdare. Şi aşa, în cortegiul de nuntă al Păpuşii de Zdrenţe cu Mînerul de Mătură, Şerveţelele Murdare păşeau tot ţinîndu-şi degetele lor murdare pe şerveţele, priveau în jur şi hohoteau, priveau în jur şi hohoteau din nou.

După ei veneau Urechile Curate. Se ţineau mîndri. Cum de-au intrat în cortegiu nu ştie nimeni. Toţi aveau urechile curate. Nu erau curate numai pe dinafară, dar şi pe dinăuntru. Nici urmă de murdărie sau praf, vreo pată sau vreo mînjitură pe dinăuntrul sau pe dinafara urechilor. Şi aşa, în cortegiul de nuntă al Păpuşii de Zdrenţe cu Mînerul de Mătură, ei dădeau din urechi, priveau în jur, şi iară dădeau din urechi.

Urmau Gîdilicioşii. Faţa le strălucea. Obrajii le păreau bucăţi proaspete de săpun. Aveau coaste puternice, cu carne şi grăsime pe ele. Era limpede pentru oricine că fiecare din ei spunea: „Să nu mă gîdili, că mă gîdil uşor”. Şi cum păşeau în cortegiul de nuntă al Păpuşii de Zdrenţe cu Mînerul de Mătură, se gîdilau unii pe alţii şi rîdeau, priveau în jur, şi iar se gîdilau.

Muzicanţii cortegiului erau însă mai cu seamă Hăpăitorii de Ciorbă. Ei păşeau ţinînd dinaintea lor mari castroane de ciorbă şi linguri mari de sorbit ciorba. Şuierau şi hăpăiau şi fornăiau sorbind din ciorbă, şi zgomotul pe care-l făceau se putea auzi pînă departe, în capătul cortegiului, unde păşeau Linge Linguri. Aşa că-şi tot cufundau polonicele în ciorbă, priveau în jur, şi iar îşi cufundau polonicele în ciorbă.

Urmau Dolofanii Rotofei. Îndesaţi şi umflaţi la faţă, plescăiau din fălci şi din buze. Nu erau graşi – da’ de unde! Nici gînd! — nu erau graşi, ci doar durdulii, uşor de stors. Păşeau îndesat pe picioarele lor dolofane, priveau împrejur rostogolindu-şi rotofeala, şi iar priveau împrejur rostogolindu-şi rotofeala.

Ultimii dintre toţi în cortegiul de nuntă al Păpuşii de Zdrenţe şi al Mînerului de Mătură erau Capetele Adormite. Zîmbeau şi erau bucuroşi că mergeau şi ei, dar capetele le atîrnau, şi zîmbetele aproape li se ştergeau de pe buze, şi ochii le erau pe jumătate închişi, sau ceva mai mult decît pe jumătate închişi. Se clătinau puţin, ca şi cum picioarele le şovăiau neştiind încotro să o ia. Erau Capetele Adormite, ultimii dintre toţi, încheind cortegiul de nuntă al Păpuşii de Zdrenţe şi al Mînerului de Mătură, şi Capetele Adormite nu priveau de loc în jurul lor…

Era un cortegiu măreţ, nu crezi?

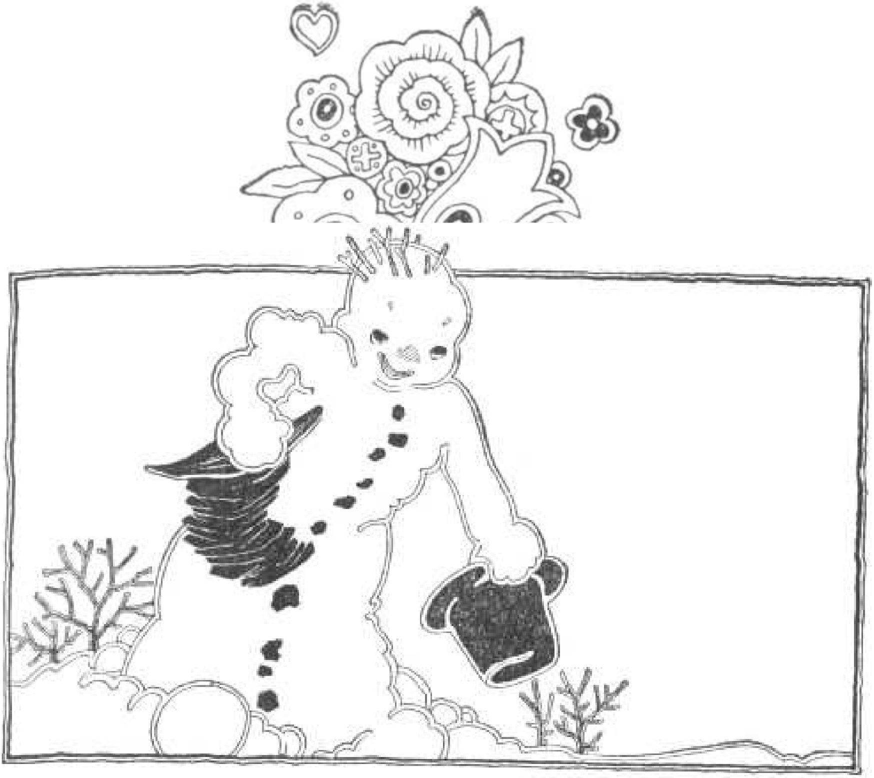

Cum l-a ajutat pe Snu Fu lopata de cenuşă pentru pălării

Dacă vrei să-ţi aduci aminte numele tuturor celor şase copii Chicoteală, aminteşte-ţi că cei trei mai mari se numeau Blink, Swink şi Jink, iar cei trei mai mici se numeau Blunk, Swunk şi Junk. Anul trecut, prin ianuarie, cei trei copii mai mari se certară cu cei trei mai mici. Cearta se iscă din pricina pălăriei celei noi a lui Snu Fu, omul de zăpadă, fiindcă nu se-nţelegeau ce fel de pălărie ar trebui să poarte şi cum să o poarte. Blink, Swink şi Jink spuneau: „Îi trebuie o pălărie strîmbă, aşezată drept”. Blunk, Swunk şi Junk spuneau: „Îi trebuie o pălărie dreaptă aşezată strîmb”. Si din asta se luară la ceartă şi se certară şi se certară. Blink se certă cu Blunk, Swink se certă cu Swunk şi Jink se certă cu Junk. Primii care se împăcară după ce încetară să se mai certe au fost Jink şi Junk. Ei găsiră calea cea mai bună de-a pune capăt întregii cerţi.

— Să-i aşezăm strîmb o pălărie strîmbă – spuse Jink.

— Ba nu, să-i punem drept o pălărie dreaptă – spuse Junk.

Pe urmă stătură să se uite şi iar să se uite fiecare dintre ei în ochii strălucitori şi zîmbitori ai celuilalt, şi deodată amîndoi explodară în acelaşi timp unul către altul:

— Hai să-i punem două pălării, una strîmbă strîmb şi una dreaptă drept.

Şi atunci se uitară împrejur, căutînd pălării. Dar nu era nici urmă de pălărie pe nicăieri, adică nu era nici o pălărie destul de mare pentru un om de zăpadă cu un cap atît de mare ca Snu Fu. Aşa că intrară în casă şi-i cerură mamei *lopata de cenuşă pentru pălării.* Bineînţeles, în orice altă casă, mama ar fi fost cu totul speriată dacă şase copii ar fi dat buzna ţopăind şi tropăind, trîntind uşa şi strigînd toţi şase în acelaşi timp:

— Unde-i lopata de cenuşă pentru pălării?

Dar doamna Chicoteală nu se sperie de loc. Îşi frecă

bărbia cu degetul şi răspunse cu blîndeţe:

— Zău aşa, chiar zău aşa, unde-o fi lopata de cenuşă pentru pălării pe care-am avut-o săptămîna trecută cînd i-am făcut lui Mister Chicoteală o pălărie? Mi-aduc aminte c-am avut lopata aia de cenuşă pentru pălării chiar aici, în spatele pendulei. Zău aşa, chiar zău aşa. Apoi îi spuse lui Jink Chicoteală: Ieşi afară şi sună la uşa din faţă.

Jink alergă afară la uşa din faţă. Şi doamna Chicoteală cu ceilalţi cinci copii aşteptară.

„Ţîrr, ţîrr” începu să sune soneria – şi ce să vezi – uşa pendulei se deschise şi lopata de cenuşă pentru pălării căzu jos.

— Hai, luaţi-o de aici şi ştergeţi-o cît mai repede, zău aşa – le spuse doamna Chicoteală.

Şi copiii o luară la goană din casă şi adunară o căldare întreagă de cenuşă pentru pălării cu lopata de cenuşă pentru pălării. Şi făcură două pălării pentru Snu Fu. Una era o pălărie strîmbă. Cealaltă era o pălărie dreaptă. Şi-i aşezară pălăria strîmbă strîmb şi pe cea dreaptă drept. Şi iată-l pe Snu Fu stînd în curtea din faţă şi scoţîndu-şi pălăria dinaintea fiecăruia care trecea pe stradă – pe cea strîmbă cu o mînă strîmbă, pe cea dreaptă cu o mînă dreaptă.

Aşa s-a terminat cearta dintre copiii Chicoteală, şi cei care i-au pus capăt au fost Jink, cel mai mic dintre copiii mari, cu Junk, cel mai mic dintre copiii mici, uitîndu-se drept unul în ochii celuilalt şi rîzînd. Dacă ajungi vreodată la ceartă, încearcă felul ăsta de-a ieşi din ea.

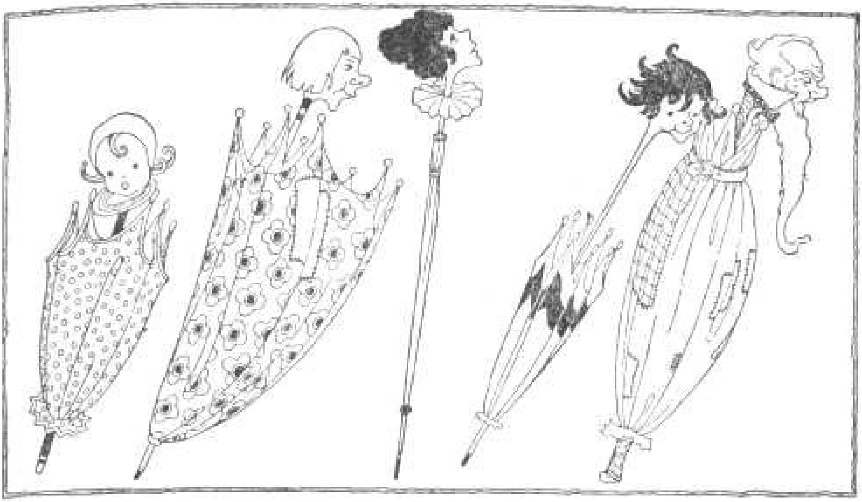

Trei băieţi cu ulcioare de melasă şi cu tainice ambiţii

În satul Ficat-cu-Ceapă e-un lucru foarte obişnuit ca *un* băiat să se ducă la băcănie să ceară un ulcior cu melasă. Iar dacă *doi* băieţi se duc la băcănie să ia împreună un ulcior cu melasă, şi asta-i tot foarte obişnuit. Dar ca *trei* băieţi să se ducă la băcănie să ia fiecare şi toţi împreună cîte un ulcior de melasă, asta-i cu totul şi cu totul neobişnuit.

Mînc-un-Pic-de-Prăjitură crescu mare plin de dorinţe, dorinţe care-l rodeau pe dinăuntru. Şi pentru fiecare dorinţă dinăuntrul lui avea cîte-un pistrui pe faţă. De cîte ori zîmbea, zîmbetul i-o lua la goană spre cele mai îndepărtate colţuri ale feţei şi se pierdea în pistruii dorinţelor.

Mini-Mini crescu mare plin de bănuieli, bănuieli care-l rodeau pe dinăuntru. Şi după un timp, unele bănuieli i se întipăriră în ochi, şi unele bănuieli i se întipăriră pe buze. Aşa că dacă se uita la cineva drept în faţă, acesta de obicei spunea:

— Mini-Mini pare atît de amărît, că mă-ntreb dacă are

s-o mai poată duce-aşa!

Mini-Mo era însă cu totul altfel. El nu se arăta amărît şi bănuitor ca Mini-Mini. Şi nici nu era plin de dorinţe pe dinăuntru şi de pistrui pe dinafară ca Mînc-un-Pic-de-Prăjitură. Pe dinăuntru, el avea amestecate şi dorinţe şi bănuieli. Aşa că şi pe faţă avea cîţiva pistrui şi cîteva bănuieli. Şi cînd se uita la cineva drept în faţă, acesta de obicei spunea:

— Nici nu ştiu ce să fac: să rîd sau să plîng.

Iată-i aşadar, trei băieţi crescînd mari plini de dorinţe, de bănuieli şi de amestecate dorinţe şi bănuieli. Fiecare arăta altfel decît celălalt. Şi fiecare, totuşi, avea cîte o ambiţie tainică. Şi toţi trei aveau aceeaşi tainică ambiţie.

O ambiţie este-o mică plantă care ţi se furişează în inimă, şi creşte, creşte, noaptea şi ziua, fredonînd un cîntecel: „Vino şi găseşte-mă, vino şi găseşte-mă“.

Tainica ambiţie din inima lui Mînc-un-Pic-de Prăjitură, Mini-Mini şi Mini-Mo era aceea de a călători cu trenul, de-a călători într-un vagon de cale ferată ziua şi noaptea, an de an. Fluierul şi zgomotul roţilor trenurilor li se părea cea mai frumoasă muzică.

Şi ori de cîte ori ambiţia cea tainică li se furişa în inimă şi-i amăra prea tare, atît de tare că era greu să-i mai ţină piept, îşi aşezau braţele fiecare pe umerii celorlalţi şi se apucau să cînte cîntecul lui Joe, ale cărui vorbe erau aşa:

Joe-şi rupse-un deget mic,
Cînd s-a dus înspre Mexic.
S-a-ntors pe calea ferată
Şi şi-a rupt spinarea toată.

Într-o frumoasă dimineaţă de vară, fiecare dintre cele trei mame ale celor trei băieţi îi dădu fiecăruia dintre ei cîte un ulcior şi îi spuse:

— Du-te la băcănie şi adu un ulcior de melasă.

Şi toţi cei trei băieţi se duseră la băcănie în acelaşi timp. Şi toţi trei ieşiră pe uşa băcăniei în acelaşi timp,

fiecare cu cîte un ulcior de melasă şi cu tainica ambiţie furişîndu-i-se-n inimă, toţi trei în acelaşi timp.

După ce trecură de-al doilea bloc de la băcănie, se opriră sub un ulm. Mînc-un-Pic-de-Prăjitură îşi întinse gîtul, uitîndu-se drept în sus la ulm. Declară că totdeauna-i făcea bine la pistrui şi-i alina ambiţiile să stea sub un ulm şi să se uite în sus.

Şi pe cînd privea în sus, mîna cea stîngă lăsă să-i scape toarta ulciorului de melasă. Şi ulciorul căzu – trosc! pleosc! — pe pietrele trotuarului, se sparse fărîme şi lăsă melasa să curgă şiroaie pe trotuar.

Dacă niciodată n-ai văzut aşa ceva, lasă-mă să-ţi spun că o melasă şiroind dintr-un ulcior spart pe pietrele unui trotuar, sub un ulm, are ceva ciudat şi misterios.

Mînc-un-Pic-de-Prăjitură păşi cu picioarele lui desculţe în melasă.

— Tare-i nostim – spuse el – mă gîdilă peste tot.

Aşa că Mini-Mini şi Mini-Mo păşiră şi ei în melasă cu picioarele lor desculţe.

Şi-atunci se-ntîmplă ceea ce se întîmplă. Unul dintre copii începu să se micşoreze. Pe urmă un altul începu să se micşoreze. Şi pînă la urmă toţi trei se făcură mici de tot.

— Vă văd tot atît de mari cît nişte gîndaci de cartof – le spuse Mînc-un-Pic-de-Prăjitură lui MiniMini şi lui Mini-Mo.

— Tot aşa te vedem şi noi pe tine – îi spuseră Mini-Mini şi Mini-Mo lui Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

Şi pe urmă, pentru că tainica lor ambiţie începu să-i roadă, îşi aşezară braţele fiecare pe umerii celorlalţi şi cîntară cîntecul lui Joe din Mexic.

Ieşiră de pe trotuar peste-un cîmp cu iarbă. Trecură de mai multe case de păianjeni şi furnici. În faţa unei case o văzură pe doamna Păianjen aplecată peste un lighean şi spălînd rufe pentru domnul Păianjen.

— De ce porţi tigaia aia pe cap? o întrebară.

— În ţara asta, toate doamnele poartă tigaia pe cap cînd îşi doresc o pălărie.

— Dar ce se întîmplă dacă îţi doreşti o pălărie tocmai

cînd prăjeşti cu tigaia? întrebă Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

— Asta nu se-ntîmplă nici unei doamne respectabile în ţara asta.

— N-aveţi niciodată pălării de-o formă mai nouă? întrebă Mini-Mini.

— Nu, dar avem totdeauna tigăi noi în fiecare primăvară şi toamnă.

Umblînd printre rădăcinile unui smoc de iarbă roz, care-i ascundea de tot, ajunseră la un oraş de păianjeni cu nasul răsucit. Pe Strada Principală era un magazin cu o vitrină plină de umbrele de soare roşii. Intrară înăuntru şi-i spuseră vînzătorului:

— Vrem să cumpărăm umbrele de soare.

— Aici nu vindem umbrele de soare – le răspunse păianjenul vînzător.

— Bine, atunci împrumută-ne o singură umbrelă de soare – spuseră toţi trei.

— Cu plăcere, cu foarte multă plăcere – rosti vînzătorul păianjen.

— Cum o scoţi la capăt? întrebă Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

— Nici nu e nevoie – răspunse vînzătorul păianjen.

Păşiră în melasă cu picioarele lor desculţe

— Cum a început?

— Niciodată n-a fost altfel.

— Şi nu oboseşti niciodată?

— Fiecare umbrelă e-o bucurie.

— Şi ce faci cînd toate umbrelele au fost date?

— Se-ntorc totdeauna înapoi. Astea sînt renumitele umbrele de soare cu nasul răsucit, fabricate din renumita iarbă roz. Le veţi pierde pe toate, pe toate trei. Şi-atunci ele au să se-ntoarcă la mine, aici, în magazinul de pe Strada Principală. Nu pot să vă vînd ceva care ştiu bine că veţi pierde. Nici nu pot să vă pun să plătiţi pentru ceva ce veţi uita undeva, cîndva, şi atunci se va întoarce iar aici, la mine. Uitaţi-vă, uitaţi-vă!

Şi cînd spuse „uitaţi-vă“, uşa se deschise şi cinci umbrele roz intrară în pas de vals şi se-ndreptară, mereu în pas de vals, spre vitrina magazinului.

— Totdeauna se-ntorc. Toţi le uită. Luaţi-vă umbrelele şi duceţi-vă. Le veţi uita şi se vor întoarce la mine.

— S-ar zice c-ar avea dorinţe pe dinăuntru – şopti Mînc-un-Pic-de-Prăjitură.

— S-ar zice c-ar avea bănuieli – adăugă MiniMini.

— S-ar zice c-ar avea amestecate şi dorinţe şi bănuieli – mai spuse şi Mini-Mo.

Şi iarăşi, cum se simţiră singuri şi tainicele ambiţii li se furişară în inimi rozîndu-i, îsi aşezară mîinile pe umeri şi cîntară cîntecul lui Joe din Mexic.

Pe urmă veni fericirea. Intrară în Ţara Gîndacilor de Cartof. Şi chiar din primul ceas în care intrară în Ţara Gîndacilor de Cartof avură noroc. Întîlniră un Gîndac de Cartof milionar.

— Cum de eşti milionar? îl întrebară.

— Pentru că am căpătat un milion – răspunse el.

— Un milion de ce?

— Un milion de *flimi.*

— Cine are nevoie de flimi?

— Si voi aveţi nevoie de flimi, dacă rămîneti să trăiţi aici.

— De ce?

— Fiindcă flimii sînt banii noştri. În Ţara Gîndacilor de Cartof, dacă n-ai flimi, nu poţi cumpăra nimic, orice-ar fi. Dar dacă ai un milion de flimi, atunci eşti un Gîndac de Cartof milionar.

Pe urmă îi ului:

— Îmi place de tine fiindcă ai dorinţe şi pistrui – îi spuse lui Mînc-un-Pic-de-Prăjitură umplîndu-i buzunarele cu flimi. Şi-mi place de tine că ai bănuieli şi eşti trist – îi spuse lui Mini-Mini, umplîndu-i buzunarele cu flimi. Şi-mi place de tine fiindcă ai cîteva dorinţe şi cîteva bănuieli şi arăţi amestecat – îi spuse lui Mini-Mo, înfundîndu-i în buzunare mîini pline de flimi.

Dorinţele se împlinesc. Şi bănuielile se împlinesc. Aici îşi doriseră ei toată viaţa să se găsească şi avuseseră bănuieli despre ceea ce avea să li se întîmple. Şi acum toate se împlineau.

Cu buzunarele pline de flimi, umblară cu toate trenurile din Ţara Gîndacilor de Cartof. Se duceau în gări şi cumpărau bilete pentru trenurile accelerate şi pentru personale, şi chiar pentru trenurile care o iau în sus şi, în loc să meargă înainte, se-ntorc de unde au pornit-o.

În vagoanele-restaurant ale trenurilor din Ţara Gîndacilor de Cartof mîncară şuncă minunată de la renumiţii Purcei ai Gîndacilor de Cartof, ouă de la Găinile Gîndacilor de Cartof şi aşa mai departe.

Li se păru că stătuseră mult de tot în Ţara Gîndacilor de Cartof, ani şi ani. Într-adevăr, veni şi o zi în care li se terminară toţi flimii. Si-atunci, de cîte ori voiau să o pornească cu trenul sau să mănînce ceva, sau un loc unde să se culce, îşi aşezau mîinile fiecare pe umerii celorlalţi şi cîntau cîntecul lui Joe din Mexic. În Ţara Gîndacilor de Cartof, toţi găseau că-i minunat cîntecul lui Joe din Mexic.

Într-o dimineaţă, pe cînd aşteptau să ia expresul de Ohio-cel-Vechi şi tinuturile de sud-vest, se aşezară lîngă rădăcinile unei plante de cartof uriaşe, sub frunzele ei mari, verzi. Departe, deasupra lor, zăriră atunci un nor

negru şi auziră o bufnitură şi un foşnet şi un pîrîit. Nu ştiau că era un om din satul Ficat-cu-Ceapă. Nu ştiau că era Mister Chicoteală, care punea verde de Paris pe plantele de cartof.

Un strop mare de verde de Paris căzu pe capetele şi umerii celor trei băieţi, Mînc-un-Pic-de-Prăjitură, Mini-Mini şi Mini-Mo. Şi-atunci se întîmplă ceea ce se întîmplă. Crescură şi crescură cît ai bate din palme. Şi cum săriră de-acolo şi alergară afară din straturile de cartofi, Mister Chicoteală îşi spuse că erau desigur nişte băieţi care voiau să-i facă o glumă.

Cînd se întoarseră acasă la mamele lor şi le povestiră totul despre ulciorul de melasă care se sfărîmase pe trotuarul de piatră sub ulm, mamele le spuseră că fusese o nechibzuinţă. Băieţii îşi ziseră însă că fusese spre norocul lor, fiindcă în felul ăsta se-mpliniseră tainicele lor ambiţii.

Şi-o ambiţie tainică este o plantă care ţi se furişează în inimă, şi creşte, creşte, noaptea şi ziua, fredonînd un cîntecel: „Vino şi găseşte-mă, vino şi ’găseşte-mă“.

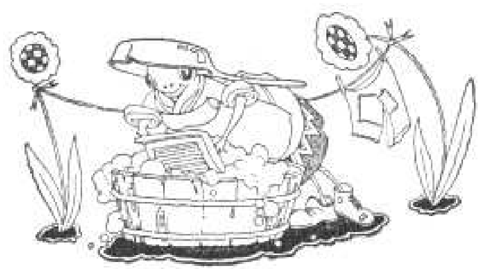

Cum i se lipi lui Bimbo Peticuţ degetul cel mare de nas, cînd se schimbă vîntul

În satul Ficat-cu-Ceapa a fost odată un băieţel pe care-l chema Bimbo Peticuţ. El uita aproape tot ce-i spunea mama şi tatăl lui să facă şi să nu facă.

Într-o bună zi, tatăl lui, Bevo Umblăreţul, veni acasă şi-l găsi pe Bimbo Peticuţ aşezat pe treptele din faţă ale casei, cu degetul cel mare lipit de nas, iar celelalte degete fluturîndu-i.

— Nu pot să-mi desprind degetul cel mare – spuse Bimbo Peticuţ – pentru că atunci cînd mi-am pus degetul la nas şi mi-am fluturat celelalte degete către omul cu gheaţă, vîntul s-a schimbat. Şi după cum spune mama, dacă vîntul se schimbă, degetul cel mare mi se lipeşte de nas şi nu se mai desprinde.

Bevo Umblăreţul îi apucă degetul cel mare şi trase. Înfăşură o frînghie făcută dintr-o căptuşeală de haină împrejurul lui şi trase. Se opinti, şi împinse cu piciorul şi călcîiul. Şi-n tot timpul ăsta, degetul cel mare stătea lipit, iar celelalte degete fluturau la capătul nasului lui Bimbo Peticuţ.

Bevo Umblăreţul trimise să-l cheme pe comandantul străjii. Comandantul străjii trimise să-l cheme pe şeful şoproanelor departamentului de curăţire a străzilor. Şeful şoproanelor departamentului de curăţire a străzilor trimise după vaccinatorul-şef al biroului de vaccinări al departamentului sănătăţii. Vaccinatorul-şef al biroului de vaccinări al departamentului sănătăţii trimise după marele stabilizator principal din biroul vremii, unde sînt cunoscute glumele vîntului şi ale schimbării lui.

Iar marele stabilizator principal din biroul vremii spuse:

— Dacă-i loveşti de şase ori degetul cel mare cu capătul măciuliei unui sergent de circulaţie, degetul i se va

desprinde.

Aşa că Bevo Umblăreţul se duse la un sergent de circulaţie, care stătea la colţul unei străzi cu un fluier, arătîndu-le maşinilor şi camioanelor încotro s-o ia.

Îi spuse sergentului de circulaţie:

— Vîntul s-a schimbat şi degetul cel mare al lui Bimbo Peticuţ i s-a lipit de nas şi acum nu i se mai desprinde decît dacă este lovit de şase ori cu capătul măciuliei unui sergent de circulaţie.

— Nu pot să te ajut decît dacă ai să găseşti o maimuţă care să-mi ţină locul, să stea în colţul străzii ca să arate maşinilor şi camioanelor încotro s-o ia – răspunse sergentul de circulaţie.

Aşa că Bevo Umblăreţul se duse la grădina zoologică şi-i spuse unei maimuţe:

— Vîntul s-a schimbat şi degetul cel mare al lui Bimbo Peticuţ i s-a lipit de nas. Şi acum nu i se mai desprinde decît dacă este lovit de şase ori cu capătul măciuliei unui sergent de circulaţie, iar sergentul de circulaţie nu-şi poate părăsi postul din colţul străzii unde arată circulaţiei încotro s-o ia, pînă nu vine o maimuţă să-i ţină locul.

Maimuţa răspunse:

— Adu-mi o scară şi un fluier, ca să mă sui pe scară şi să fluier arătînd circulaţiei încotro s-o ia.

Aşa că Bevo Umblăreţul căută şi căută prin tot oraşul şi se uită şi se uită şi întrebă şi întrebă pînă cînd picioarele şi ochii şi trupul şi inima-i osteniră de tot şi de tot.

Atunci se-ntîlni cu o bătrînă văduvă al cărei bărbat fusese omorît într-o explozie de canalizare, pe cînd săpa canalele de scurgere. Şi bătrîna femeie ducea în spinare, într-o boccea, surcele de aprins focul adunate de ici, de colo, pentru că n-avea bani de-ajuns să cumpere cărbuni.

Bevo Umblăreţul îi spuse:

— Ai necazuri. Ca şi mine. Duci în spinare o povară pe care oamenii o pot vedea. Eu duc o povară şi nimeni n-o vede.

— Povesteşte-mi necazurile tale – oftă bătrîna văduvă.

El îi povesti totul de-a fir-a-păr. Şi ea-i spuse:

— În corpul de case următor locuieşte un bătrîn fabricant de mînere de umbrelă. El are o scară şi un fluier. Se suie pe scară cînd face mînere lungi, lungi. Şi pe scară îşi ţine fluierul să fluiere.

Maimuţa se aşeză în locul sergentului de circulaţie.

Bevo Umblăreţul se duse la corpul de case următor, găsi casa fabricantului de mînere de umbrelă şi-i spuse:

— Vîntul s-a schimbat şi degetul cel mare al lui Bimbo Peticuţ i s-a lipit de nas şi acum nu se mai desprinde decît dacă este lovit de şase ori cu capătul măciuliei unui sergent de circulaţie, şi sergentul de circulaţie nu-şi poate părăsi colţul unde arată circulaţiei încotro s-o ia pînă ce o maimuţă nu-i ţine locul, şi maimuţa nu poate să-i ţină locul dacă nu are o scară cu fluier, pe care să stea şi să fluiere maşinilor şi camioanelor încotro s-o ia.

Atunci fabricantul de mînere de umbrelă îi răspunse:

— În noaptea asta am de făcut un lucru cu totul deosebit, căci trebuie să lucrez un mîner de umbrelă lung, lung, şi am să am nevoie de scară ca să mă sui pe ea şi de fluier ca să-i trag un fluierat. Dar dacă-mi făgăduieşti că-mi aduci scara pînă la noapte, poţi s-o iei.

Bevo Umblăreţul îi făgădui. Pe urmă luă scara cu fluierul şi le duse maimuţei, maimuţa se aşeză în locul sergentului de circulaţie, în timp ce sergentul se duse la casa lui Bevo Umblăreţul unde Bimbo Peticuţ stătea pe treptele din faţă cu degetul cel mare lipit de nas şi fluturîndu-şi celelalte degete la toţi cîţi treceau pe stradă.

Sergentul de circulaţie lovi degetul cel mare al lui Bimbo Peticuţ de cinci ori cu măciulia. Şi degetul rămase lipit. Dar a şasea lovitură o dădu cu capătul vîrfului degetului lui cel mare, şi atunci degetul lui Bimbo se desprinse.

După aceea, Bevo îi mulţumi sergentului, îi mulţumi maimuţei, luă scara cu fluierul şi le duse înapoi fabricantului de mînere de umbrelă şi-i mulţumi şi lui.

Cînd Bevo Umblăreţul se-ntoarse acasă în noaptea aceea, Bimbo Peticuţ era în pat, foarte emoţionat. El îi spuse tatălui său:

— Data viitoare cînd vîntul se va schimba, am să am grijă cum îmi prind degetul cel mare de nas şi cum îmi flutur celelalte degete.

5. Trei poveşti despre trei feluri în care se-nvîrtejea vîntul vîntură-lume

Persoane: Doi zgîrie-nori
Vîntul de nord-vest
Trenul Cramponul de Aur Ltd.
Un ţap de tablă
O gîscă de tablă
Vînzători de ziare

Blană Tînără
Papuci Roşii
Un om care urma să fie spînzurat
Cinci iepuri-iepuroi

Indianul de Lemn
Bizonul Corn de Pluş
Sergentul de noapte

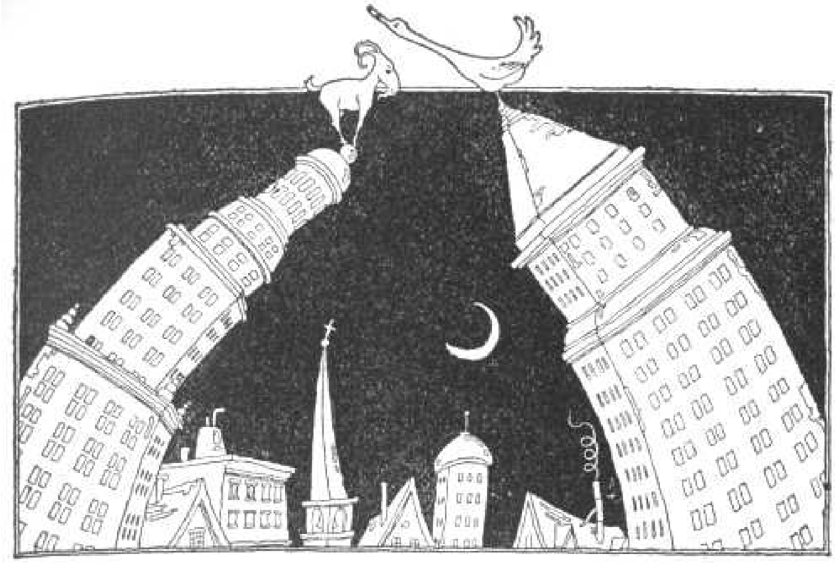

Cei doi zgîrie-nori care se hotărîră să aibă un copil

Doi zgîrie-nori stăteau de-o parte şi de alta a unei străzi din satul Ficat-cu-Ceapă. În timpul zilei, cînd străzile mişunau de oameni care cumpărau şi vindeau, aceşti doi

zgîrie-nori îşi vorbeau unul altuia cum îşi vorbesc munţii.

În timpul nopţii, cînd toţi cei care cumpără şi vînd se duceau la casele lor şi nu mai erau pe străzi decît sergenţii şi şoferii de taxiuri, în timpul nopţii, cînd o ceaţă se lăsa peste străzi şi aşternea peste toate o pînză vişiniu-cenuşie, în timpul nopţii, cînd stelele şi cerul scuturau fîşii de ceaţă vişiniu-cenuşie deasupra oraşului, cei doi zgîrie-nori se aplecau unul spre altul şi îşi şopteau. Dacă-şi şopteau secrete sau dacă-şi şopteau lucruri simple, pe care tu şi cu mine şi oricine le cunoaştem, asta-i taina lor. Un lucru e sigur: ei erau adesea văzuţi aplecîndu-se unul spre altul şi şoptindu-şi în puterea nopţii, tot astfel precum şi munţii se apleacă şi îşi şoptesc în puterea nopţii.

Sus, pe acoperişul unuia dintre zgîrie-nori, se găsea un ţap de tablă privind peste prerii, şi peste lacurile albastre-argintii strălucind ca porţelanul albastru al farfurioarelor de ceai, şi departe peste rîurile unduind ca şerpii de argint în soarele de dimineaţă. Şi sus, pe acoperişul celuilalt zgîrie-nori, se găsea o gîscă de tablă privind peste prerii, şi peste lacurile albastre-argintii strălucind ca porţelanul albastru al farfurioarelor de ceai, şi departe peste rîurile unduind ca şerpii de argint în soarele de dimineaţă.

Şi trebuie să spun că Vîntul de nord-vest era prietenul celor doi zgîrie-nori. Venind de-atît de departe, venind cinci sute de mile în cîteva ore, totdeauna atît de repede, în timp ce cei doi zgîrie-nori stăteau nemişcaţi, stăteau întotdeauna în acelaşi vechi colţ de stradă de totdeauna, Vîntul de nord-vest era un aducător de veşti.

— Ia te uită, oraşul mai este încă aici! fluiera Vîntul către zgîrie-nori.

Iar ei răspundeau:

— Da, mai e; dar munţii mai sînt acolo departe, de pe unde vii tu, Vîntule?

— Da, munţii mai sînt acolo, şi mai departe încă e marea, şi căile ferate umblă mereu, alergînd prin prerie la munţi, la mare – răspundea Vîntul de nord-vest.

Şi mai era şi o făgăduială pe care le-o făcuse Vîntul de

nord -vest celor doi zgîrie-nori. Adesea, Vîntul de nord-vest clătina ţapul de tablă şi clătina gîsca de tablă din vîrful zgîrie-norilor.

— Ai de gînd să-mi dai jos ţapul de tablă de pe acoperiş? îl întreba primul dintre ei.

— Ai de gînd să-mi dai jos gîsca de tablă de pe acoperiş? întreba şi celălalt.

— Ba nu – rîdea Vîntul de nord-vest, mai întîi către primul, apoi către celălalt – dacă vreodată am să-ţi dau jos ţapul tău de tablă, şi dacă vreodată am să-ţi dau jos gîsca ta de tablă, asta se va întîmpla numai dacă are să-mi pară rău pentru voi că va paşte o durere şi e-nmormîntat careva.

Şi-aşa trecu vremea şi cei doi zgîrie-nori stăteau cu picioarele înfipte printre sergenţi şi taxiuri, oameni cumpărînd şi vînzînd – cei care cumpărau duceau pachete, colete, legături – în timp ce sus, pe acoperişurile lor, stăteau ţapul şi gîsca privind peste lacurile albastre-argintii ca farfuriile de ceai din porţelan albastru şi peste şerpii argintii ai unduirii rîurilor în soarele de dimineaţă.

Aşa trecu vremea, şi Vîntul de nord-vest venea într-una, aducea veşti şi făcea făgăduieli.

Aşa trecu vremea. Şi cei doi zgîrie-nori se hotărîră să aibă un copil. Şi hotărîră ca atunci cînd copilul lor va veni, acesta să fie un copil *liber.*

— Trebuie să fie un copil liber – îşi spuseră unul altuia. Nu trebuie să fie un copil care să stea nemişcat toată viaţa lui la colţul unei străzi. Da, dacă vom avea un copil, trebuie să fie liber de-a alerga prin prerie, la munţi, la mare. Da, trebuie să fie un copil liber.

Aşa trecu vremea. Şi copilul lor veni. Era un tren-expres: Cramponul de Aur Ltd., cel mai iute tren de mare distanţă din Ţara Rutabaga. Alerga prin prerie, la munţi, la mare.

Erau bucuroşi cei doi zgîrie-nori, bucuroşi de-a avea un copil liber, care să iasă din marele oraş, alergînd departe, la munţi, la mare, alergînd atît de departe, pînă la cei mai îndepărtaţi munţi şi pînă la cele mai îndepărtate ţărmuri de

mare atinse de Vîntul de nord-vest.

Erau bucuroşi cei doi zgîrie-nori că aveau un copil folositor, bucuroşi că ducea o mie de oameni o mie de mile pe zi, aşa încît cînd oamenii vorbeau despre Cramponul de Aur Ltd., vorbeau ca despre un copil puternic şi frumos.

Apoi vremea trecu. Şi veni o zi în care vînzătorii de ziare se apucară să strige ca nebunii.

— Aoleu, vai, vai, ai... — ajungea pînă la cei doi zgîrie-nori, care niciodată nu se prea sinchisiseră de ceea ce strigau vînzătorii de ziare.

— Aoleu, vai, vai, ai... — era geamătul vînzătorilor de ziare, care ajungea iar şi iar la vîrfulzgîrie-norilor.

Pînă în cele din urmă, urletul vînzătorilor de ziare ajunse atît de puternic, încît zgîrie-norii ascultară şi-i auziră tînguindu-se.

— Ultimele ştiri despre marele dezastru de cale ferată! Amănunte despre distrugerea Cramponului de Aur! Multe vieţi pierdute! Multe vieţi pierdute!

Şi Vîntul de nord-vest veni huind un cîntec slab şi trist. Şi tîrziu în după-amiaza aceea, o mulţime formată din sergenţi, şoferi de taxiuri, vînzători de ziare şi cumpărători cu pachete se strînseră vorbind între ei şi mirîndu-se de două obiecte care se găseau unul lîngă altul în mijlocul străzii, pe şinele de tramvai. Unul era un ţap de tablă. Celălalt, o gîscă de tablă. Şi stăteau unul lîngă altul.

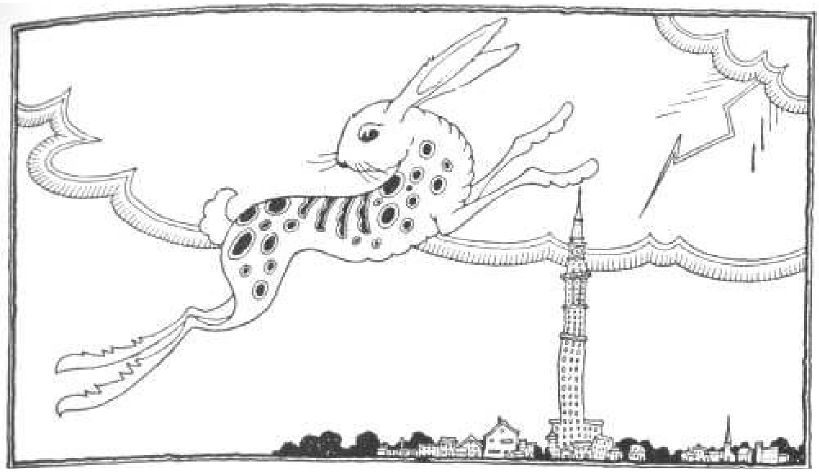

Ceasul de un dolar şi cei cinci iepuri-iepuroi

De mult, mult înainte ca zburătoarele să-şi fi pierdut frumoasele lor dungi aurii ca paiele de ovăz şi petele verzi ca fînul de nutreţ de pe minunatele lor pene arcuite din coadă, mult înainte ca ciripitoarele să fluiere printre florile pline de miere şi ciocănitoarele să-şi strige ultimele, muribundele strigăte de ceartă, mult înainte de tristele întîmplări de mai tîrziu, cîţiva ani mai devreme de anul Juma' – Juma', Blană Tînără şi Papuci Roşii au ajuns în Ţara Rutabaga.

Ca început, voi pomeni doar că ei se găseau pe drum către Ţara Rutabaga. Şi mergeau înainte numai fiindcă picioarelor lor le făcea plăcere să simtă noroiul pămîntului. Învăţară felul de-a fi al păsărilor şi-al gîzelor, de ce păsările au aripi şi gîzele picioare, de ce zburătoarele au ouă pătate într-un cuib ca un coşuleţ dintr-un copac foşnitor şi pentru ce gri-gri-greie- rii scîrţîie din lăută cîntece scurte, toată vara, cît ţine noaptea de vara.

Într-o dimineaţă, în zorii zilei, treceau prin lanul de porumb al Ţării Rutabaga şi cîntau: „Tot mai jos, printre dănţuitorii cu pumnale”. Tocmai îşi luaseră micul dejun cu cafea şi prăjiturele, toate-nchipuite. Blană Tînără o-ntrebă

pe Papuci Roşii:

— Care-i cea mai mare taină pe care am aflat-o în vara asta?

— E uşor de răspuns – îi spuse Papuci Roşii cu o bătaie lungă a genelor ei lungi negre. Cea mai mare taină pe care am aflat-o este o frînghie de aur atîrnată de fiecare stea din cer, şi cînd vrem să ne ridicăm pe ea, ne ridicăm.

Tot mergînd înainte, ajunseră într-un oraş în care întîlniră un om cu faţa tristă.

— De ce? îl întrebară.

Şi el le răspunse:

— Fratele meu este la închisoare.

— Dar ce-a făcut? îl întrebară din nou.

Şi el le răspunse iar:

— Fratele meu îşi pusese în mijlocul iernii o pălărie de pai, şi ieşise pe stradă rîzînd, fratele meu avea părul tăiat pompadur şi ieşise pe stradă în timpul verii cu capul gol rîzînd; toate astea erau împotriva legii. Mai rău însă decît toate a fost că a strănutat cînd nu trebuia, şi a strănutat înaintea unor persoane dinaintea cărora nu trebuia să strănute; a strănutat cînd nu era înţelept să strănute. Aşa că mîine dimineaţă va fi spînzurat. Furcile de lemn şi ştreangul de cînepă îl aşteaptă mîine dimineaţă. Au să-i lege în jurul gîtului ştreangul spînzurătorii şi au să-l ridice sus.

Omul cu faţă tristă părea mai trist decit oricînd. Ceea ce-l făcu îndrăzneţ pe Blană Tînără, şi-o făcu pe Papuci Roşii cutezătoare. Ei îşi şoptiră ceva unul altuia, şi pe urmă Blană Tînără spuse:

— Ia ceasul ăsta de un dolar. Dă-l fratelui tău. Spune-i ca, atunci cînd îl vor duce la ştreang, să-l ţină în mînă, să-i învîrtă rotiţele şi să-l azvîrle în sus. Restul va fi uşor.

Zis şi făcut. A doua zi de dimineaţă, pe cînd îl duceau pe bietul om să-l spînzure de furcile de lemn cu ştreangul de cînepă, ridicîndu-l sus, fiindcă strănutase unde nu trebuia, în faţa unor persoane în faţa cărora nu trebuia să strănute, el îşi mişcă degetele în aşa fel, încît făcu vînt în sus

ceasului şi-i învîrti rotiţele. Şi-atunci se porniră deodată nişte plesnituri şi bufnituri de parcă un motor cu aburi s-ar fi furişat între aripile întinse ale unui dragon. Ceasul de un dolar se preschimbă într-un dragon zburător. Omul care urma să fie spînzurat sări pe dragon şi zbură de-acolo mai înainte ca cineva să-l poată opri.

Blană Tînără şi Papuci Roşii ieşiră din oraş rîzînd şi cîntînd iară: „Tot mai jos, printre dănţuitorii cu pumnale”.

Omul cu faţa tristă, dar care acum nu mai era atît de tristă, alergă după ei. În spatele lui, alergînd după el, erau cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen.

— Aştia-s pentru voi! strigă el.

Şi se aşezară cu toţii jos, pe un buştean de copac foşnitor. Faţa lui cea tristă se lumină şi-i învăţă pe Blană Tînără şi pe Papuci Roşii tot ce aveau de făcut cu cei cinci iepuri-iepuroi cu picioarele lor lungi ca de păianjen. După asta îşi luară rămas bun de la el şi o porniră la drum mai departe, ducindu-i pe cei cinci iepuri cu ei.

În oraşul următor în care ajunseră era un zgîrie-nori mai înalt decît toţi ceilalţi zgîrie-nori. Un om bogat, fiind pe moarte şi vrînd să i se pomenească numele, lăsase, ca ultima lui dorinţă şi testament, să se clădească o clădire atît de înaltă, încît să zgîrie norii tunători şi să se ridice deasupra tuturor celorlalţi zgîrie-nori, purtîndu-i în vîrf numele săpat în piatră, iar numele să-i fie înscris cu lumini electrice, şi să mai aibă şi un ceas pe un turn, care de asemenea să poarte numele lui.

— Ard de dorinţa de a fi pomenit şi de a mi se rosti numele de către mulţi oameni, după ce voi muri – le spusese omul cel bogat prietenilor lui. De aceea vă poruncesc să ridicaţi cît mai sus clădirea, fiindcă cu cît va fi mai înaltă, cu atît mai îndelung voi fi pomenit şi mai mulţi oameni îmi vor rosti numele după ce voi muri.

Şi iată-l acolo zgîrie-norul, întocmai cum şi-l dorise! Blană Tînără şi Papuci Roşii pufniră în rîs cînd dădură cu ochii de el, pe cînd erau încă departe, pe drumul de ţară, cîntîndu-şi cîntecul lor vechi: „Tot mai jos, printre

dănţuitorii cu pumnale”.

— Avem un spectacol şi dăm o reprezentaţie, şi vrem ca tot oraşul să vadă – îi spuseră Blană Tînără şi Papuci Roşii primarului oraşului, cînd se duseră la el la primărie. Dorim o autorizaţie şi un permis să dăm spectacolul gratis în piaţa publică.

— Şi ce spectacol daţi? întrebă primarul.

— Vom face să sară cinci iepuri-iepuroi, cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen, peste cel mai înalt zgîrie-nori din oraşul vostru – îi răspunseră ei.

— Dacă-i gratis şi nu vindeţi nimic, nici nu luaţi vreun ban de la noi cît timp e zi şi vă daţi reprezentaţia, atunci iată permisul şi autorizaţia – spuse primarul vorbind ca un politician care se pricepea la politică.

Mii de oameni veniră să vadă spectacolul în piaţa publică. Voiau să ştie cum vor arăta cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen sărind peste cel mai înalt zgîrie-nori din oraş.

Patru iepuri aveau dungi. Al cincilea avea şi dungi şi pete. Înainte de a-şi începe spectacolul, Blană Tînără şi Papuci Roşii îi ţinură pe iepuri unul cîte unul în braţe, mîngîindu-i, frecîndu-le picioarele şi urechile, şi-şi lăsară degetele să le alunece de-a lungul picioarelor lor lungi.

— Zingo! îi strigară primului iepure. Şi el se pregăti să sară. Şi-acum, zingo! strigară încă o dată. Şi iepurele o zbughi din loc, îşi ridică picioarele şi se ridică şi el, tot mai sus, pînă cînd trecu de acoperişul zgîrie-norului. Şi pe urmă se lăsă în jos, tot mai jos, pînă cînd atinse cu picioarele pămîntul, apoi veni alergînd pe picioarele lui lungi înapoi în piaţa publică de unde plecase, în acelaşi loc unde Blană Tînără şi Papuci Roşii îl mîngîiaseră şi-i frecaseră urechile lungi şi-i spuseseră: „Ia arată-le ce ştii!”

Pe urmă alţi trei iepuri săriră peste acel zgîrie-nori.

— Zingo! auziră ei şi se pregătiră. Şi-acum, zingo? auziră iar, şi toţi trei, în şir, cu urechile lungi atingîndu-li-se, îşi ridicară picioarele şi porniră mai departe şi mai departe, şi mai sus şi mai sus, pînă atinseră acoperişul

zgîrie-norului. Pe urmă coborîră tot mai jos şi mai jos, pînă cînd atinseră pămîntul, şi veniră alergînd în braţele lui Blană Tînără şi Papuci Roşii ca să-i mîngîie şi să le frece picioarele lor lungi şi urechile lor lungi.

Pe urmă veni rîndul celui de-al cincilea iepure, al celui mai frumos, care avea şi dungi şi pete.

— Vai, tare rău ne pare să te vedem plecînd, vai, ce rău ne pare! îi spuseră frecîndu-i urechile lungi şi picioarele lungi.

După asta, Blană Tînără şi Papuci Roşii îl sărutară pe nas. Era ultimul şi cel de-al cincilea dintre cei cinci iepuri-iepuroi cu picioare lungi ca de păianjen.

— Rămas bun, bătrîne, rămas bun, eşti cel mai extra flăcău din cîţi au fost vreodată – îi şoptiră în urechile lui lungi.

Iar el, fiindcă înţelegea ce-i spuneau şi de ce i-o spuneau, îşi flutură urechile lui lungi şi se uită lung şi pătrunzător la ei cu ochii lui adînci.

— Zango! strigară ei şi el se pregăti. Şi-acum, zango! îi mai strigară iar. Şi cel de-al cincilea iepure, cu dungi şi pete, îşi ridică picioarele lui lungi şi o porni departe, mai departe, în sus, tot mai sus, şi cînd ajunse la acoperişul zgîrie-norului, continuă să se înalţe mai departe şi mai departe, în sus, tot mai sus, pînă ce, după un timp, dispăru dinaintea ochilor tuturor.

Îl aşteptară şi vegheară, vegheară şi-l aşteptară. Dar el nu se mai întoarse niciodată înapoi. Şi nici nu se mai auzi vreodată de el. Plecase. Cu dungile pe spate şi petele pe blană, plecase. Şi Blană Tînără şi Papuci Roşii spuseră că le părea bine că-l sărutaseră pe nas mai înainte de-a fi plecat pe un drum atît de lung, atît de departe, atît de departe încît nu s-a mai întors niciodată.

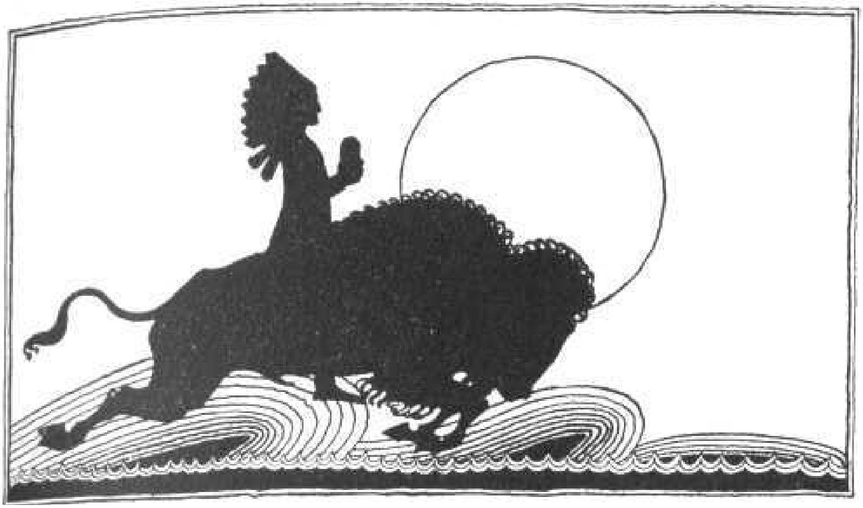

Indianul de Lemn şi Bizonul Corn de Pluş

Într-o noapte, o lună albă ca laptele strălucea deasupra Străzii Principale. Trotuarele şi pietrele caldarîmului, zidurile şi ferestrele, toate păreau albe ca laptele. Şi o ceaţă subţire albastră se aduna şi tremura ca un văl în sus şi în jos peste Strada Principală, pînă la lună şi înapoi. Da, toată Strada Principală era un amestec de albastru ca de ceaţă şi de alb ca de lapte întreţesîndu-se, şi moale pe tot întinsul lui şi peste tot.

Era trecut de miezul nopţii. Indianul de Lemn din faţa tutungeriei coborî din ramă. Bizonul Corn de Pluş din faţa prăvăliei de mărunţişuri îşi ridică atunci capul şi mişcă din mustăţi. Apoi îşi desprinse copitele din şinele unde stăteau prinse.

Şi-atunci iată ce se întîmplă. Se-ndreptară unul spre altul. În mijlocul Străzii Principale, se-ntîlniră.

Indianul de Lemn sări călare pe Bizonul Corn de Pluş, şi Bizonul Corn de Pluş îşi lăsă capul în jos şi o luă la goană ca vîntul de prerie drept spre apus pe Strada Principală.

Pe dîmbul cel înalt de deasupra şerpuiturii celei mari a Rîului Verde-Deschis, se opriră. Priviră împrejur. Adunîndu-se şi tremurînd ca un văl albastru, ceaţa albastră umplea valea, şi luna albă ca laptele umplea valea. Şi ceaţa şi luna atingeau apa verde-deschis a Rîului Verde-Deschis într-o sărutare ce zăbovea visătoare.

Şi
ei

stătură să privească

Şi ei stătură să privească, Indianul de Lemn cu faţa lui de tablă şi penele de lemn şi Bizonul Corn de Pluş cu capul

lui mare şi umerii lui grei aplecaţi spre pămînt.

Şi după ce privirǎ îndelung, şi fiecare dintre ei aruncă o privire spre dîmbul înalt, la şerpuitura cea mare şi la ceaţa lunei peste rîu, toate albastre şi albe şi uşoare, după ce privirǎ îndelung, se-ntoarseră din drum, şi Bizonul Corn de Pluş îşi lăsă capul în jos şi goni ca un vînt de prerie pe Strada Principală, oprindu-se drept în faţa tutungeriei şi a prăvăliei de mărunţişuri. Şi deodată – vîjj! – amîndoi se aşezară exact în locul unde fuseseră înainte, stînd liniştiţi şi nepăsători la tot ce se-ntîmplă.

Asta-i povestea, aşa cum mi-a istorisit-o sergentul de noapte al satului Bezele-cu-Frişcă. În ziua următoare, el spuse tuturor:

— Astă-noapte stăteam pe treptele tutungeriei să pîndesc pungaşii. Şi cînd l-am văzut pe Indianul de Lemn coborînd, şi pe Bizonul Corn de Pluş ieşind, fiecare de la locul lui, şi pe amîndoi luînd-o în josul Străzii Principale ca vîntul, mi-am zis: „Minunăţie, ce minunăţie, ce minunăţie!”

6. Patru poveşti despre ochii dragi, prea dragi.

Persoane: Fata Calului Alb
Băiatul Vîntului Albastru
Omul cărunt călare pe cal
Şase fete cu baloane

Henry Tranca-Fleanca
Suzana Twist Lent
Două mănuşi de lînă cu un deget

Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof
Tatăl ei
Mai mulţi pantofi
Papuci
O Lună ca un Papuc

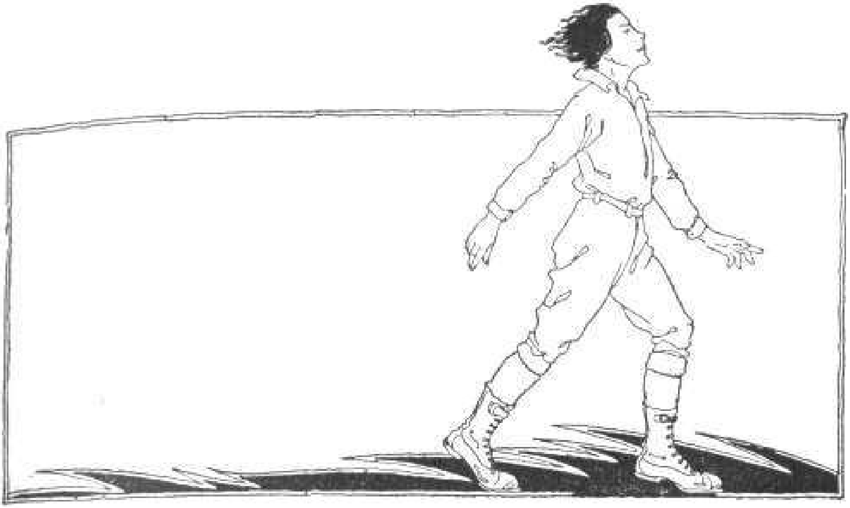

Fata Calului Alb şi Băiatul Vîntului Albastru

Cînd noaptea vasele-s spălate, şi cînd vara se lasă răcoarea serii, sau cînd lămpile şi focurile se aprind pentru noapte iarna, atunci taţii şi mamele din Ţara Rutabaga, uneori, le povestesc celor mici povestea Fetei Calului Alb şi a Băiatului Vîntului Albastru.

Fata Calului Alb crescu departe în apusul Ţării Rutabaga. Şi tot crescînd an de an, ca orice fată, îi plăcea să călărească pe cai. Dar cel mai mult îi plăcea să-ncalece pe un cal alb galopînd fără şa peste dealuri şi de-a lungul apelor din apusul Ţării Rutabaga.

Călări pe un cal alb ca zăpada, şi pe-un cal alb ca lîna de oaie de-abia spălată, şi pe un altul alb ca argintul. Şi n-ar fi putut spune pe care din toţi aceşti trei cai îi plăcea cel mai mult să călărească.

— Zăpada-i destul de frumoasă pentru mine, oricum – spunea ea – lîna de oaie de-abia spălată sau argintul unei fişii de lună nouă, oricare dintre astea sînt destul de albe pentru mine. Îmi plac coamele albe, îmi plac coapsele albe,

nările albe, picioarele albe ale tuturor cailor mei. Îmi plac canafii care atîrnă între urechile albe ale tuturor celor trei căluţi ai mei.

Şi alături de Fata Calului Alb, în aceeaşi prerie, cu aceleaşi ciori negre zburînd pe deasupra, locuia Băiatul Vîntului Albastru. Şi tot crescînd an de an, ca orice băiat, îi plăcea să umble cu picioarele prin noroaie şi ierburi, ascultînd vînturile. Dar cel mai mult îi plăcea să-şi îmbrace ghete zdravene şi să o pornească haihui peste dealuri şi de-a lungul apelor din apusul Ţării Rutabaga, ascultînd vînturile.

Era un vînt albastru de zi, pornindu-se uneori de la orele şase în dimineţile de vară, sau pe la opt în cele de iarnă. Şi mai era un vînt de noapte cu albastrul stelelor de vară, vara, şi cu albastrul stelelor de iarnă, iarna. Si mai era şi un altul, un vînt albastru dintre zi şi noapte, un vînt albastru de asfinţit şi de seară. Şi îi plăceau atît de mult toate aceste trei vînturi, că n-ar fi putut spune care-i plăcea cel mai mult.

— Vîntul din zorii zilei e puternic ca preria, şi orice i-aş spune ştiu că mă crede şi că-şi aminteşte – spunea el – şi vîntul de noapte, ducînd cu el toate marile unde de-ntuneric ale cerului de noapte, vîntul de noapte trece prin mine şi-mi înţelege toate tainele. Iar vîntul albastru al vremii dintre zi şi noapte, în înserare, cînd nu e nici zi şi nici noapte, e vîntul care mă-ntreabă atîtea şi-mi spune s-aştept să mă ducă oriunde-oi vrea.

Bineînţeles că se-ntîmplă ceea ce trebuia să se-ntîmple: Fata Calului Alb şi Băiatul Vîntului Albastru se întîlniră. Ea călărind pe unul din caii ei albi, iar el purtînd ghete zdravene de umblat prin noroaie şi ierburi. Trebuiau să se întîlnească peste dealuri şi de-a lungul apelor din apusul Ţării Rutabaga, unde locuiau alături.

Şi, bineînţeles, ea-i povesti totul despre calul cel alb ca zăpada şi despre cel alb ca lîna de oaie de-abia spălată şi despre cel alb ca o fîşie argintie de lună nouă. Şi el îi povesti totul despre vînturile albastre pe care-i plăcea să le

asculte, vîntul de zori, vîntul cerului de noapte şi vînturile de amurg, cel care-l întreba atîtea şi-i spunea s-aştepte.

Şi într-o zi amîndoi plecară. În aceeaşi săptămînă, Fata Calului Alb şi Băiatul Vîntului Albastru porniră în lume. Şi taţii lor şi mamele şi surorile şi fraţii şi unchii şi mătuşile se mirară şi vorbiră despre ei, fiindcă nu spuseseră nimănui mai înainte de-a pleca că aveau de gînd să plece. Nimeni, niciodată, nu ştiu mai înainte sau după aceea de ce plecaseră, adevăratul motiv cinstit pentru care plecaseră.

Lăsaseră o scrisoare scurtă, care spunea aşa:

Tuturor celor dragi nouă, bătrîni şi tineri,

Aflaţi că am pornit-o într-acolo de unde vin caii albi şi se stîrnesc vînturile-albastre. Şi fiindcă am plecat, păstraţi un colţişor în inimile voastre pentru noi.

Fata Calului Alb

Băiatul Vîntului Albastru

Şi asta-i tot ce puteau presupune în apusul Ţării Rutabaga, să presupună şi să tot presupună locul unde plecaseră cei doi copii dragi.

Trecură mai mulţi ani. Şi într-o bună zi veni în Ţara Rutabaga un om călare pe un cal. Părea să fi făcut un drum lung. Aşa că-l întrebară şi pe el ceea ce-l întrebau pe orice călător ce părea să fi făcut un drum lung:

— Nu ai văzut cumva pe Fata Calului Alb şi pe Băiatul Vîntului Albastru?

—Da – răspunse acesta – i-am văzut. Departe, departe de aici i-am văzut – urmă el. V-ar trebui ani şi ani să bateţi drumul călare ca să ajungeţi acolo unde se află ei. I-am văzut cum stăteau împreună şi îşi vorbeau unul altuia, uneori cîntînd, într-un loc în care cîmpia se înalţă şi stînci aspre se profilează pe cer. Priveau peste ape, peste apele albastre, atît de departe cît puteau străbate cu ochii, şi dincolo de apele albastre, unde-ntîlneau cerul albastru. „Priveşte – spunea Băiatul – de-acolo se stîrnesc vînturile albastre.” Şi departe, peste apele albastre, alături de locul de unde se stîrnesc vînturile albastre, se vedeau coame

albe şi coapse albe, nări albe şi picioare albe galopînd. „Priveşte – spunea fata – de-acolo vin caii albi.” Şi pe urmă, coborînd în cîmpie, veniră mii de cai albi într-un ceas, într-o zi, unii albi ca zăpada şi alţii ca lîna de oaie de-abia spălată, şi alţii albi ca fîşiile argintii ale unei luni noi. I-am întrebat: „Al cui e pămîntul acesta?” Şi ei mi-au răspuns: „E-al nostru; pentru el am pornit la drum; aici e locul de unde vin caii albi şi tot de-aici se stîrnesc şi vînturile albastre”.

Şi asta-i tot ce le spuse omul cărunt călare pe cal celor din apusul Ţării Rutabaga. Era tot ce ştia, spunea el, şi dacă ar mai fi fost ceva pe lîngă asta, le-ar fi spus.

Şi taţii şi mamele şi surorile şi fraţii şi unchii şi mătuşile Fetei Calului Alb şi Băiatului Vîntului Albastru se minunară şi, adesea, vorbind între ei, se-ntrebau dacă omul cărunt călare pe cal nu ticluise cumva întreaga poveste în capul lui şi dacă tot ce spusese se întîmplase chiar aşa.

Oricum, aceasta-i povestea care se spune uneori celor mici din apusul Ţării Rutabaga, cînd vasele sînt spălate, noaptea, şi cînd răcoarea serii se lasă, vara, sau cînd lămpile şi focurile se aprind pentru noapte, iarna.

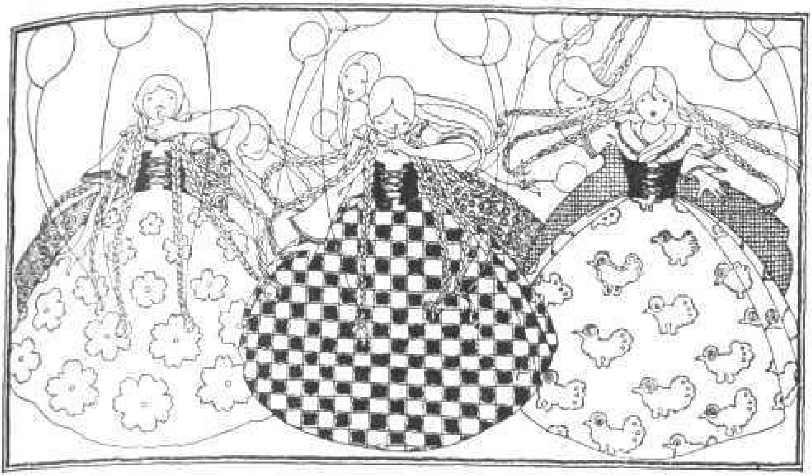

Ce-i povestiră şase fete cu baloane omului cărunt călare pe cal

Odată veni în Ţara Rutabaga un om cărunt călare pe un cal. Părea să fi făcut un drum lung. Părea să fie frate cu acel om cărunt călare pe cal care spusese că-i văzuse pe Fata Calului Alb şi pe Băiatul Vîntului Albastru.

Se opri în satul Bezele-cu-Frişcă. Faţa-i pămîntie era posomorîtă, iar ochii îi erau cenuşii, adînci şi trişti. Vorbea scurt şi arăta voinic. Uneori ochii păreau că vor să i se-aprindă, dar în loc de flăcări se umpleau de umbre.

Şi totuşi o dată rîse. Asta s-a întîmplat cînd şi-a ridicat capul şi faţa spre cer şi a lăsat să-i scape un lung hohot de rîs.

Pe Strada Principală, alături de Casa Rotundă a Marelui Mosor, în locul unde era înfăşurată sfoara care trăsese micul sat înapoi cînd vîntul îl suflase departe, acolo călărea el încet pe calul lui cenuşiu cînd întîlni şase fete, fiecare cu cîte şase cosiţe frumoase de păr blond şi şase baloane. Adică fiecare dintre cele şase fete avea şase cosiţe frumoase de păr blond şi fiecare cosiţă avea la capăt prins

un balon. Sufla un mic vînt albastru şi baloanele cele multe, legate de cosiţele celor şase fete, se legănau în sus şi-n jos, cînd mai tare şi cînd mai încet, după cum vîntul sufla în sus sau în jos, mai tare sau mai încet.

Pentru prima oară de cînd intrase în sat, ochii omului cărunt se umplură de lumină şi faţa i se-nveseli. Îşi opri calul cînd se apropie de cele şase fete şi de baloanele lor legănîndu-se-n cosiţele de păr blond.

— Unde vă duceţi? le întrebă el.

— Hu-u-u! gunguriră cele şase fete.

— Voi toate şase, cu baloanele voastre, unde vă duceţi? repetă el.

— Hei, hu-u-u, înapoi de unde am venit – şi îşi întoarseră capetele în urmă şi-nainte şi-ntr-o parte, ceea ce, bineînţeles, făcu baloanele toate să se salte în urmă şi-nainte şi-ntr-o parte, căci baloanele erau legate de frumoasele lor cosiţe de pe cap.

— Şi unde vă duceţi cînd vă-ntoarceţi de unde-aţi venit? le întrebă el, aşa, numai ca să le-ntrebe.

— Hei, hu-u-u, atunci o luăm din loc şi mergem drept înainte, să vedem ce se poate vedea – răspunseră cu toatele numai ca să răspundă şi-şi plecară capetele şi le ridicară, ceea ce, bineînţeles, făcu să coboare şi să se înalţe toate baloanele.

Şi aşa stătură de vorbă, el întrebînd doar pentru a întreba şi cele şase fete cu baloane răspunzînd doar pentru a răspunde.

În cele din urmă, pe buzele lui triste se desfăcu un zîmbet şi ochii-i străluciră ca un soare de dimineaţă ridicîndu-se deasupra cîmpiilor cu recolte. Le întrebă:

— Spuneţi-mi ce-i cu baloanele astea – iată ce-aş vrea să-mi spuneţi – ce-i cu baloanele?

Prima fetiţă îşi duse degetul la bărbie, privi la cele şase baloane ale ei legănîndu-i-se în micul vînt albastru de deasupra capului şi spuse:

— Baloanele sînt dorinţe. Vîntul e cel care le-a făcut. Vîntul de-apus a făcut baloanele roşii. Vîntul de miazăzi –

pe cele albastre. Baloanele galbene şi verzi au fost aduse de vînturile de răsărit şi miazănoapte.

A doua fetiţă îşi duse primul deget lîngă nas, privi la cele şase baloane care se ridicau şi se lăsau ca florile de pe dealuri în bătaia adierilor de vînt şi spuse:

— Un balon fusese o floare. Osteni de-a fi floare. Şi atunci se preschimbă în balon. Odată am ascultat un balon galben. Îşi vorbea singur cum fac şi oamenii. Îşi tot zicea: „Am fost o floare galbenă de dovleac lipită de pămînt, şi acum sînt un balon galben sus, în aer, unde nimeni nu poate să mă calce şi de unde pot vedea orice”.

Ce-a de-a treia fetiţă îşi acoperi amîndouă urechile de parcă i-ar fi fost teamă să nu se legene în timp ce-ar purta o ciutură, se-nroşi şi, privind la baloanele ei, spuse cuvintele astea:

— Un balon este spumă. Se face la fel ca şi baloanele de săpun. Mai de mult, el plutea pe ape, pe ape curgătoare, de ocean sau de cascade, şi tot căzînd peste-o cascadă de munte, sau în orice apă, vîntul îl văzu şi-l ridică şi-l duse cu el, spunîndu-i: „Acum eşti balon – haide cu mine, să vezi lumea!”

A patra fetiţă sări în sus, aşa încît toate cele şase baloane ale ei făcură o săritură de parc-ar fi vrut să se desprindă şi să se ridice la cer, şi cînd se lăsă în jos din săritura ei şi rămase înfiptă pe cele două picioare cu capul întors, privind la cele şase baloane, dădu cel mai scurt dintre toate răspunsurile:

— Baloanele-s făcute să ne-ajute să privim în sus. Ne ţin gîturile drepte.

Cea de-a cincea fetiţă stătu mai întîi pe un picior, pe urmă pe altul, îşi plecă în jos capul la genunchi şi se uită la vîrful picioarelor ei, apoi, îndreptîndu-se deodată în sus şi privind la baloanele care zburau colorate în galben, roşu şi verde, spuse:

— Baloanele vin din livezi. Uită-te la copaci: jumătate din ei sînt încărcaţi cu portocale, şi jumătate cu baloane portocalii. Uită-te la meri: jumătate dintre ei au mere roşii,

iar jumătate poartă baloane ca merele roşii. Uită-te şi la pepeni. Un balon lung verde cu dungi albe şi galbene este o nălucă. Năluca unui pepene care şi-a luat rămas bun.

Cea de-a şasea fetiţă, ultima, îşi lovi călcîiul stîng cu vîrful piciorului drept, îşi duse degetele în dosul urechilor şi îşi flutură degetele, apoi se opri din lovit şi fluturat şi se uită la baloanele ei, toate nemişcate fiindcă vîntul se oprise, şi şopti ca şi cum s-ar fi gîndit cu voce tare:

— Baloanele vin de la focurile gonaşe. Fiecare balon are cîte-un foc gonaş să-l gonească. Toate focurile gonaşe sînt aprinse foarte repede şi ard repede, aşa încît balonul e făcut cît mai uşor, ca să poată să se-ndepărteze foarte repede. Baloanele se desprind alunecînd din focuri. Dacă n-ajung să se desprindă, nu pot fi baloane. Gonind de foc se păstrează uşoare.

Pe cînd stătea să le asculte pe cele şase fete, faţa omului cărunt se lumina tot mai mult. Ochii i se aprindeau. De două ori zîmbi. Şi după ce îşi luă rămas bun şi porni în susul drumului, îşi ridică faţa şi capul spre cer şi lăsă să-i scape un lung hohot de rîs.

Părăsind oraşul, se tot uita în urmă, şi ultimul lucru pe care-l zări au fost cele şase fete, fiecare cu şase baloane legate de cele şase cosiţe de păr blond date pe spate.

Cea de-a şasea fetiţă îşi lovi călcîiul stîng cu vîrful piciorului drept şi spuse:

— Ei, da, ce om drăguţ! Cred c-ar trebui să ne fie unchi. Dacă mai vine înapoi, îl vom ruga, toate, să ne spună de unde crede el că vin baloanele.

Şi celelalte cinci fete răspunseră: „Da”, şi „da, da”, sau „da, da, da”, atît de repede ca un balon cu un foc gonaş în spatele lui.

Cum a cîntat Henry Tranca-Fleanca la ghitară cu mănuşile în mîini

Uneori, în ianuarie, cînd umblăm pe un drum de ţară şi ne-ntoarcem capul să privim la cer, cerul coboară pînă aproape de noi. Şi-atunci, într-o noapte ca asta, uneori stelele par cifre dintr-un caiet de aritmetică al unei fetiţe care merge la şcoală şi de-abia începe să înveţe aritmetica.

Şi tocmai într-o noapte ca asta Henry Tranca-Fleanca mergea pe un drum de ţară care ducea la casa Suzanei Twist Lent, fata regelui napilor galbeni rutabaga de lîngă satul Ficat-cu-Ceapă. Cînd Henry Tranca-Fleanca îşi întoarse capul să privească la cer, i se păru că cerul coborîse pînă aproape de nasul lui, iar stelele formau o scriere ca a unei fetiţe ce şi-ar face exerciţiile de aritmetică scriind numărul 4 şi numărul 7, apoi iar 4 şi 7, mereu şi mereu, pe tot cerul.

— De ce-o fi o vreme atît de amarnic de friguroasă? se întrebă Henry Tranca-Fleanca. Şi dacă spun amarnic de amarnică, nu-i atît de amarnică pe cît este un vînt rece şi o vreme friguroasă.

— Iar voi, mănuşilor, ce bune sînteţi, că-mi ţineti de cald la degete – mai spunea el cînd şi cînd, vorbind mănuşilor de lînă cu un deget din mîinile lui.

Vîntul veni vîjîind şi suflînd totul în cale şi-şi aşeză copcile lui reci şi umede de gheaţă pe nasul lui Henry Tranca-Fleanca, şi-şi strînse copcile ca un ac cu gămălie care ciupeşte şi-apucă şi strînge.

El îşi duse la nas mănuşile de lînă cu un deget şi-şi frecă nasul pîna cînd vîntul îşi luă copcile reci şi umede de gheaţă şi nasul i se încălzi iar. Şi spuse:

— Vă mulţumesc, mănuşilor, că-i ţineţi nasului meu de cald.

Vorbea cu mănuşile lui de lînă cu un deget, de parc-ar fi

fost pisici sau păpuşi, sau doi pui de urs sau doi ponei mititei din Idaho.

— Voi sînteti prietene mele, care-mi ţineţi de urît – vorbi el mai departe cu mănuşile. Ştiţi voi ce ţinem noi aici, sub braţul stîng? urmă el. Am să vă spun eu ce-i aici, sub braţul meu stîng. Nu-i o mandolină, nu-i o muzicuţă, nici un acordeon, nici o concertină sau o vioară. I-o ghitară spaniolă, o poemă-n farandolă, fabricată special. Da, mănuşilor, se spune că un tînăr voinic ca mine ar trebui să aibă un pian, fiindcă la pian oricine din casă poate să cînte, şi pe-urmă pe un pian poţi să-ţi aşezi pălăria, sau haina, sau cărţi, sau flori. Mi-am bătut joc de ei, mănuşilor, şi le-am spus că am văzut o ghitară spaniolă, o poemă-n farandolă, fabricată special, de opt dolari şi jumătate, în vitrina unui bazar. Aşa că, mănuşilor – mă auziţi, mănuşilor? — după ce tot porumbul a fost cules şi ovăzul treierat şi tot ce era de săpat în Ţara Rutabaga a fost săpat, mi-am pus opt dolari şi jumătate în buzunarul de la vestă şi m-am dus la bazar. Mi-am înfundat degetul cel mare al fiecărei mîini în cîte-un buzunar al vestei, iar cu celelalte degete am tamburinat, ca un om care-i mîndru de ceea ce avea să aibă, dacă-l căpăta. Şi i-am spus vînzătorului-şef al bazarului: „Domnule, obiectul pe care doresc, să-l cumpăr în această seară ca unul dintre clienţii dumitale de mîna-ntîi, obiectul pe care doresc să-l am după ce-l cumpăr este obiectul de-acolo din vitrină, domnule, ghitara spaniolă, o poemă-n farandolă”. Şi-acum, dacă m-ascultaţi, mănuşilor, aflaţi că am luat ghitara spaniolă, o poemă-n farandolă, spre a mă duce la casa Suzanei Twist Lent, fiica regelui napilor galbeni rutabaga de lîngă satul Ficat-cu-Ceapă, să-i cînt o serenadă.

Vîntul cel rece al vremii amarnic de friguroase suflă şi suflă, căutînd să fure ghitara de sub braţul stîng al lui Henry Tranca-Fleanca. Dar cu cît sufla vîntul mai tare, cu atît el îşi strîngea mai vîrtos braţul, ţinîndu-şi ghitara acolo unde voia el să şi-o ţină.

I se

păru că cerul coborîse pînă aproape de nasul lui

Şi merse şi merse făcînd paşi mari cu picioarele lui lungi, pînă cînd, în cele din urmă, se opri, îşi ridică nasul şi adulmecă în vînt.

— Oare adulmec ceva sau nu? se întrebă el, ducîndu-şi mănuşile de lînă cu un deget la nas şi frecîndu-l pînă se-ncălzi.

Şi iar adulmecă.

— E-he-hei, dar ăsta-i chiar marele cîmp de napi galbeni rutabaga de lîngă casa regelui napilor galbeni rutabaga şi a fiicei lui, Suzana Twist Lent!

Şi în cele din urmă ajunse la casă, se aşeză sub fereastră şi-şi răsuci ghitara în jur şi în faţă, ca să cînte cu ea melodia care să însoţească serenada.

— Şi-acum – le spuse el mănuşilor – să vă scot sau să vă las pe mîini? Dacă vă scot, vîntul cel rece al vremii amarnic de friguroase îmi va îngheţa mîinile atît de tare, pînă le va face sloi, iar degetele îmi vor fi prea înţepenite să mai poată cînta la ghitară. Aşa că *am să cînt cu mănuşile în mîini.*

Ceea ce şi făcu. Se aşeză sub fereastra Suzanei Twist Lent şi cîntă la ghitară cu mănuşile-n mîini, mănuşile cele calde de lînă cu un deget pe care le numea prietenele lui. Era prima oară că se-ntîmpla pe lume ca un tînăr ducîndu-se să-şi vadă fata la care ţinea, să se apuce să-i cînte la ghitară cu mănuşile în mîini, într-o amarnică noapte cu vînt rece şi vreme friguroasă.

Suzana Twist Lent deschise fereastra şi-i azvîrli o pană de cintezoi s-o păstreze-n dar în amintirea ei.

Şi mulţi ani după aceea în Ţara Rutabaga, fetele îndrăgite le spuneau adesea băieţilor care le curtau:

— Dacă vrei să mă iei de nevastă, să te aud într-o noapte de iarnă cîntîndu-mi la ghitară sub fereastră, cu mănuşi de lînă cu un deget în mîini.

Iar cînd Henry Tranca-Fleanca se întoarse acasă făcînd paşi mari cu picioarele lui lungi, le spuse mănuşilor lui:

— Ghitara asta spaniolă, o poemă-n farandolă, fabricată special, are să ne aducă noroc.

Şi cînd îşi întoarse capul în sus, cerul cobori aproape şi el putu să vadă stelele ca nişte cifre scrise de-o fetiţă care merge la şcoală şi învaţă să scrie numărul 4 şi numărul 7, apoi iar 4 şi 7, mereu şi mereu.

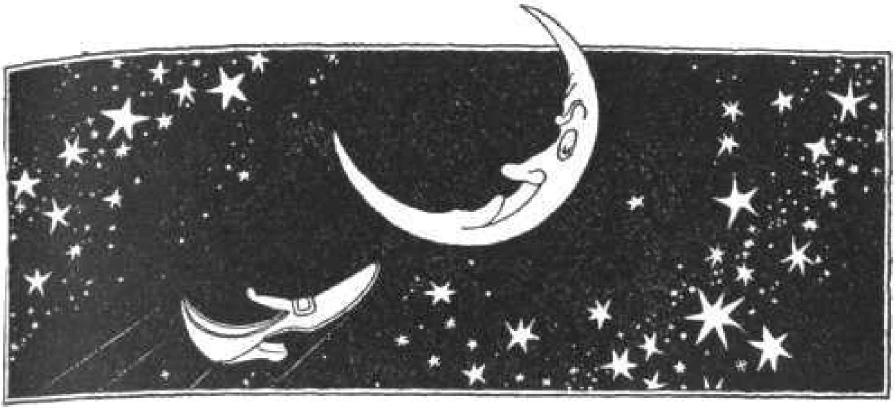

Să nu arunci niciodată cu papucul în lună

În Ţara Rutabaga, cînd o fetiţă creşte, unele lucruri învaţă să le facă, iar pe altele să *nu* le facă.

— Să n-arunci niciodată cu papucul în lună cînd e vremea Lunei ca un Papuc de Dans, cînd zvelta lună nouă arată ca vîrful şi călcîiul unui picior de dansator – a fost sfatul pe care domnul Pofteşte, tatăl Petruţei Pofteşte-Flori-de-Cartof i-l dădu fiicei lui.

— De ce? l-a întrebat ea.

— Pentru că papucul tău o va lua drept în sus, mai departe şi mai departe, pînă la lună, şi se va prinde de lună ca şi cum luna ar fi un picior gata să-nceapă să danseze – îi răspunse domnul Pofteşte.

De mult de tot, într-o noapte, o vorbă tainică trecu pe rînd pe la toate ghetele şi pe la toţi pantofii din dormitoare şi odăi. Taina şoptită era aceasta: „În noaptea asta, toţi pantofii şi toţi papucii şi toate ghetele din lume o iau din

loc la plimbare fără ajutorul vreunui picior. În noaptea asta, cînd cei care ziua ne încalţă dorm în paturile lor, noi toţi ne trezim şi o luăm din loc la plimbare pe-acolo pe unde umblăm ziua”.

Şi la miezul nopţii, pe cînd oamenii dormeau în paturile lor, pantofii şi papucii şi ghetele de pretutindeni ieşiră din dormitoare şi din odăi. Pe trotuarele străzilor, în susul şi-n josul scărilor, de-a lungul coridoarelor, pantofii şi papucii şi ghetele mergeau şi se-mpleticeau pe drum.

Unii făceau paşi mici, de pisică, alunecînd uşor şi suplu, întocmai ca unii oameni în timpul zilei. Alţii umblau tropăind şi bocănind, apăsînd din greu pe tocuri şi uşor pe vîrfuri, întocmai ca unii oamenii în timpul zilei.

Unii îşi întorceau vîrfurile înăuntru şi umblau aşa, alţii îşi scoteau vîrfurile în afară şi-şi vîrau călcîiele înăuntru, întocmai ca unii oameni în timpul zilei. Unii alergau bucuroşi şi repede, alţii tîndăleau pe drum încet şi trist.

Şi cum vă spuneam, în satul Bezele-cu-Frişcă era o fetiţă, o fetiţă care tocmai în noaptea aceea se întorcea de la dans. Şi era ostenită de-a fi dansat dansuri în cerc şi dansuri în pătrat, un pas înainte şi doi paşi înainte, dansuri pe vîrfuri şi dansuri pe călcîi, dansuri strînse şi dansuri la distanţă, era atît de ostenită, încît îşi scoase numai unul dintre papuci, se azvîrli pe pat şi adormi cu un papuc în picior.

Se trezi dimineaţa pe cînd mai era încă întuneric. Şi se duse la fereastră şi privi în înaltul cerului şi văzu o Lună ca un Papuc de Dans dănţuind departe sus, în adîncul albastru ca marea al cerului cu lună.

— Vai, ce lună, ce lună ca un papuc de dans! strigă ea.

Deschise fereastra, exclamînd din nou:

— Vai, ce lună! şi-azvîrli cu piciorul încălţat drept către lună.

Papucul îi ieşi din picior şi-o luă în sus, şi se duse şi se tot duse în sus, tot mai sus, în clarul de lună.

N-a mai venit niciodată înapoi papucul acela. Nu s-a mai văzut niciodată. Cînd o întrebară pe fetiţă despre el, ea le

spuse:

— A alunecat de pe piciorul meu şi a luat-o în sus, tot mai sus, şi ultima oară cînd l-am zărit mergea drept către lună.

Iată motivul pentru care taţii şi mamele din Ţara Rutabaga le spun fetiţelor lor cînd cresc:

— Să n-arunci niciodată cu papucul în lună, dacă-i timpul Lunei ca un Papuc de Dans, cînd capetele lunii arată ca vîrful şi călcîiul unui picior de dansator.

7. O singură poveste: „Numai cei născuţi din foc înţeleg albastrul”

Persoane: Ţapul Foc
Gîscanul Flira
Umbre

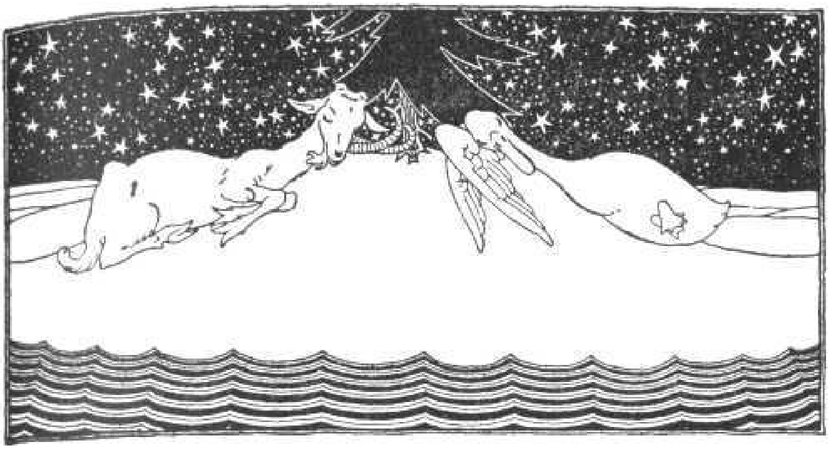

Umbrele malului nisipos

Ţapul Foc şi Gîscanul Flim dormeau sub cerul liber. Buturugi de pin îi privegheau, şi sus, chiar deasupra buturugilor de pin, erau stele.

Dormeau pe un mal cu nisip alb. Malul nisipos dădea drept în Marele Lac al Talazurilor Vuitoare.

Şi chiar deasupra malului nisipos, şi chiar deasupra talazurilor vuitoare, se găsea un loc larg, unde făpturile de ceaţă zugrăveau imagini. Imagini verzi, albastre şi uneori cu puţin aur, şi mai adesea cu argint, iată cum erau imaginile astea.

Şi chiar deasupra locului acela larg unde făpturile de ceaţă zugrăveau imagini, chiar deasupra, erau stelele. Deasupra a toate şi totdeauna la sfîrşit şi mult mai sus decît orice erau stelele.

Ţapul Foc îşi scoase coarnele. Gîscanul Flim îşi scoase aripile.

— Aici o să ne culcăm – îşi spuseră unul altuia – aici, printre buturugile de pin, pe malul nisipos, lîngă talazurile vuitoare şi unde deasupra a toate şi totdeauna la sfîrşit şi mult mai sus decît orice sînt stelele.

Ţapul Foc îşi aşeză coarnele căpătîi, Gîscanul Flim îşi aşeză aripile căpătîi.

— Ăsta-i locul cel mai bun pentru ceea ce vrei să păstrezi – îşi spuseră unul altuia.

Pe urmă îşi împreunară degetele să le poarte noroc, se întinseră pe jos, se culcară şi adormiră. Şi-n timp ce dormeau, făpturile de ceaţă continuau să zugrăvească imagini. Imagini verzi, albastre şi uneori cu puţin aur, şi mai adesea cu argint, iată cum erau imaginile pe care le zugrăveau făpturile de ceaţă în timp ce Ţapul Foc şi Gîscanul Flim continuau să doarmă. Şi deasupra a toate şi totdeauna la sfîrşit şi mult mai sus decît orice erau stelele.

Se treziră. Ţapul Foc îşi luă coarnele şi şi le aşeză pe cap.

— E dimineaţă – declară el.

Gîscanul Film îşi luă aripile şi şi le aşeză pe spate.

— Astăzi e-o altă zi – declară şi el.

Pe urmă stătură să se uite. Departe, în zare, unde răsărea soarele înaintînd şi înălţîndu-se mult deasupra marginii şerpuitoare a Marelui Lac al Talazurilor Vuitoare, de-a lungul întregii linii a cerului de răsărit, erau oameni şi animale, toţi negri sau atît de cenuşii ca şi cum ar fi fost aproape negri.

Se găsea acolo un cal mare cu gura deschisă, cu urechile date spre spate, cu picioarele din faţă îndoite ca secerile.

Mai era o cămilă cu două cocoaşe, mergînd încet şi maiestuos de parc-ar fi avut înaintea ei tot timpul tuturor anilor întregii lumi să tot umble.

Mai era un elefant fără cap, cu şase picioare scurte.

Şi mai erau mai multe vaci, un om cu un ciomag pe umeri şi o femeie cu o boccea în spinare.

Şi toţi înaintau. Părea că nu se duc nicăieri. Şi înaintau încet. Aveau tot timpul. N-aveau altceva de făcut. Asta le era dat să facă, de mult de tot le fusese asta dat. Aşa că acum tot înaintau.

Uneori, capul calului cel mare se desprindea şi cădea şi venea iar la loc. Şi uneori, ciomagul de pe umărul omului se făcea mai mare şi mai greu şi omul se clătina sub povara lui; atunci, picioarele îi creşteau şi i se învîrtoşau şi el se opintea şi mergea mai departe. Şi iarăşi, uneori, bocceaua din spinarea femeii se făcea mai mare şi mai grea, şi spinarea i se încovoia şi mai mult şi femeia se clătina şi picioarele îi creşteau şi i se învîrtoşau şi ea se opintea şi mergea mai departe.

Asta era priveliştea cu hipodromul, cu circul care trecea pe cerul de răsărit pe dinaintea ochilor Ţapului Foc şi ai Gîscanului Flim.

— Ce-i asta? Cine-s ăştia? Şi de ce apar? îl întrebă Gîscanul Flim pe Ţapul Foc.

— Mă-ntrebi fiindcă vrei să-ţi răspund? întrebă Ţapul

Foc.

— Într-adevăr e-o întrebare la care-aş dori un răspuns cinstit.

— Niciodată oare tatăl sau mama sau unchiul sau mătuşa sau puiul sau o rudă oarecare de-a Gîscanului Flim nu i-a spus acestuia pentru ce şi de unde-i asta?

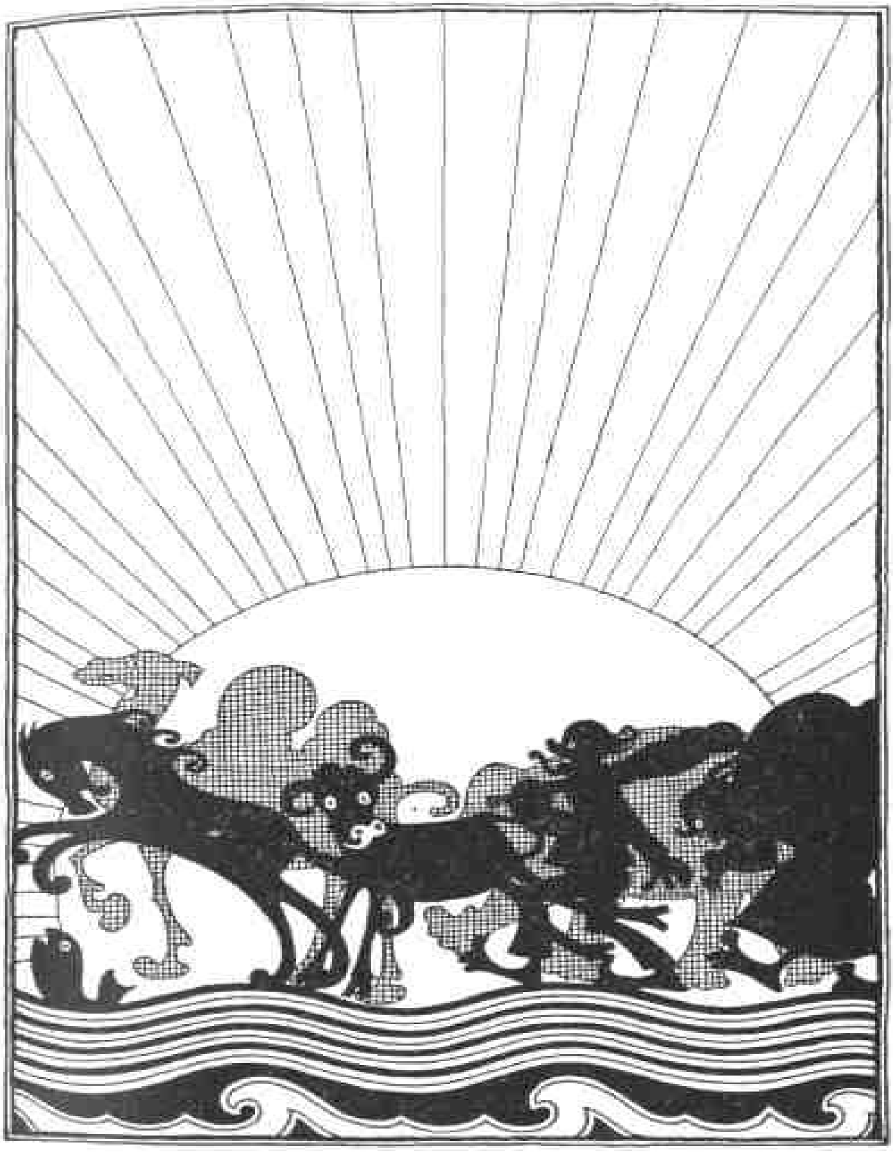

Departe, în zare, unde răsărea soarele, erau oameni şi animale

— Niciodată cineva nu mi-a arătat vreodată ce-i cu ceea ce-i aici.

Gîscanul Flim îşi ridică apoi degetele şi adăugă:

— N-am să scot nici un cuvînt cît timp îmi ţin degetele împreunate.

Aşa că Ţapul Foc se-apucă să-i explice Gîscanului Flim tot ce ştia despre priveliştea cu hipodromul, cu uriaşa arătare de ciclopi care trecea pe cerul de răsărit dinaintea soarelui care răsărea.

—Lumea spune că sînt umbre – începu Ţapul Foc. Ăsta-i un nume, o vorbă, o mică tuse şi o pereche de silabe. Pentru unii, umbrele sînt amuzante şi bune doar să rîzi de ele. Pentru alţii, umbrele sînt ca o gură cu răsuflarea ei. Răsuflarea iese şi nu mai e nimic. E ca aerul, şi nimeni nu o poate face pachet să o ducă de-acolo. N-o poţi topi ca aurul sau mătura ca cenuşa. Aşa că pentru oamenii ăştia nu-seamnă nimic. Şi mai sînt şi alţii – urmă Ţapul Foc. Sînt şi unii care-nţeleg umbrele. Cel născut din foc le înţelege. Cel născut din foc ştie de unde vin umbrele şi de ce există. De mult, cînd cei ce-au zămislit lumea terminară de-a face rotundul pămînt, veni vremea cînd ei trebuiră să facă şi animalele pe care să le aşeze pe pămînt. Dar nu prea ştiau cum să facă animalele. Nu ştiau cam ce formă ar fi vrut animalele să aibă. Aşa că au făcut mai multe experienţe. N-au făcut de la început animale adevărate. Au făcut numai forme de animale. Şi formele astea erau umbre, umbre ca cele pe care tu şi eu, Ţapul Foc şi Gîscanul Flim, le privim în dimineaţa asta printre talazurile vuitoare, pe cerul de răsărit, unde răsare soarele. Umbra de cal de-acolo, de pe cerul de răsărit, cu gura lui deschisă şi urechile date spre spate, şi picioarele arcuite ca o seceră, această umbră de cal este cea pe care-au făcut-o de mult, cînd experimentau cum să facă un cal adevărat. Această umbră de cal a fost greşită şi au azvîrlit-o. N-ai să vezi niciodată două umbre de cal asemănătoare. Toate umbrele de cai de pe cer sînt

diferite. Fiecare-i o greşeală, o umbră de cal azvîrlită, fiindcă nu fusese destul de bună pentru a fi un cal adevărat. Elefantul fără cap pe gît, poticnindu-se cu-atîta măreţie pe cele şase picioare ale lui, şi cămila aceea mîndră cu două cocoaşe, una mai mare ca cealaltă, şi vacile acelea cu coarne în faţă şi-n spate – toate-s greşite, toate au fost azvîrlite fiindcă n-au fost făcute destul de bine pentru a fi elefanţi adevăraţi, vaci adevărate, cămile adevărate. Au fost făcute doar ca încercare, în urmă cu mult, în vremea dinainte, cînd încă nici un animal adevărat nu venise pe picioarele sale să mănînce, să trăiască şi să stea aici, ca oricare dintre noi. Uită-te la omul acela cum se clatină cu ciomagul pe umăr, uite cum îi ajung braţele pînă la genunchi şi uneori mîinile-i atîrnă în spatele picioarelor. Uite cît de greu îl înclină spre pămînt şi-l trage ciomagul de pe umăr. Este unul din cei mai vechi oameni-umbră. A fost o greşeală şi l-au azvîrlit. A fost făcut numai ca exerciţiu. Şi iată şi femeia aceea. Uită-te la ea acum, la sfîrşitul cortegiului, printre talazurile vuitoare, pe cerul de răsărit. Uită-te la ea, ultima dintre toţi, la sfîrşitul cortegiului. Cu bocceaua în spinare. Uneori bocceaua i se măreşte. Femeia se clatină. Picioarele îi cresc, i se învîrtoşază. Se ridică şi o porneşte mai departe dînd din cap. Este la fel ca şi ceilalţi. Este o umbră şi a fost făcută din greşeală. De mult, de mult, la începutul lumii, a fost creată în chip de încercare. Ascultă, Gîscanule Flim, ceea ce-ţi spun acum este o taină a celor născuţi din foc. Nu ştiu dacă tu poţi să-nţelegi. Am dormit împreună o noapte pe malul nisipos de lîngă talazurile vuitoare, sub buturugile de pin, cu stelele sus, deasupra noastră – aşa că ţi-am spus ce povestesc taţii celor născuţi din foc copiilor lor.

Şi-n ziua aceea Ţapul Foc şi Gîscanul Flim o porniră de-a lungul bancurilor de nisip de pe malul Marelui Lac al Talazurilor Vuitoare. Era o zi albastră, ca albastrul de foc al soarelui întreţesîndu-se prin văzduh şi apă. Dincolo, spre nord, talazurile vuitoare erau verzui-albăstrii, ca marea. Către răsărit erau uneori dungate cu roşu, alteori cu dungi

schimbătoare albăstrii. Iar către miazăzi erau albastre-aurii, albastre-metalic.

Pe-acolo pe unde trecea hipodromul de umbre pe cerul de răsărit, în dimineaţa aceea se lăsa un şir lung de pete albastre, ale păsărilor albastre.

— Numai cel născut din foc înţelege albastrul – spuse Ţapul Foc Gîscanului Flim.

Şi-n noaptea aceea, ca şi-n cea dinainte, se culcară pe un mal nisipos. Şi din nou Ţapul Foc îşi scoase coarnele şi şi le aşeză căpătîi, să stea acolo cît timp doarme, iar Gîscanul Flim îşi scoase aripile şi şi le aşeză căpătîi, să stea acolo cît timp doarme.

Şi de două ori în timpul nopţii Ţapul Foc fluieră în somn, fluieră la stele: „Numai cei născuţi din foc înţeleg albastrul”.

8. Două poveşti despre zînele porumbului, vulpi albastre, flongbooi şi întîmplări din Statele Unite şi din Canada

Persoane: Fetiţele Spink şi Skabuci
Un om
Zînele porumbului

Vulpi albastre
Flongbooi
Un sergent din Philadelphia
Un conductor de tren personal
Vînzători de ziare din Chicago
Observatorul-Şef al Celor ce Fac Vremea la Pălăria-de-Leac

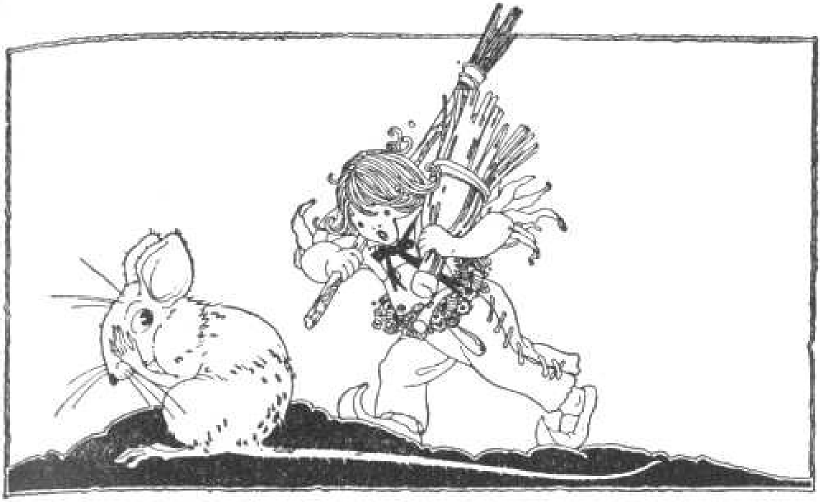

Cum să cunoşti zînele porumbului cînd le vezi

Dac-ai stat vreodată să priveşti micul firicel de porumb care începe să păşească peste pămîntul negru cum se preschimbă pe-ncetul în porumb mare şi cum continuă să crească de la micul porumb al lunii de vară pînă la marele porumb de recoltă al lunilor de toamnă, atunci fără-ndoială ai ghicit cine-l ajută pe porumb să crească. Sînt zînele porumbului. Înlătură zînele porumbului, şi n-o să mai ai porumb de loc.

Toţi copiii ştiu asta. Toţi băieţii şi toate fetiţele ştiu că porumbul nu-i bun de nimic dacă nu sînt şi zînele porumbului pe-acolo.

Ai locuit vreodată în Illinois sau în Iowa şi ai privit la vîntul sfîrşitului de vară sau la cel al toamnei timpurii, cum aleargă peste un mare cîmp de porumb? E ca şi cum un mare şi lung cearşaf ar fi fost întins, pentru ca dansatori să vină şi să danseze pe el. Iar dacă te uiţi şi asculţi mai bine, ai să vezi – uneori – Zînele porumbului cum vin să danseze şi să cînte. Si dacă-i o zi cumplită, în care un soare-arzător se revarsă din înalturi, în timp ce suflă un vînt rece. De la nord – ceea ce uneori se-ntîmplă – atunci poţi să fii sigur c-ai să vezi mii de zîne ale porumbului trecînd în sus şi-n jos

în impozante marşuri vesele, deasupra cearşafului nesfîrşit de lung din verde şi aur. Tot atunci se-apucă să şi cînte, numai că trebuie să le-asculţi cu urechile tale cele mici şi noi, dacă vrei să le-auzi cîntînd. Cîntă cîntece uşoare, care se-nalţă linu-i lin şi leru-i ler, şi fiecare cîntec e mai uşor ca clipitul unei pleoape, mai uşor ca degetul unui prunc din Nebraska.

Iar Spink, care-i o fetiţă locuind în aceeaşi casă cu cel ce scrie povestea asta, şi Skabuci, care-i o altă fetiţă din aceeaşi casă, amîndouă întrebară deodată:

— Cum ştim, de le vedem, că sînt zînele porumbului? Dacă întîlnim o zînă a porumbului, cum o vom recunoaşte?

Şi iată ce răspuns i-a dat el fetiţei cu numele Spink, care-i mai mare decît Skabuci, şi fetiţei cu numele Skabuci, care-i mai mică decît Spink:

— Toate zînele porumbului poartă salopete. Muncesc din greu, zînele astea ale porumbului, şi sînt tare mîndre. Motivul pentru care sînt atît de mîndre este că muncesc atît de greu. Şi motivul pentru care muncesc atît de greu este că poartă salopete. Dar să ştiţi: salopetele sînt haine de aur din porumb, ţesute din frunze de porumb copt şi mătase de porumb copt în octombrie. În prima săptămînă a secerişului, cînd luna e roşie şi se preschimbă în galben şi argint, zînele porumbului se-aşază cu miile între rîndurile de porumb, ţesînd şi cosînd hainele pe care le vor purta în iarna următoare, în primăvara şi-n vara următoare. Cînd cos, stau cu picioarele-ncrucişate. Şi o lege a lor spune că fiecare zînă trebuie să-şi îndrepte vîrful degetului cel mare de la picior spre lună în timp ce ţese hainele lunii secerişului. Cînd luna se face roşie ca sîngele, la crăpatul serii, îşi îndreaptă vîrful degetului oblic către răsărit. Apoi, spre miezul nopţii, cînd luna-i galbenă şi la o suliţă ridicată pe cer, degetele lor sînt doar pe jumătate oblic, cum stau aşa cu picioarele-ncrucişate, cosînd. Iar dacă-i o noapte rece şi pare c-o să dea îngheţul, s-auzi atunci rîsetul zînelor porumbului! Tot timpul cît stau să-şi ţeasă hainele lor din anul următor, rîd. Nici o lege nu spune că trebuie să rîdă.

Dar ele rîd pentru că le plac ghiduşiile şi sînt bucuroase că anul e bun pentru porumb. Şi de cîte ori zînele porumbului rîd, rîsul le iese pe gură ca un ţurţur subţire de aur. Şi dacă eşti îndeajuns de norocos să vezi o mie de zîne ale porumbului stînd între rîndurile de porumb şi toate rîzînd, ai să rîzi şi tu singur minunîndu-te cum iese ţurţurul de aur din gura lor cînd rîd. Călători care-au umblat prin locuri depărtate şi au văzut multe spun că dacă reuşeşti să cunoşti zînele porumbului cu o cunoaştere adevărată, poţi totdeauna să spui, după *împunsăturile de ac* de pe rochiile lor, din ce stat fac parte. În Illinois, zînele porumbului ţes cincisprezece împunsături de mătase de porumb copt de-a lungul rochiei lor din ţesătură de frunză de porumb. În Iowa ţes şaisprezece împunsături, în Nebraska şaptesprezece, şi cu cît mergi mai spre apus, cu atît mai multe împunsături de mătase au hainele pe care şi le ţes. Într-un an, în Minnesota au apărut zîne cu o eşarfă de flori de porumb de-a curmezişul pieptului. În acelaşi an, toate zînele au purtat fulare din flori de dovleac galbene, înnodate cu nod de cravată şi cu nod de lavalieră. Iar într-un alt an, mai ciudat, se întîmplă ca în ambele state Ohio şi Texas, zînele porumbului să poarte mici lanţuri pandantive la gît, din zorele albe.

Călătorul care auzi una ca asta puse multe întrebări şi află pentru ce în anul acela zînele purtau mici lănţişoare din zorele albe. El dădu următoarele lămuriri:

— De cîte ori zînele sînt triste, se-mbracă în alb. Si-n acel an, care a fost de mult, oamenii scoseseră vechile crampoane de cale ferată în zigzag. Dar vechile crampoane în zigzag, în ochii zînelor erau frumoase, pentru că o sută de zîne puteau să stea pe o şină şi o mie o sută dintre ele pe zigzaguri, şi bineînţeles să cînte linu-i lin şi leru-i ler, mai uşor ca un clipit de pleoapă, mai lin ca un deget de prunc, şi asta într-o noapte de vară cu lună. Şi au mai aflat că acel an avea să fie ultimul an al crampoanelor de şină în zigzag. Asta le-a amărît şi le-a-ntristat, şi de cîte ori sînt amărîte şi triste, se-mbracă în alb. Au strîns apoi

minunatele zorele care creşteau de-a lungul crampoanelor de cale ferată şi le-au preschimbat în mici lănţişoare pe care-n anul următor le purtară spre a arăta că sînt amărîte şi triste.

Bineînţeles, toate astea au să te-nveţe cum arată zînele porumbului seara, noaptea şi-n lumina lunii. Acuma să vedem cum arată ziua.

Ziua, zînele porumbului sînt îmbrăcate în salopetele lor din fire aurii de porumb. Umblă printre straturile de porumb şi se urcă pe tulpinele de porumb şi aşază cîte ceva în frunze, pe tulpini şi în urechile porumbului. Îl ajută să crească.

Fiecare dintre ele poartă pe umărul stîng o perie de şoareci pentru a goni şoarecii de pe cîmp. Şi pe umărul drept, fiecare are cîte o mătură de greieri pentru a mătura greierii. Peria este din pene, pentru a goni şoarecii zurlii. Iar mătura e pentru a mătura greierii care-şi pierd capul de tot.

În jurul mijlocului, fiecare zînă a porumbului poartă o cingătoare galbenă. Şi-n această cingătoare este înfipt un ciocan cu coadă de culoarea lunii roşii. De cîte ori vîntul suflă puternic şi aproape culcă porumbul la pămînt, zînele apar în goană, îşi iau ciocanele cu mîner de culoarea lunii roşii din cingătoarele lor galbene şi bat cuie în pămînt pentru a ţine spicele de porumb să nu le culce la pămînt vîntul. Iar cînd cade vijelioasă o furtună cu ploaie aducînd peste cîmpul de porumb tot felul de nenorociri, atunci poţi să fii sigur de un singur lucru: alergînd ca vîntul printre straturile de porumb, zînele sînt acolo, scoţîndu-şi din cingători ciocanele lor cu mîner de culoarea lunii roşii şi bătînd în pămînt cuie pentru a face porumbul să stea drept, ca să crească şi să se coacă şi să se facă frumos la vremea secerişului.

Spink şi Skabuci întrebară atunci de unde-şi fac rost zînele porumbului de cuie. Răspunsul dat fetiţelor Spink şi Skabuci este acesta:

— Săptămîna viitoare veţi afla tot ce trebuie să ştiţi

despre locul de unde iau zînele porumbului cuiele ca să le bată în porumb, dacă pînă săptămîna viitoare vă spălaţi pe faţă şi pe urechi.

Şi data viitoare cînd ai să mai stai să priveşti la un lan mare de porumb la sfîrşitul verii sau la-nceputul toamnei, cînd vîntul aleargă peste verde şi argint, ascultă cu urechile tale cele mai mici şi mai noi. Poate ai să le auzi, pe zînele porumbului, cîntînd linu-i lin şi leru-i ler, mai uşor ca clipitul unei pleoape, mai uşor ca degetul unui prunc din Nebraska.

Cum şi-au pierdut animalele cozile şi cum şi le-au căpătat înapoi, călătorind de la Philadelphia la Pălăria-de-Leac

Departe înspre miazănoapte, în America de Nord, aproape de rîul Saskatchewan, în ţara grîului de Winnipeg, nu prea departe de oraşul Falcă-de-Ren, numit astfel spre pomenirea fălcii unui ren împuşcat acolo de-un vînător, înspre miazănoapte, de unde se stîrnesc viscolele şi vînturile şinoko, unde nimeni nu munceşte decît dacă n-are încotro şi mai toţi n-au încotro, acolo-i locul cunoscut sub numele de Pălăria-de-Leac. Şi-acolo, pe-un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, şade Observatorul-Şef al Celor ce Fac Vremea.

Iar dacă animalele-şi pierdură cozile odată, de mult, asta s-a întîmplat pentru că Observatorul-Şef al Celor ce Fac Vremea la Pălăria-de-Leac n-a fost atent.

Cozile animalelor erau ţepene şi uscate fiindcă vremea fusese mult timp uscată şi prăfuită. Pe urmă, în sfîrşit, venise şi ploaia. Şi apa se revărsase din cer pe cozile animalelor, înmuindu-le. După asta veniseră, fluierînd, îngheţatele gheţuri cu mănuşi de gheaţă şi-ngheţaseră toate cozile bocnă. Un vînt puternic suflase şi suflase, pînă cînd toate cozile animalelor se rupseseră şi căzuseră.

Le-a fost uşor purceilor grăsani şi cionţi, cu sfîrtocurile lor de coadă. Dar nu tot atît de uşor i-a fost vulpii albastre, care se ajută de coadă să alerge, să mănînce, să umble sau să vorbească, cînd pictează sau scrie scrisori în zăpadă, sau cînd ascunde o bucată de şuncă cu straturi de grăsime şi de carne uscată, pentru cînd o vrea ea, sub o stîncă de pe malul unei ape.

I-a fost destul de uşor iepurelui care are urechile lungi şi nici un pic de coadă, în afară de un smoc alb de vată. Dar i-a fost greu flongboouluі galben, care noaptea îşi

luminează casa dintr-un copac găunos cu coada lui galbenă ca o torţă. E greu pentru flongboo să-şi piardă coada, pentru că-i luminează calea cînd se tupilează noaptea în prerie, căţărîndu-se pe furiş după boabele de măceş şi agrişe, atît de gustoase.

Animalele formară un comitet de delegaţi care să le reprezinte într-o adunare în care să se hotărască ce măsuri ar putea fi luate discutînd ca să se facă ceva. Au fost şaizeci şi şase de reprezentanţi în comitet şi au hotărît să-l numească Comitetul celor Şaizeci şi Şase. Era un comitet distins, şi cînd se aşezară cu toţii, ţinîndu-şi fiecare gura sub nas (întocmai ca în orice comitet distins) şi clipind din ochi deasupra nasurilor şi curăţindu-şi urechile şi scărpinîndu-se sub bărbie (întocmai ca în orice comitet distins), oricine numai uitîndu-se la ei, ar fi spus:

— Asta-i cu adevărat un comitet distins!

Bineînţeles însă că ar fi arătat şi mai distinşi cu toţii dacă şi-ar fi avut şi cozile la ei. Cînd marea fîşie unduioasă a unei cozi albastre cade din spatele unei vulpi albastre, aceasta nu mai arată chiar atît de distins. Sau dacă lunga torţă galbenă a cozii cade din spatele unui flongboo galben, acesta nu mai arată atît de distins ca înainte de a fi suflat vîntul.

Aşa încît Comitetul celor Şaizeci şi Şase se adună şi făcu o şedinţă ca să hotărască ce măsuri urmează să fie luate discutînd ca să se facă ceva. Ca preşedinte îl aleseră pe un bătrîn flongboo care era arbitru şi obişnuia să arbitreze multe adunări. Printre flongbooi era numit „arbitrul arbitrilor”, „regele arbitrilor”, „prinţul arbitrilor”, „aristocratul arbitrilor”. De cîte ori era cîte o luptă, vreo ceartă sau vreo neînţelegere între două familii care locuiau alături ca vecini, şi acest bătrîn flongboo era chemat să arbitreze şi să spună care familie avea dreptate şi care nu, care familie a-nceput şi care familie ar trebui să-nceteze, el obişnuia să spună:

— Cel mai bun arbitru este cel care ştie exact cît de departe să meargă şi cît de departe să nu meargă.

Era din Massachusetts, născut lîngă Chappaquiddick, acest bătrîn flongboo, şi locuia acolo într-un castan obişnuit, gros de şase picioare, la jumătatea drumului dintre South Hadley şi Northampton. Şi uneori noaptea, înainte de-a-şi fi pierdut coada, îşi lumina marea grotă găunoasă dinăuntrul castanului cu torţa galbenă a cozii.

După ce a fost numit preşedinte, prin luări de cuvînt şi prin voturi, stătu în picioare pe platformă şi scoase un ciocănel cu care lovi pentru a aduce la ordine Comitetul celor Şaizeci şi Şase.

— Nu-i de loc plăcut să-ţi pierzi coada şi ne-am strîns aici ca să lucrăm – spuse el, lovind din nou cu ciocănelul.

O vulpe albastră din Waco, Texas, cu urechile pline de frunze uscate de lupin dintr-o viziună în care locuia lîngă rîul Brazos, se ridică în picioare şi întrebă:

— Domnule preşedinte, pot să cer cuvîntul?

— Poţi să vorbeşti cît vrei, te înscriu – răspunse preşedintele.

— Fac o propunere – spuse atunci vulpea albastră din Waco – şi vă propun, domnule preşedinte, ca acest comitet să ia trenul de la Philadelphia şi să meargă cu el pînă unde se opreşte, şi pe urmă să ia un alt tren, şi apoi să ia mai multe trenuri şi să meargă mereu înainte pînă cînd ajunge la Pălăria-de-Leac, de lîngă rîul Saskatchewan, în ţara grîului de Winnipeg, unde Marele Observator-Şef al Celor ce Fac Vremea stă pe un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, observînd vremea. Acolo îl vom întreba dacă binevoieşte să ne îngăduie să-l rugăm să aducă înapoi vremea care să ne redea cozile. Vremea ne-a luat cozile, numai vremea ni le poate aduce înapoi.

— Toţi care sînt pentru propunere – spuse preşedintele – să-şi frece urechile drepte cu laba dreaptă.

Şi toate vulpile albastre şi toţi flongbooii galbeni se apucară să-şi frece urechile drepte cu labele lor drepte.

— Toţi cîţi sînt împotriva propunerii să-şi frece urechile stîngi cu labele stîngi – spuse preşedintele.

Şi toate vulpile albastre şi toţi flongbooii se apucară să-

şi frece urechile stîngi cu labele stîngi.

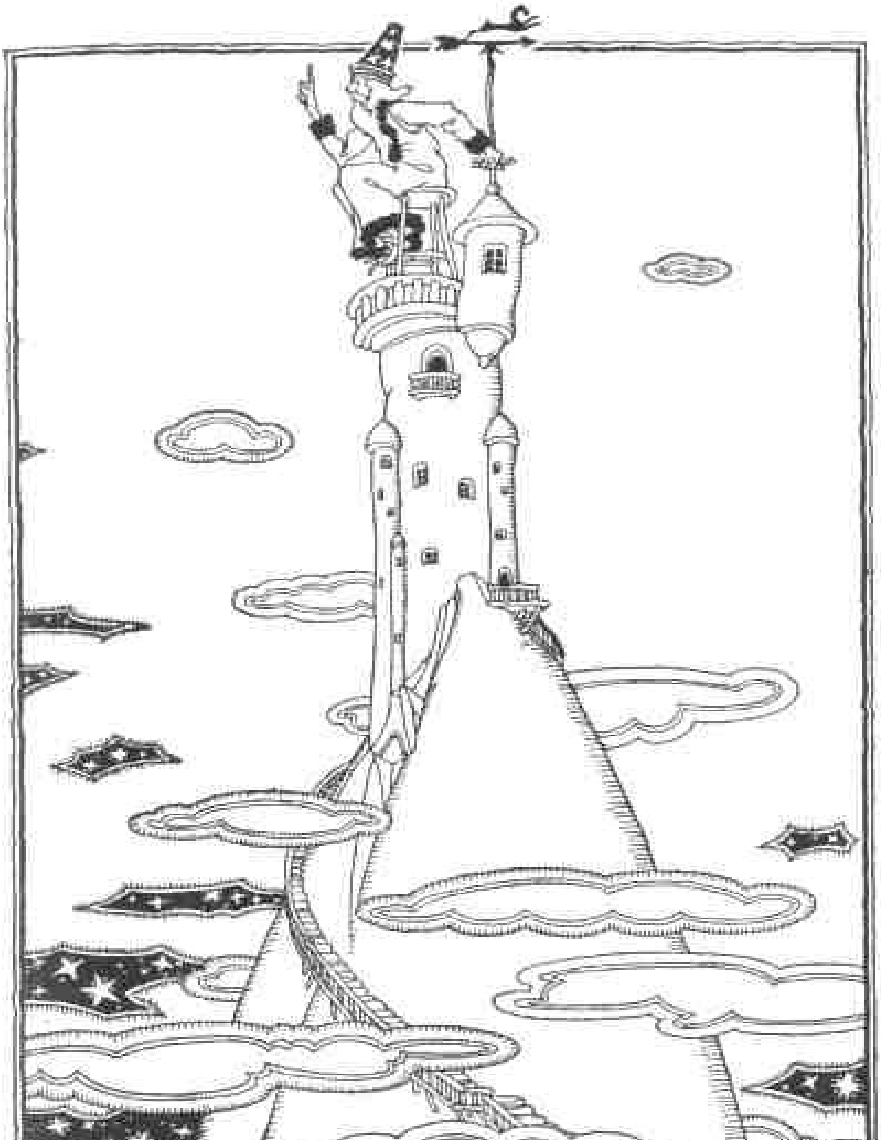

Acolo, pe-un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, şade Observatorul-Şef al Celor ce Fac Vremea

— Propunerea este deopotrivă acceptată şi respinsă, e balotaj… — spuse preşedintele. Încă o dată: toţi cîţi sînt pentru propunere să se ridice pe vîrful picioarelor din spate şi să-şi îndrepte nasurile drept în sus.

Şi toate vulpile albastre şi toţi flongbooii galbeni se ridicară pe vîrfurile picioarelor din spate şi-şi îndreptară nasurile drept în sus.

— Şi acum – spuse preşedintele – toţi cîţi sînt împotriva propunerii să stea pe vîrful şi pe creştetul capului, să-şi ridice picioarele din spate drept în sus şi să facă un zgomot ca un pufăit: puuf! pu-u-uf!

Şi nici o vulpe albastră şi nici un flongboo galben nu se aşeză pe vîrful şi pe creştetul capului, nici nu-şi ridică picioarele din spate în sus sau să facă un zgomot ca un pufăit: puuf! pu-u-uf!

— Propunerea este acceptată şi nu-i nici un amuzament în asta – spuse preşedintele.

Aşa că tot comitetul se duse la Philadelphia să ia un tren cu care să meargă mai departe.

— Sînteţi atît de bun să ne spuneţi cum ajungem la gară? îl întrebă preşedintele pe un sergent.

Pentru prima oară un flongboo vorbea unui sergent pe străzile Philadelphiei.

— Rentează să fii politicos – răspunse sergentul.

— Pot să vă rog încă o dată să binevoiţi a ne îndrepta către gară? Dorim să luăm un tren – spuse din nou flongbooul.

— Persoanele politicoase şi cele supărate sînt persoane diferite – răspunse sergentul.

Ochii flongbooului se-aprinseră şi o uşoară torţă de foc îi sări din spate, din locul unde obişnuia să-i fie coada. Adresîndu-se sergentului, îi spuse iar:

— Domnule, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă în mod public şi respectuos că sîntem Comitetul celor Şaizeci şi Şase. Sîntem reprezentaţii onorabili şi distinşi ai unor locuri despre care onesta şi ignoranta dumneavoastră geografie nu v-a vorbit niciodată. Acest Comitet se va sui în

vagoanele unui tren, ca să meargă pînă la Pălăria-de-Leac, de lîngă rîul Saskatchewan, în ţara grîului de Winnipeg, de unde se stîrnesc viscolele şi vînturile şinoko. Avem o misiune specială şi o solie secretă pentru Observatorul-Şef al Celor ce Fac Vremea.

— Sînt un cuviincios prieten al tuturor persoanelor respectabile; de aceea port steaua aceasta ca să arestez persoanele ce nu sînt respectabile – spuse sergentul, atingîndu-şi cu degetul arătător steaua de argint şi nichel fixată cu un ac de siguranţă de uniforma lui albastră.

— Se-ntîmplă pentru prima oară în istoria Statelor Unite ca un Comitet de Şaizeci şi Şase vulpi albastre şi flongbooi să viziteze un oraş din Statele Unite – insinuă flongbooul.

— Cred că m-am înşelat – încheie sergentul – gara se află sub ceasornicul acela – şi arătă un ceasornic din apropiere.

— Vă mulţumesc în numele meu, vă mulţumesc în numele Comitetului celor Şaizeci şi Şase, vă mulţumesc în numele tuturor animalelor din Statele Unite care şi-au pierdut cozile – încheie preşedintele.

Şi o porniră către gara din Philadelphia, toţi şaizeci şi şase, jumătate din ei vulpi albastre, jumătate din ei flongbooi. Şi cum intrau aşa, teleap- teleap, în gara din Philadelphia, fiecare cu labe şi gheare, cu urechi şi păr, adică cu toate cele în afară de cozi, n-aveau nimic să-şi spună. Şi cu toate că n-aveau nimic să-şi spună, călătorii din gară, aşteptînd trenurile, îşi ziseră că ei aveau totuşi ceva să-şi spună şi că o şi spuneau. Aşa încît toţi călătorii din gară care aşteptau trenurile ascultară. Oricît ascultară ei şi ascultară, însă, nu-i auziră pe vulpile albastre şi pe flongbooi spunîndu-şi cît de cît.

— Îşi vorbesc în vreo limbă neobişnuită, de prin locurile de unde sînt – spuse unul dintre călătorii care aşteptau un tren.

— Au taine pe care le păstrează pentru ei şi nouă nu ni le spun – adăugă un alt călător.

— Aflăm noi despre ce e vorba mîine dimineaţă, în ziare, citindu-le cu susu-n jos – urmă şi un al treilea călător.

După asta, vulpile albastre şi flongbooii galbeni porniră teleap-teleap, fiecare cu labe şi gheare, cu urechi şi păr, adică cu toate cele în afară de cozi, şi tropăiră tropa-tropa peste caldarîmurile de piatră, afară, pe peron. Se suiră într-un vagon special, de fumători, cuplat în faţa locomotivei.

— Vagonul ăsta cuplat în faţa locomotivei a fost aşezat aici special pentru noi, ca să fim mereu înainte şi să ajungem înaintea trenului – îi spuse comitetului preşedintele.

Trenul ieşi de pe peron. Se ţinea mereu pe linie şi nu părăsea niciodată şinele. Ajunse la Curba-înPotcoavă de lîngă Altoona, unde şinele se arcuiesc într-o potcoavă uriaşă. În loc să meargă în jurul arcului lung al căii în potcoavă, peste şi în jurul munţilor, trenul făcu cu totul altceva: sări de pe şine în vale şi o tăie de-a curmezişul, în linie dreaptă, pe o scurtătură, apoi sări iar pe şine şi merse mai departe spre Ohio.

Conductorul spuse:

— Dacă aveţi de gînd să faceţi ca trenul să sară de pe şine, avertizaţi-ne.

— Cînd ne-am pierdut cozile, nimeni nu ne-a avertizat – observă bătrînul arbitru flongboo.

Două vulpi albastre mititele, cele mai tinere din comitet, se aşezară pe platforma din faţă. Trecură mile şi mile de hornuri. Patru sute de grămezi de fum stăteau roată-mprejur, şi hîrdaie după hîrdaie de funingine neagră ieşeau într-una.

— Asta-i locul unde vin să se spele pisicile negre – spuse prima mică vulpe albastră.

— Te cred pe cuvînt – spuse a doua vulpe albastră.

Trecînd noaptea prin Ohio şi prin Indiana, flongbooii ridicară tavanul vagonului. Conductorul îi admonestă:

— Trebuie să-mi explicaţi de ce-aţi făcut asta!

— Se găsea între noi şi stele – îl lămuriră ei.

Trenul ajunse la Chicago. În după-amiaza aceea, în ziare erau poze aşezate cu susu-n jos, arătînd cum vulpile albastre şi flongbooii galbeni se urcă pe stîlpii de telefon, stau în cap şi mănîncă îngheţată roz cu securi de fier.

Fiecare vulpe albastră şi fiecare flongboo galben îşi luă cîte un ziar şi se uită îndelung şi cu atenţie cu susu-n jos, să vadă cum arată în poza din ziar urcîndu-se pe un stîlp de telefon, stînd în cap şi mîncînd îngheţată roz cu o secure de fier.

Trecînd prin Minnesota, cerul începu să se umple de nălucile de ninsoare ale vremii de ninsoare din Minnesota. Şi vulpile şi flongbooii ridicară iar acoperişul vagonului, spunîndu-i conductorului că mai bine sfărîmă trenul decît să piardă minunăţie de spectacol ca nălucile de zăpadă ale primei ninsori a anului în Minnesota.

Unii s-au dus să se culce, dar cele două vulpi albastre mititele n-au închis ochii toată noaptea, uitîndu-se la nălucile de zăpadă şi povestindu-şi una alteia poveşti cu năluci de zăpadă.

La căderea nopţii, prima vulpe mică albastră spuse celei de-a doua:

— Ale cui năluci sînt nălucile de zăpadă?

A doua vulpe mică albastră răspunse:

— Oricine face un bulgăre de zăpadă, un om de zăpadă, o vulpe de zăpadă, un peşte de zăpadă sau o prăjitură de zăpadă, are o nălucă de zăpadă.

Şi ăsta a fost numai începutul sporovăielilor lor. Mi-ar trebui o carte-ntreagă să povestesc tot ce şi-au spus cele două vulpi mititele în noaptea aceea despre nălucile de zăpadă din Minnesota, fiindcă n-au închis ochii toată noaptea, istorisindu-şi poveşti vechi pe care taţii şi mamele şi bunicii şi bunicile lor le-au povestit şi născocind şi alte poveşti noi, nemaiauzite pînă atunci, despre unde se duc nălucile de zăpadă în dimineaţa de Crăciun şi cum aşteaptă nălucile de zăpadă să vină Anul nou.

Undeva între Winnipeg şi Copită-de-Ren, undeva prin locurile acelea, trenul se opri şi toţi alergară afară. Luna

albă strălucea într-o vale cu mesteceni. Era Valea Cintezoiului Alb, unde toţi cintezoii albi din Canada sosesc la începutul iernii şi-şi fac pantofii de iarnă.

În cele din urmă au ajuns la Pălăria-de-Leac, de lîngă rîul Saskatchewan, de unde se stîrnesc viscolele şi vînturile şinoko, unde nimeni nu munceşte decît dacă n-are încotro şi mai toţi n-au încotro. Alergară acolo prin zăpadă pînă ajunseră la locul unde Observatorul-Şef al Celor ce Fac Vremea şedea pe un scaun înalt, într-un turn înalt, pe un dîmb înalt, observînd vremea.

— Dă drumul unui alt vînt mare, care să ne aducă înapoi cozile, dă drumul unui îngheţ mare, care să ne îngheţe cozile la loc. Lasă-ne să ne căpătăm în felul ăsta iar cozile – îi spuseră ei Observatorului-Şef al Celor ce Fac Vremea.

Iar el făcu chiar aşa, dîndu-le înapoi ceea ce doreau, încît se întoarseră cu toţii acasă mulţumiţi, fiecare vulpe albastră cu cîte o mare fîşie unduioasă de coadă care s-o ajute să alerge, să mănînce, să umble şi să vorbească, cînd pictează sau scrie scrisori în zăpadă, sau cînd ascunde-o bucată de şuncă cu straturi de grăsime şi de carne uscată, pentru cînd o vrea ea, sub o stîncă de pe malul unei ape, şi flongbooii galbeni, fiecare cu cîte o coadă lungă, galbenă ca o torţă, pentru a-şi lumina casa lor dintr-un copac găunos sau pentru a-şi lumina calea, cînd se tupilează noaptea în prerie, căţărîndu-se pe furiş după boabele de măceş şi agrişe, atît de gustoase.

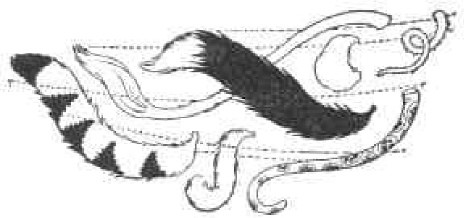

PORUMBEII DIN ŢARA RUTABAGA

1. Două poveşti istorisite de Orbul cu Faţa de Cartof

Persoane: Blixi Bimber
Mama Blixiei Bimber
Orbul cu Faţa de Cartof
Un şobolan verde cu reumatism
Cărămidari
Amestecători de mortar
Sudori
Un zgîrie-nori

Picior Alunecos
O scară pîn' la lună
Un trapez

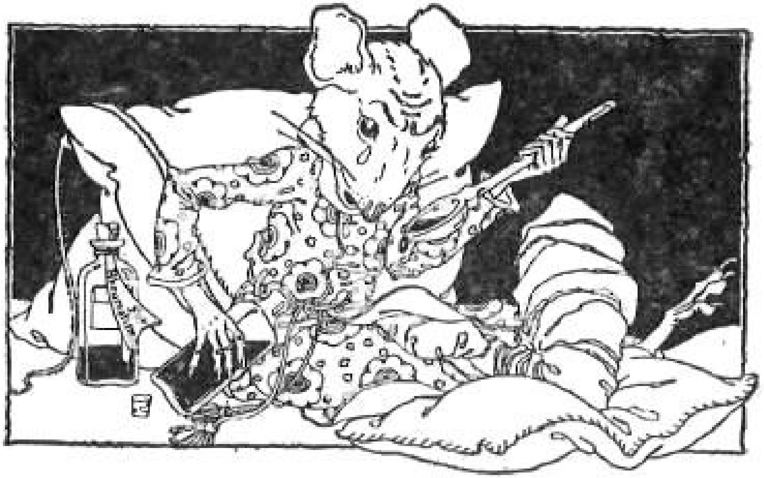

Zgîrie-norul pîn’ la lună şi cum a fugit şobolanul verde cu reumatism de două ori cîte o mie de mile

Mama Blixiei Bimber toca de zor carne. Si tocătorul se rupse. Aşa că Blixi Bimber se duse-n oraş cu cincisprezece cenţi, să cumpere un nou tocător de tocat carne.

Cînd ajunse în oraş, aruncă pe furiş o privire în colţul de lîngă poştă, acolo unde stătea Orbul cu Faţa de Cartof cu acordeonul lui. Bătrînul Orb avea picioarele încrucişate: un picior pe trotuar şi celălalt picior în aer. Pe piciorul care era în aer stătea un şobolan verde înnodîndu-i şireturile de la ghete în noduri simple şi-n noduri duble. De cîte ori piciorul bătrînului se legăna şi se legăna, şobolanul verde se legăna o dată cu el şi se tot legăna. Coada şobolanului se-nfăşură de cinci ori în jurul ghetei şi apoi se strînse şi legă gheata ca pe un pachet.

Pe spatele şobolanului verde era o dungă lungă albă care-i pornea de la rădăcina nasului pînă la capătul cozii. Două dungi mici albe îi stăteau înfipte deasupra genelor. Şi cinci dungi groase şi scurte albe se jucau de-a v-aţi ascunselea în spatele urechilor şi de-a lungul coastelor şobolanului verde.

Vorbeau între ei, bătrînul şi şobolanul verde, vorbeau despre crocodili şi pentru ce crocodilii le păstrează copiilor lor peste iarnă ghetele închise în dulapuri – şi pentru ce şobolanii din lună îşi închid mănuşile în cutii de gheaţă.

— Vara trecută, adică acum un an, am avut reumatism – spunea şobolanul. Am avut un reumatism atît de afurisit, încît am alergat o mie de mile spre miazăzi şi încă o mie spre apus, pînă cînd am ajuns în oraşele de Ouă şi m-am oprit în satul Ouălor-dinDeal.

— Chiar aşa? îl luă în rîs Orbul.

— Şi acolo, în satul Ouălor-din-Deal, m-au întrebat: „Ştii cum să opreşti luna în loc?” Şi eu le-am răspuns: „Da, ştiu, m-a învăţat un pui de crocodil, dar i-a’m făgăduit puiului de crocodil să nu mai spun nimănui”.

Cu mulţi ani în urmă, în satul acela al Ouălor-din-Deal s-au apucat să construiască un zgîrie-nori care să se ridice pînă la lună. Îşi spuneau: „Vom intra în ascensor şi ne vom sui pe acoperiş şi ne vom aşeza pe acoperiş şi vom mînca supă pe lună”.

Cărămidarii şi amestecătorii de mortar şi sudorii şi cei care cară cu roaba şi tencuitorii cu ipsos se ridicară tot mai sus şi mai sus, construind acel zgîrîe-nori, pînă ce, în cele din urmă, ajunseră la jumătatea drumului către lună, zicîndu-şi în timp ce lucrau:

— Vom intra în ascensor şi ne vom sui pe acoperiş şi ne vom aşeza pe acoperiş şi vom mînca supă pe lună.

Da, erau la jumătatea drumului către lună. Şi-n noaptea aceea, uitîndu-se la lună, o văzură înaintînd din locul ei şi-şi spuseră unul altuia:

— Trebuie s-o oprim să se mai mişte. Şi pe urmă îşi

spuseră iar: Dar nu ştim cum să oprim luna în loc.

Şi cărămidarii şi amestecătorii de mortar şi sudorii şi cei care cară cu roaba şi tencuitorii cu ipsos îşi spuseră unii altora:

— De continuăm acum să lucrăm şi să construim acest zgîrie-nori, nu va ajunge la lună şi nu ne vom putea niciodată ridica cu ascensorul să ne-aşezăm pe acoperiş şi să mîncăm supă pe lună.

Aşa că dărîmară zgîrie-norul şi se apucară să-l clădească din nou, îndreptîndu-l drept către lună. Şi într-o noapte o văzură iar înaintînd de la locul ei şi-şi spuseră unul altuia:

— Trebuie s-o oprim să se mai mişte. Şi pe urmă îşi spuseră iar: Dar nu ştim cum să oprim luna în loc.

Şi astăzi mai stau pe străzi noaptea, acolo, în satul Ouălor-din-Deal, întinzîndu-şi gîturile să se uite la lună şi întrebîndu-se: „De ce se mişcă luna şi cum s-o oprim în loc?”

De cîte ori îi vedeam stînd aşa şi-ntinzîndu-şi gîturile să se uite la lună, aveam o durere-n zigzag în piciorul stîng de la spate şi-mi venea să le spun ceea ce puiul de crocodil îmi spusese – taina prin care să opreşti luna în loc. Şi-ntr-o noapte durerea aceea mă fulgeră în zigzag atît de rău – în piciorul meu stîng din spate – mă străfulgeră atît de rău în zigzag, că am luat-o la goană încoace, o mie de mile de drum.

Orbul cu Faţa de Cartof îşi legăna gheata – şi şobolanul verde se legăna şi el. Iar dunga lungă albă de la rădăcina nasului pînă la capătul cozii şobolanului verde se legăna şi ea.

— Îţi merge mai bine cu reumatismul? îl întrebă bătrînul.

Si şobolanul îi răspunse:

— Orice reumatism merge mai bine dacă alergi de două ori cîte o mie de mile.

Si Blixi Bimber, ducîndu-se acasă cu tocătorul de carne de cincisprezece cenţi pentru mama ei ca să toace carnea, îşi spuse în sinea ei: „Ce dimineaţă lungă! Să te tot gîndeşti la ea!“

Picior Alunecos şi cum el mai niciodată nu capătă ce caută

Într-o dimineaţă, Blixi Bimber ieşi în goană din bucătărie, luîndu-şi la revedere mai întîi de la tigaia de bucătărie, apoi de la cîrpa de bucătărie şi de la ştergătorul de bucătărie pentru şters vase. Pe un braţ îşi aşeză un coş cu bujori de abia culeşi, pe un alt braţ îşi aşeză un coş cu narcise de abia culese.

Pe urmă dădu fuga în stradă şi se duse în oraş ca să aşeze coşurile de bujori şi narcise de o parte şi de alta a Orbului cu Faţa de Cartof.

— Am cules bujori roşii şi levănţică, şi am cules narcise galbene pentru tine, ca să le simţi mireasma dintr-o parte şi dintr-alta în dimineaţa asta frumoasă de început de vară – îi spuse ea Orbului. Ai văzut oare pe cineva pe care să-ţi facă plăcere să-l vezi mai tîrziu?

— Picior Alunecos a fost pe aici în dimineaţa asta – spuse bătrînul.

— Si cine-i Picior Alunecos? întrebă Blixi.

— Nu ştiu. Mi-a spus aşa: „Am un picior care alunecă-ntr-una. La-nceput spălam ferestre – şi piciorul mi-a alunecat. Apoi am fost regele nasturilor de guler, rege de un milion de dolari – şi piciorul mi-a alunecat.

Pe ultima treaptă a scării, piciorul mi-a alunecat

Am fost după asta regele alunelor americane, rege iar pe un milion de dolari. Am mai fost şi rege al cutiilor de conserve de stridii, vindeam un milion de cutii pe zi. Şi de cîte ori am fost rege, piciorul mi-a alunecat. De cîte ori am avut un milion de dolari, piciorul mi-a alunecat. De cîte ori mă sui şi-mi asez piciorul mai sus, alunecă. Cineva mi-a dăruit un picior alunecos. Totdeauna alunec".

— Aşa că l-ai numit Picior Alunecos? întrebă Blixi.

— Da – răspunse bătrînul.

— A mai fost înainte pe-aici?

— Da, a mai fost şi-acum un an şi mi-a spus: „M-am însurat cu o femeie care-a fugit de la mine. Eu am fugit după ea – şi piciorul mi-a alunecat. Capăt totdeauna ce-mi doresc – dar pe urmă piciorul îmi alunecă. Într-o noapte m-am suit pe-o scară pînă la lună. Am strîns un sac plin cu boabe mici de fasole de aur, mici cărămizi de aur, mici gîze de aur de pe lună, şi am coborît în goană pe scară din lună. Pe ultima treaptă a scării, piciorul mi-a alunecat şi toate boabele mici de aur, toate micile cărămizi de aur, toate gîzele mici de aur se vărsară din sac şi se-mprăştiară care-ncotro. Cînd am coborît de pe scară, îmi ţineam sacul în mîini, dar în sac nu mai era nimic. Totdeauna-mi merge strună pînă cînd mi-alunecă piciorul. Sar pe un trapez şi-ncep să mă legăn, şi mă legăn şi mă legăn, pînă cînd ajung să apuc curcubeul ca să-l aduc jos cu mine, unde să mă uit mai bine la el. Şi mă atîrn cu piciorul de trapez şi mă legăn în sus, pînă cînd sînt gata să apuc curcubeul şi să-l aduc jos. Dar atunci piciorul îmi alunecă".

— Ce-i cu el? întrebă Blixi.

— Şi el mă-ntreabă la fel – îi spuse Orbul cu Faţa de Cartof. Mă-ntreabă de cîte ori vine pe-aici. Îi spun c-ar trebui să-şi înţepenească într-un fel piciorul, ca să nu mai

alunece. Şi atunci are să fie totu-n ordine.

— Te-nţeleg – spuse Blixi. O iei uşor. Totdeauna o iei uşor. Dar mai înainte de a pleca-de aici, vrei să-mi făgaduieşti că astăzi toată ziua ai să miroşi bujori roşii şi narcise galbene?

— Îţi făgăduiesc – răspunse Orbul. Făgăduielile-s uşoare. Îmi plac.

— Şi mie – îi spuse la rîndul ei fetiţa. Făgăduielile mă cheamă-napoi acasă la tigaia de bucătărie, la cîrpa de bucătărie şi la ştergarul de bucătărie pentru şters vase.

— Vezi să nu-ţi alunece piciorul – o povăţui bătrînul, în timp ce fetiţa o luă la goană în susul străzii, spre casă.

2.Două poveşti despre gîngănii şi ouă

Persoane: Gîngănii mici
Gîngănii mari
Păpuşa de Zdrenţe
Mînerul de Mătură
Ciocan şi Cuie
Tigaia de Prăjituri Fierbinţi
Cleştele de Gheaţă
Găleata de Cărbuni
Sacul de Cartofi
Baniţa de Grîu
Jack Cuţitul
Surcica de Aprins Focul
Aşchiuţă

Cot-co-dac
Dirigintele Poştei

Vînzătorul de obiecte de metal
Sergentul
Pălăria Dirigintelui Poştei
Un ou de Bantam roş-gălbui

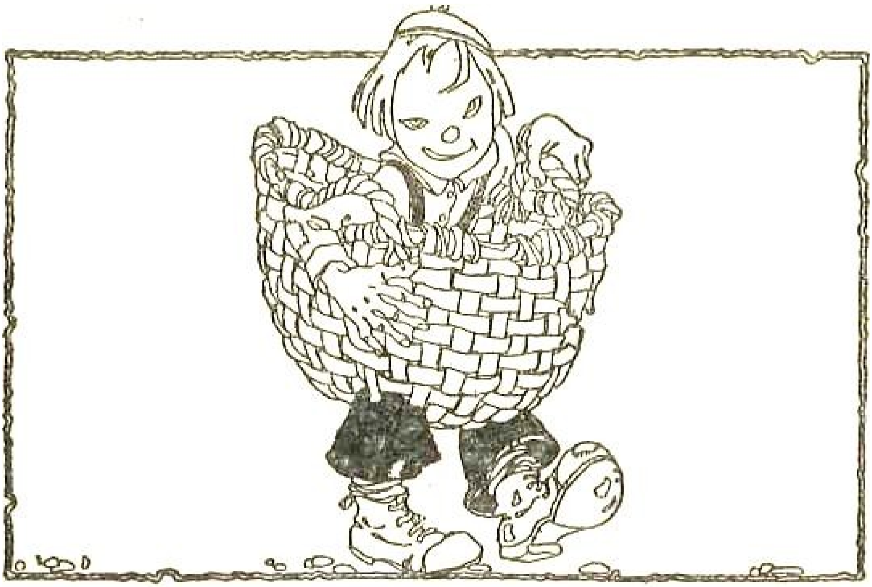

Multe, multe nunţi într-o casă cu unghere

A fost odată o casă cu unghere, care-avea unghere ori încotro ţi-ai fi aruncat ochii. Şi sus, deasupra ungherelor, erau gîngănii în căsuţe de gîngănii, cu uşi de gîngănii pe care să le deschizi şi ferestre de gîngănii prin care să priveşti afară.

Vara, dacă seara era răcoroasă, sau iarna, dacă seara era caldă, se apucau să joace fel de fel de jocuri: gîză-n sus şi gîză-n jos, prinde-mă, gîză, sau învîrte gîză ineluş.

Casa asta cu unghere era chiar locul unde veniseră

după nuntă Păpuşa de Zdrenţe şi Mînerul de Mătură. Asta s-a întîmplat exact în acelaşi timp în care bătrînii Ciocan şi Cuie se mutaseră în casa cu unghere cu toate micile lor Ciocane şi Cuie.

Iată-i aşadar acolo, tînăra pereche, Păpuşa de Zdrenţe şi Mînerul de Mătură, şi bătrîna familie Ciocan şi Cuie, şi sus, în colţuri, printre jgheaburile streaşinei şi printre şindrilele acoperişului, gîngăniile, cu mici case de gîngănii, uşi de gîngănii pe care să le deschizi, ferestre de gîngănii prin care să priveşti afară şi jocuri de gîngănii – gîze-n sus şi gîze-n jos, prinde-mă, gîză, şi-nvîrte gîză ineluş.

Tigaia de Prăjituri Fierbinţi venea cu o tigaie cu prăjituri fierbinţi, iar Găleata de Cărbuni venea cu cărbuni.

De după colţul casei, în fiecare sîmbătă dimineaţa, venea Tigaia de Prăjituri Fierbinţi cu o tigaie cu prăjituri fierbinţi pentru duminică, luni, marţi, miercuri şi pentru restul săptămînii. Cleştele de Gheaţă venea cu gheaţă, Găleata de Cărbuni venea cu cărbuni, Sacul de Cartofi venea cu cartofi. Iar Baniţa de Grîu umbla de colo pînă colo, spunîndu-şi în barbă: „Grîu, grîu, grîu…”

Într-o bună zi, gîngăniile din căsuţele de gîngănii deschiseră uşile de gîngănii şi priviră afară prin ferestrele de gîngănii, spunîndu-şi una alteia:

— Uite-i cum îşi spală cămăşile şi-şi cos nasturii – se vede că se pregătesc de nuntă.

Şi a doua zi, gîngăniile îşi spuseră:

— Au să aibă o nuntă şi o masă de nuntă pentru Jack Cuţitul şi pentru Surcica de Aprins Focul. Îi invită să vină pe toţi cei din bucătărie, din pivniţă şi din curtea din spate.

Şi iată şi ziua nunţii. Oaspeţii veniră. De peste tot, din bucătărie, din pivniţă, din curtea din spate, veniră cu toţii. Erau acolo Păpuşa de Zdrenţe şi Mînerul de Mătură, Ciocanul şi Cuiele şi toate micile Ciocane şi toate micile Cuie, Cleştele de Gheaţă, Găleata de Cărbuni, Sacul de Cartofi. Erau cu toţii acolo – şi Baniţa de Grîu, umblînd de colo pînă colo şi zicîndu-şi în barbă: „Grîu, grîu, grîu”. Şi bineînţeles că şi Tigaia de Prăjituri Fierbinţi era acolo, ţopăind în sus şi-n jos cu prăjiturile ei fierbinţi.

Şi-aşa începură să locuiască în casa cu unghere Jack Cuţitul şi Surcica de Aprins Focul. Le veni un copil, pe care-l numiră Aşchiuţă. Şi Tigaia de Prăjituri Fierbinţi se-ntîlni cu Aşchiuţă şi se sărutară şi se aşezară împreună în colţurile confortabile, unul lîngă altul.

Si gîngăniile, sus, în unghere, în căsuţele de gîngănii, deschiseră uşile de gîngănii şi priviră afară prin ferestrele de gîngănii, spunîndu-şi una alteia:

— Uite-i cum îşi spală cămăşile şi-şi cos nasturii, iar o să fie nuntă: Tigaia de Prăjituri Fierbinţi cu Aşchiuţă.

Cît despre Tigaia de Prăjituri Fierbinţi şi Aşchiuţă, stim că ei avură o mulţime de copii. Copiii li se împrăştiară în

lume şi toată lumea îi cunoaşte. Aşa că de cîte ori găseşti cîte o aşchiuţă sau o surcică sau o mică strujitură de lemn într-o prăjitură fierbinte, să ştii că-i unul din copiii Tigăii de Prăjituri Fierbinţi cu flăcăul numit Aşchiuţă, fiul lui Jack Cuţitul şi al Surcichii de Aprins Focul, cel care-a crescut şi s-a căsătorit cu Tigaia de Prăjituri Fierbinţi.

Şi uneori, dacă o gînganie mică îi pune unei gîngănii mai mari o-ntrebare ciudată, întortocheată-mbîrligată, greu de răspuns, gîngania cea mare deschide o uşă de gînganie, priveşte afară pe fereastra de gînganie şi-i spune gîngăniei mici:

— Dacă nu crezi ce-ţi spun, du-te şi întreabă-i pe Ciocan şi Cuie sau pe oricare dintre micile Ciocane şi Cuie. Pe urmă dă o goană să asculţi Baniţa de Grîu cum umblă-ncolo şi-ncoace mormăind în barbă: „Grîu, grîu, grîu…“

Cot-co-dac, marea găină de Bantam roş-gălbuie, care a ouat un ou în pălăria Dirigintelui Poştei

Cot-co-dac era o găină mare de Bantam roş-gălbuie. Îşi avea locuinţa într-un coteţ. Uneori ieşea din coteţ şi se ducea în altă parte unde oua. Dar totdeauna se-ntorcea la coteţ.

Şi de cîte ori se ducea la poarta din faţă şi lăsa un ou în clopoţelul de la poartă, clopoţelul suna: o dată pentru un ou, de două ori pentru două ouă şi de o duzină de ori pentru o duzină de ouă.

Odată, Cot-co-dac se duse în casa familiei Chicoteală şi lăsă un ou în pian. Altă dată se sui tocmai sus în pendulă şi lăsă un ou în pendulă. Dar totdeauna se întorcea la coteţ.

Într-o dimineaţă de vară, Cot-co-dac ieşi prin gardul din faţă şi merse pînă la colţul de alături, apoi la cel următor şi tot aşa pînă cînd ajunse la poştă. Acolo se duse în biroul Dirigintelui Poştei şi-i lasă un ou în pălărie.

Dirigintele Poştei îşi puse pălăria pe cap, se duse la magazinul cu obiecte de metal şi cumpără un butoiaş cu cuie. Îşi scoase pălăria şi oul căzu în butoiaşul cu cuie.

Vînzătorul de obiecte de metal ridică oul, îl aşeză în pălăria *lui* şi ieşi să vorbească cu un sergent. Îşi scoase pălăria vorbind sergentului, şi oul căzu pe trotuar.

Sergentul ridică oul şi-l aşeză în chipiul *lui* de sergent. Trecu pe acolo Dirigintele Poştei; sergentul îşi scoase chipiul de sergent şi oul căzu pe trotuar.

Dirigintele Poştei îi spuse:

— Eu am pierdut oul ăsta, e oul meu.

Îl ridică de jos, îl aşeză în pălăria lui de poştaş şi uită cu desăvîrşire că avea un ou în pălărie.

După asta, Dirigintele Poştei, un lungan voinic, intră pe uşa poştei, o uşă scundă şi mică. Dar Dirigintele nu se aplecă nici în jos şi nici înainte, aşa că se izbi cu pălăria şi capul de pervazul de sus al uşii. Şi oul *se sparse* şi curse în jos pe faţa şi pe gîtul lui.

Şi cu mult mai înainte de a se întîmpla asta, Cot- co-dac se întorsese înapoi în coteţ şi stătea în uşă spunînd:

— I-o zi mare pentru mine, fiindcă am ouat unul din marile mele ouă de Bantam roş-gălbui în Pălăria Dirigintelui Poştei.

Cot-co-dac stătea acolo pentru că locuieşte în coteţ. Uneori iese din coteţ şi se duce în altă parte şi ouă în piane, pendule, pălării. Dar totdeauna se-ntoarce la cotet.

Şi ori de cîte ori se duce la poarta din faţă şi ouă un ou în clopoţelul de la poartă, clopoţelul sună: o dată pentru un ou, de două ori pentru două ouă şi de o duzină de ori pentru o duzină de ouă.

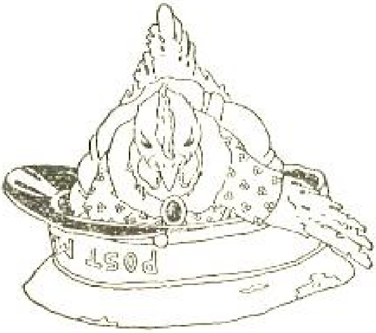

3. Cinci poveşti despre Hatrack Calul, şase porumbiţe, trei maimuţoi sălbatici din Babilon, şase umbrele, BozoPocneşte-Nasturi

Persoane: Hatrack Calul
Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof
Mămuca Boccea
Mai mulţi Dă-mi
Wiffle-Puica
Cikamauga
Ceatanuga
Ceatahuci

Ceaţă Albastră
Balonaş de Săpun
Miercuri Seara între Asfinţit şi înserare
Telegrame
Cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon
Trei umbrele
Sergentul de noapte
Şase umbrele
Umbrela cea mare
Pălării de paie
Dippy Cîrlionţ
Bozo-Pocneşte-Nasturi
Un şoarece
Trandafir Roşu-Aprins
Fierbe Fasolea
Mai Dulce ca Zumzetul Albinelor

Cum îşi ţinu secretul Mămuca Boccea în timp ce vîntul duse departe satul Ace-de-Pălărie

În satul Bezele-cu-Frişcă era un om cu faţă de cal. Oamenii îl numiră Hatrack Calul.

Pielea-i stătea întinsă peste oase.

Odată, o fetiţă îi spuse:

— Ochii parcă ţi-ar fi doi licurici luminînd într-o noapte de vară şi furişîndu-se pe două uşi mici.

Cînd Hatrack Calul îşi scotea pălăria, îşi ducea mîna împrejur şi în spate şi-şi agăţa pălăria *pe* un os al umărului care-i ieşea în afară.

Cînd voia să-şi *pună* pălăria la loc pe cap, îşi ducea mîna împrejur şi o lua de-acolo de unde era agăţată pe osul umărului ieşind în afară.

Într-o vară, Hatrack îi spuse Petruţei PofteşteFlori-de-Cartof:

— Am să mă duc spre nord şi spre apus în Ţara Rutabaga, să văd fel de fel de oraşe, diferite unul de altul. Pe urmă am să mă-ntorc spre răsărit, şi-am să merg tot atît de mult cît am mers şi către apus, şi-am să merg spre sud

tot atît de mult cît am mers şi spre nord, pînă am să ajung iar acolo unde locuieşte mica mea prietenă Petruţa Pofteşte-Flori-deCartof, în satul Bezele-cu-Frişcă.

Zis şi făcut. O luă către nord şi către apus şi se-ntoarse spre răsărit şi spre sud, pînă ajunse din nou în oraşul său, şi se aşeză pe treptele uşii din faţă ale căsuţei lui roşii, pregătind un zmeu ca să zboare.

— Te bucuri c-ai venit acasă? îl întrebă Petruţa.

— Da, sînt acasă, în singurul loc unde ştiu cum bat vînturile, aşa că pot să le vorbesc cînd ridic un zmeu.

— Spune-mi ce-ai văzut şi ce-ai auzit şi dacă ţi-au dăruit daruri frumoase.

— Mi-au dăruit fel de fel de lucruri – spuse Hatrack Calul.

— Departe, către apus, am ajuns în satul Ace-dePălărie – adaugă el. Acolo se fac toate acele pălăriilor care se prind cu ace în Ţara Rutabaga. M-au întrebat despre satul Bezele-cu-Frişcă şi cum sînt vînturile pe-aici, pentru că vînturile de-aici ridică şi duc cu ele atît de multe pălării, încît satul Ace-de-Pălărie vinde mai multe ace de pălărie la noi decît oriunde. În satul Ace-de-Pălărie trăieşte o femeie bătrînă. Ea umblă prin oraş şi-n jurul oraşului în fiecare dimineaţă şi-n fiecare după-amiază. Duce în spinare o boccea. Nu scoate niciodată nimic din bocceaua ei. Nu pune niciodată nimic înăuntru. Adică nimeni nu a văzut-o vreodată punînd ceva înăuntru sau scoţînd ceva dinăuntru. Niciodată nu şi-a deschis bocceaua să spuie cuiva să arunce o privire înăuntru ca să vadă ce-are acolo. Se culcă cu bocceaua căpătîi. Aşa că bocceaua e totdeauna cu ea şi nimeni nu se uită înăuntru decît dacă îl lasă ea. Şi ea nu lasă pe nimeni niciodată. Cum o cheamă? Toţi îi spun Mămuca Boccea. Poartă şorţuri cu buzunare mari. Şi cum nu vorbeşte niciodată cu oamenii mari, e totdeauna bucuroasă să întîlnească copii: băieţi şi fetiţe. Şi mai cu seamă, mai mult decît orice, îi place să-ntîlnească băieţi şi fetiţe care spun: „Dă-mi!“ (o dată, chiar aşa) sau: „Dă-mi, dă-mi “ (de două ori, chiar aşa) sau: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi!“

(de trei ori) sau: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi!“ (de mai multe ori decît am putea număra). Îi place să-ntîlnească pe cei cu „Dă-mi” fiindcă atunci îşi scotoceşte prin buzunare şi scoate bucăţi de ciocolată pătrate sau bucăţi de ciocolată rotunde sau bucăţi de ciocolată de forma unei jumătăţi de lună, o acadea în spirală cu dungi roşii şi albe de jur împrejur, bomboane pentru o zi întreagă, lungi de nu se mai termină, să le sugi nu numai o zi întreagă, dar chiar o săptămînă şi încă una, şi multe feluri de bile, unele care fac zing-zing cînd alunecă pe trotuare şi altele care fac trosc-pleosc, zing-zing, cînd se îngrămădesc cu toatele pe trotuare. Şi uneori, dacă vreunul din ce-i cu „Dă-mi” plînge sau e amărît, îi dă o păpuşă cît o mînă de copil, dar care ştie să spună tot alfabetul şi să cînte mici cîntece chinezeşti-asiriene. Bineînţeles – spuse Hatrack Calul, ducîndu-şi mîna-mprejur să vadă dacă pălăria îi era agăţată la spate – bineînţeles că trebuie să ai urechi ascuţite, să asculţi cu grijă şi să fii numai urechi, dacă vrei să auzi o păpuşă spunînd alfabetul şi cîntînd mici cîntece chinezeşti-asiriene.

— Eu aş putea să le-aud – spuse Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof. Ştiu să ascult. Aş putea să aud păpuşile acelea cum cîntă micile lor cîntece chinezeşti-asiriene.

— Te cred, mica mea prietenă – îi răspunse Hatrack – ştiu că ai astfel de urechi şi ştii cum să asculţi ca să auzi ceva. Bineînţeles că în fiecare dimineaţă şi-n fiecare după-amiază, cînd Mămuca Boccea umblă prin oraş şi-n jurul oraşului în satul Ace-de-Pălărie, oamenii o-ntreabă ce are în bocceaua din spinare şi ea le răspunde: „Astăzi o să avem o zi frumoasă”, sau: „Cred că ploaia se opreşte cînd nu mai plouă, nu-i aşa?” Iar dacă ei întreabă din nou şi o roagă şi insistă: „Ce-i în boccea? Ce-i în boccea?”, atunci ea le spune: „Cînd vîntul o să ridice şi o să ia cu el satul Ace-de-Pălărie şi-l va duce atît de departe încît să nu se mai întoarcă niciodată înapoi, atunci, atunci, atunci am să vă spun ce e în boccea”. Într-o zi, vîntul suflă atît de tare, încît desprinse satul Ace-de-Pălărie şi după ce-l desprinse,

îl ridică sus, în înaltul cerului. Şi oamenii îşi spuneau unul altuia: „Ei, acuma o să o auzim pe Mămuca Boccea spunîndu-ne ce are în bocceaua ei.” Şi vîntul suflă fără întrerupere, ducînd satul Ace-de-Pălărie tot mai sus şi mai departe, tot mai sus şi mai departe. Şi cînd, în cele din urmă, îl duse atît de sus încît ajunse la un nor alb, toate acele de pălărie din oraş ieşiră de pe unde erau şi ţintuiră de nor satul, aşa încît vîntul nu putu să-l ducă mai departe. După un timp, oamenii se-apucară să tragă afară acele de pălărie din nor – şi satul căzu iar înapoi, exact unde fusese înainte. Şi Mămuca Boccea trece în fiecare dimineaţă şi-n fiecare după-amiază cu bocceaua în spinare prin oraş şi-n jurul oraşului. Şi uneori oamenii-i spun: „Data viitoare cînd vîntul are să ne desprindă, data viitoare cînd vîntul are să ne ducă atît de departe încît n-o să mai fie nici un nor de care să se prindă acele de pălărie, atunci va trebui să ne spui ce ai în boccea.” Şi Mămuca Boccea răspunde doar: „Da, da, da, da” şi-şi vede de drum căutînd un alt băieţel sau fetiţă care să spună: „Dă-mi!” (o dată, chiar aşa) sau: „Dă-mi, dă-mi!” (de două ori, chiar aşa) sau: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi, dă-mi!” (de mai multe ori decît am putea număra). Şi dacă un copil plînge, îşi scotoceşte în buzunare şi scoate păpuşa care spune alfabetul şi cîntă mici cîntece chinezesti-asiriene.

— Şi – adăugă Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof – trebuie să asculţi cu grijă şi să fii numai urechi.

— În satul Ace-de-Pălărie pe care vîntul îl luă pe sus şi-l duse aproape pentru totdeauna – spuse Hatrack Calul.

Şi Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof plecă de la căsuţa roşie, plecă în josul străzii, şi pe-urmă, încetinindu-şi pasul, îşi spuse: „Tare-l mai iubesc pe Hatrack Calul, îl iubesc ca pe-un unchi mai mare; ochii parcă i-ar fi doi licurici luminînd într-o noapte de vară şi furişîndu-se pe două uşi mici”.

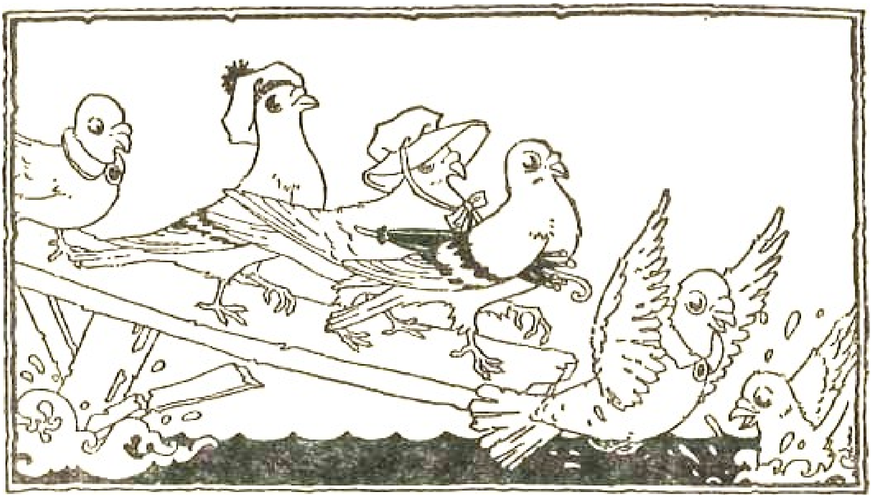

Cum se întoarseră cele şase porumbiţe la Hatrack Calul după mai multe accidente şi şase telegrame

Şase scări îndoite stăteau sprijinite de zidul din faţă al

căsuţei în care locuia Hatrack Calul. Trandafiri galbeni în floare se căţărau în sus şi-n jos pe scară, în sus şi-n jos şi-ncrucişat. Şi de pe ambele părţi ale scărilor îndoite, vrejuri de trandafiri galbeni ieşeau în afară, se-arcuiau, stăteau gata să cadă.

Hatrack Calul aştepta. Era dimineaţa în care Wiffle-Puica venea pe la el. Şi cînd o văzu venind, îi spuse:

— Aşază-te aici pe cutia de biscuiţi şi-ascultă. Ascultă să auzi cum îşi spun trandafirii unii altora: „E timpul căţăratului pentru toţi trandafirii galbeni, şi timpul căţăratului e cel în care te caţeri; dar cum am învăţat noi oare să ne căţărăm doar căţărîndu-ne? Ascultă şi-ai să auzi: st… ss… st… ss… piciorul trandafirilor galbeni căţărîndu-se în sus şi-n jos şi ieşind în afară, arcuindu-se şi stînd gata să cadă…. St… ss… st… ss…“

Wiffle-Puica se aşeză aşadar, bucurîndu-se, pe o cutie de biscuiţi şi ascultînd cum se căţărau trandafirii galbeni în jurul celor şase scări îndoite. Era-nceputul verii.

Hatrack Calul se ivi din casă. Pe umerii lui erau două porumbiţe, pe mîinile lui două porumbiţe. Şi-şi întinse mîinile-n jur şi în spate, unde îi stătea agăţată pălăria, şi-şi deschise pălăria şi-i arătă lui Wiffle-Puica alte două porumbiţe în pălărie.

— Sînt nişte porumbiţe încîntătoare la privit şi ochii le sînt plini de-nvăţăminte – rosti Wiffle-Puica. Dar poţi să-mi spui de ce au picioarele înfăşurate în bandaje, bandaje din tifon de spital, mirosind a tifon de spital? De ce le pui acestor porumbiţe atît de drăguţe papuci de lînă în picioare?

— Ieri s-au întors acasă – i-a răspuns Hatrack. S-au întors şchiopătînd, şi picioarele lor aveau vîrfurile atît de mult întoarse înăuntru, că mai că se întorseseră de tot. Cînd şi-au aşezat picioarele sîngerînde în mîinile mele, unul cîte unul, parcă şi-ar fi scris fiecare numele pe mîna mea cu cerneală roşie.

— Ştiai că vin? întrebă Wiffle.

— În ultimile şase zile, înainte de a veni, totdeauna

primesc zi de zi cîte-o telegramă, adică şase telegrame de la cele şase porumbiţe – şi pe urmă vin şi ele acasă. Şi din clipa în care s-au întors îmi spun mereu că vin pentru că-l iubesc pe Hatrack Calul şi trandafirii lui galbeni căţărători care se caţără pe cele şase scări îndoite.

— Le-ai dat porumbiţelor tale şi cîte-un nume? întrebă Wiffle.

— Acestea trei, de-un cafeniu nisipos şi auriu, şi-au dat singure un nume de acolo de pe unde au venit. Asta-i Cikamauga, asta-i Ceatanuga şi asta-i Ceatahuci. Celorlalte trei le-am dat eu numele, odată cînd m-am simţit inspirat şi vesel. Asta-i Ceaţă Albastră, asta-i Balonaş de Săpun şi ultima dintre toate, ia aruncă-ţi puţin ochii asupra ei, e Miercuri Seara între Asfinţit şi înserare.

— Totdeauna îi spui Miercuri Seara între Asfinţit şi înserare?

— Nu-i spun aşa cînd pregătesc cafeaua pentru masa de dimineaţă. Atunci îi spun doar Miercuri Seara.

— Şi i-ai legat de picioare papucii în mod deosebit de drăguţ!

— Da, i-o porumbiţă în mod deosebit de drăguţă, îi plîngi de milă cînd cere milă. Şi-şi închide ochii cînd nu vrea să se uite la tine. Şi dacă i te uiţi adînc în ochi cînd ochii îi sînt deschişi, atunci ai să vezi acolo lumini întocmai ca luminile de pe păşuni şi de pe cîmpii cînd se lasă ceaţa într-o seară de miercuri, şi asta chiar între asfinţit şi înserare. Acum o săptămînă şi o zi au plecat toate, fără să-mi spună un singur cuvînt de ce plecau. Cineva le tăie aripile, le tăie cu foarfeca toate penele cu care zburau, ca să nu mai poată zbura – şi nu spuseră un singur cuvînt de ce. Erau la şase sute mile depărtare de acasă – dar n-au să se apuce să spună cum de-au ştiut că fuseseră şase sute de mile. Au umblat cîte o sută de mile pe zi, şase sute de mile într-o săptămînă. Şi in fiecare zi îmi trimiteau cîte o telegramă, într-o zi scriindu-mi o telegramă una dintre ele, în ziua următoare scriindu-mi o alta dintre ele – în tot timpul ăsta mergînd cîte o sută de mile pe zi cu vîrfurile

gheruţelor întoarse înăuntru, ca orice gheruţe de porumbel. Te mai miri c-au avut nevoie de bandaje la picioare, bandaje din tifon de spital şi papucei de lînă?

— Arată-mi telegramele pe care ţi le-au trimis in fiecare zi cîte una, timp de şase zile, în timp ce umblau şase sute de mile pe picioarele lor de porumbiţe, ;

Hatrack Calul scoase atunci telegramele. Pe ele scria asa:

1. *Picioarele sînt tot atît de bune ca şi aripile, dacă n-ai încotro.* **Cikamauga**.

2. *Dacă ţi-e drag să te duci undeva, e uşor să umbli.* **Ceatanuga**.

3. *Cînd dormi noaptea, nu mai ştii dacă ai aripi sau picioare, sau nici una nici alta.* **Ceatahuci**.

4. *La ce-ţi folosesc vîrfurile picioarelor, dacă n-arată direcţia către ceea ce ti-e dor*? **Ceaţă Albastră**.

5. *Oricine poate umbla sute de mile punînd un picior înaintea celuilalt.* **Balonaş de Săpun**.

6. *Fie-ţi milă de mine. Depărtarea-i depărtare. Apropierea-i apropiere. Şi nicăieri nu e ca acasă, unde trandafirii galbeni se caţără pe scări şi cîntă la începutul verii. Fie-ţi milă de mine.* **Miercuri Seara între Asfinţit şi înserare.**

— Au avut vreun accident călătorind şase sute de mile pe picioarele lor de porumbei cu vîrfurile-ntoarse înăuntru? întrebă Wiffle.

— Odată au avut şi-un accident – spuse Hatrack, avînd-o pe Ceatahuci pe pălărie, pe Cikamauga pe umărul drept, pe Ceatanuga pe umărul stîng şi ţinîndu-le pe Ceaţă Albastră şi pe Balonaş de Săpun pe încheieturile mîinilor. Au ajuns la un vechi pod de lemn. Ceatahuci şi Miercuri Seara strigară deodată amîndouă: „Podul are să se rupă dacă o să mergem toate pe el, în acelaşi timp!” Dar erau toate şase chiar pe pod, şi podul începu să se îndoaie şi le prăvăli pe toate în rîu. Dar Miercuri Seara declară că asta le-a făcut bine picioarelor lor ostenite.

— Am o bănuială: că ţii la Miercuri Seara între Asfinţit

şi înserare mai mult decît la oricare – spuse Wiffle.

— Vezi că Miercuri Seara a fost singura pe care am văzut-o pomenind în telegramă de trandafirii galbeni – lămuri Hatrack Calul, luînd-o pe Miercuri şi purtînd-o împrejurul său şi agăţînd-o pe osul umărului din spate.

Pe urmă, bătrînul şi fetiţa stătură pe cutia de biscuiţi fără să mai spună nimic, ascultînd doar la trandafirii galbeni, în floare, cum se căţărau în începutul de vară pe scara îndoită, în sus şi-n jos şi-ncrucişat, unii dintre ei ieşind în afară, arcuindu-se şi stînd gata să cadă.

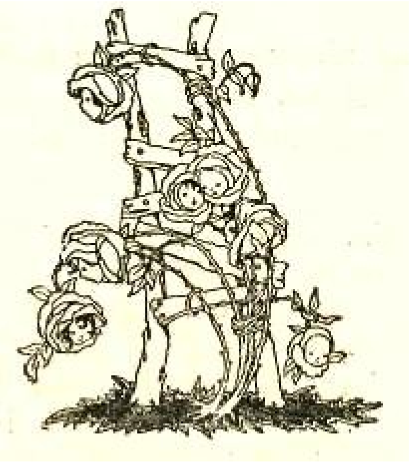

Cum plecară cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon prin ploaie, mîncînd pîine cu unt

Într-o dimineaţă în care bătrînul Hatrack Calul plecă din căsuţa lui, aşeză mai întîi trei umbrele în ungherul de lîngă uşa din faţă. Apoi îşi îndreptă către ele degetul arătător şi le vorbi astfel:

— Dacă cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon se furişează pînă la căsuţă şi se furişează pe uşă în casă, atunci voi, trei umbrele, să vă deschideţi de parc-ar ploua, să săriţi drept la ei, să vă îndesaţi mînerele în mîinile lor şi să nu-i lăsaţi să plece pînă ce nu mă-ntorc.

Bătrînul Hatrack plecă. Iar cele trei umbrele rămaseră în ungherul de lîngă uşa din faţă. Şi cum stăteau aşa, cu urechile aţintite la drum, îi putură auzi pe cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon furişîndu-se către căsuţă. În curînd, maimuţoii, acoperiţi peste tot de păr, cu breton pe frunte,

se furişară pe uşă. Şi de cum intrară, îşi şi scoaseră pălăriile, ca să arate că erau gata să cotrobăiască prin casă.

Atunci, cele trei umbrele din colţ se deschiseră de parc-ar fi plouat, săriră drept la cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon, îşi îndesară mînerele cît mai strîns în mîinile lor şi nu-i mai lăsară să plece.

Iată-i, aşadar, pe cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon, fiecare cu cîte-o pălărie în mîna stîngă şi cu cîte o umbrelă în cea dreaptă.

Cînd bătrînul Hatrack se-ntoarse acasă, veni liniştit. Deschise uşa din fată liniştit. Pe urmă se uită de jur împrejur prin casă, cu totul liniştit.

În colţul unde aşezase cele trei umbrele, îi văzu pe cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon dormind pe jos, cu umbrelele deschise peste faţă.

— Umbrelele au fost atît de mari, încît ei n-au putut ieşi, cu ele în mînă, pe uşă – rosti bătrînul Hatrack.

Şi stătu mult timp să se uite la bretoanele care le cădeau maimuţoilor pe frunte, pe cînd dormeau. Luă un pieptene şi le pieptănă bretoanele de pe frunte. Apoi se duse la bufet şi scoase pîine şi unt. Luă pălăriile din mîinile stîngi ale maimuţoilor şi le aşeză pălăriile pe cap. Şi în locul pălăriilor le aşeză în mîini cîte o felie de pîine cu unt.

După asta îi plesni pe fiecare cu degetul peste nas *(plici!* — uite, chiar aşa!). Ei îşi deschiseră ochii şi se ridicară. Atunci el desprinse mînerele umbrelelor din mîinile lor drepte şi-i duse la uşă.

Toţi trei priviră afară. Ploua.

— Acum puteţi pleca – le spuse el maimuţoilor.

Şi toţi trei maimuţoii ieşiră pe uşa din faţă şi se părea că chicotesc şi că-şi ascund chicotelile.

Cînd îi zări pentru cea din urmă oară, umblau prin ploaie mîncînd pîine cu unt. Şi-şi scoseseră pălăriile, iar ploaia le curgea şiroaie pe bretoanele de pe frunte.

Bătrînul Hatrack se-ntoarse către umbrele şi le spuse:

— Ei, ce ziceţi, nu-i aşa că ne pricepem să le pregătim o

primire-surpriză maimuţoilor din Babilon, cînd vin în vizită cu bretoanele lor pe frunte?

Iată ce i-a povestit bătrînul Hatrack sergentului de noapte din satul Bezele-cu-Frişcă.

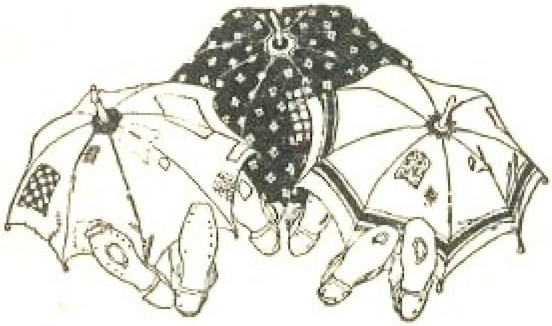

Cum îşi scoaseră şase umbrele pălăriile lor de pai, în semn de respect pentru o umbrelă mare

Oriunde se ducea, Dippy Cîrlionţ îşi schimba într-una pălăriile. Ţinea în mîna *dreaptă* două cutii de pălării cu pălării mari colorate. Şi ţinea două cutii de pălării cu pălării mari colorate în mîna *stîngă.* Şi-şi tot schimba pălăriile de la una verde cu aur la alta roşu cu cenuşiu, şi-apoi iar una verde cu aur, de cîte ori voia.

Trebuie să spun că povîrnişul dealului care coboară de la căsuţa lui Hatrack Calul în satul Bezele-cu-Frişcă este un povîrniş, lung, lung. Şi într-o dimineaţă, pe cînd bătrînul stătea privind departe la capătul lung, lung al povîrnişului, văzu patru cutii de pălării. Cineva venea să-i bată la poartă. Şi el înţelese că era, fără-ndoială, Dippy Cîrlionţ.

Cutiile de pălării suiră povîrnişul. Le văzu oprindu- se o dată, de două ori, de mai multe ori. Şi înţelese că Dippy Cîrlionţ îşi schimba pălăriile, de la una verde cu aur alta roşu cu cenuşiu, şi apoi iar una verde cu aur.

Cînd în sfîrşit ajunse pe culme şi veni la căsuţa lui Hatrack, îi spuse:

— Născoceşte o poveste şi spune-mi-o. Născoceşte povestea despre umbrele. Ai călătorit prin toată Ţara Rutabaga, ai văzut atît de multe umbrele, şi-atît de frumoase. Născoceşte repede o poveste lungă şi frumoasă despre umbrele.

Atunci Hatrak îşi scoase pălăria de pe cap, îşi duse mîna împrejur şi-şi agăţă pălăria pe unul din oasele umărului din spate, ieşind în afară. Apoi îşi aţinti privirea departe, în josul povîrnişului cel lung, lung, coborînd de la căsuţa lui către satul Bezele-cuFrişcă. Şi abia pe urmă îi istorisi povestea aceasta:

Într-o după-amiază de vară am venit acasă şi am găsit toate umbrelele stînd în bucătărie, cu pălării de pai pe cap şi povestindu-şi una alteia cine sînt.

Umbrela care hrăneşte peştii cu franzelă proaspătă în fiecare dimineaţă se ridică şi spuse:

—Eu sînt umbrela care hrăneşte peştii cu franzelă proaspătă în fiecare dimineaţă.

Umbrela care potriveşte ceasurile gratuit se ridică şi spuse:

— Eu sînt umbrela care potriveşte ceasurile gratuit.

Umbrela care curăţă cartofii cu un creion şi din coji face cerneală roşie se ridică şi spuse:

— Eu sînt umbrela care curăţă cartofii cu un creion şi din coji face cerneală roşie.

Umbrela care mănîncă şoareci cu piper şi sare pe o faţă de masă curată în fiecare dimineaţă se ridică şi spuse:

— Eu sînt umbrela care mănîncă şoareci cu piper şi sare pe o faţă de masă curată în fiecare dimineaţă.

Umbrela care spală farfuriile cu un ştergar şi şterge farfuriile cu un spălător în fiecare dimineaţă se ridică şi spuse:

— Eu sînt umbrela care spală farfuriile cu un ştergar şi şterge farfuriile cu un spălător în fiecare dimineaţă.

Umbrela care acoperă hornul cu o tigaie înainte de a ploua se ridică şi spuse:

— Eu sînt umbrela care acoperă hornul cu o tigaie înainte de a ploua.

Umbrela care aleargă în colţ ca să ia colţuri pentru batiste se ridică şi spuse:

— Eu sînt umbrela care aleargă în colţ ca să ia colţuri pentru batiste.

Şi pe cînd umbrelele stăteau aşa în bucătărie, cu pălăriile lor de pai pe cap, spunîndu-şi una alteia cine sînt, iată că vine o umbrelă mare neagră, străină, care intră în bucătărie fără să deschidă uşa, intră fără să bată, fără să ceară voie nimănui, fără să-i fi spus cuiva mai înainte.

— Cum stăm să ne spunem una alteia cine sîntem — vorbi străina – cum stăm să ne spunem una alteia cine sîntem, am să mă apuc să vă spun cine sînt eu. Eu sînt umbrela care ţine sus cerul. Eu sînt umbrela prin care trece ploaia. Eu sînt umbrela care spune cerului cînd să-nceapă să plouă şi cînd să oprească ploaia. Eu sînt umbrela care se face fărîme cînd suflă vîntul şi-apoi se adună iar la un loc cînd vîntul se opreşte. Eu sînt prima şi ultima

umbrelă, singura şi unica umbrelă, toate celelalte umbrele vin după, mai întîi, la urmă şi totdeauna.

După ce străina a sfîrşit de vorbit spunînd cine era şi de unde venea, toate celelalte umbrele, un timp, rămaseră tăcute în semn de respect. Pe urmă se ridicară cu toatele, îşi scoaseră pălăriile de pai de pe cap, se duseră la străină şi-şi lăsară pălăriile la picioarele ei. Voiau să-i arate că-i poartă respect. După asta ieşiră cu toatele, mai întîi umbrela care hrăneşte peştii cu franzelă proaspătă în fiecare dimineaţă, pe urmă umbrela care potriveşte ceasurile gratuit, pe urmă umbrela care curăţă cartofii cu un creion şi din coji face cerneală roşie, pe urmă umbrela care mănîncă şoareci cu piper şi sare pe o faţă de masă curată, pe urmă umbrela care spală farfuriile cu un ştergar şi şterge farfuriile cu un spălător, pe urmă umbrela care acoperă hornul cu o tigaie înainte de a ploua, pe urmă umbrela care aleargă în colţ ca să ia colţuri pentru batiste. Toate îşi aşezară pălăriile de pai la picioarele străinei pentru că intrase fără să bată sau să spună cuiva mai înainte, şi pentru că spusese că era umbrela care ţine sus cerul, umbrela cea mare prin care ploaia trece mai înainte de orice, prima şi ultima umbrelă.

Aşa îşi termină Hatrack Calul povestea pentru Dippy Cîrlionţ. Ea tocmai îşi schimba pălăriile, pregătindu-se de plecare.

Bătrînul îşi aşeză braţele lui osoase în jurul mijlocului ei şi o sărută de rămas bun. Şi ea îşi aşeză micile ei braţe unduioase în jurul gîtului lui şi-l sărută de rămas bun.

Şi cînd o zări pentru ultima oară în ziua aceea, ea era departe, la capătul lungului, lungului povîrniş care se întinde de la căsuţa lui Hatrack către satul Bezele-cu-Frişcă.

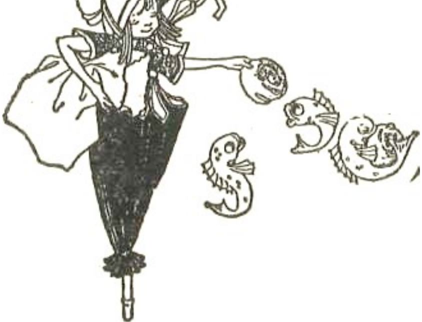

Şi de două ori, pe cînd cobora povîrnişul cel lung, se opri să-şi schimbe

pălăriile, deschizînd şi închizînd cutiile de pălării şi schimbînd pălăriile de la una verde cu aur la alta roşu cu cenuşiu, şi-apoi iar una verde cu aur.

Cum îi pocniră toţi nasturii lui Bozo-Pocneşte-Nasturi cînd veni un şoarece

Într-o seară de vară, stelele de pe cer păreau că poartă peşti, pisici şi iepuri.

În seara aceea, trei fete veniră la căsuţa bătrînului Hatrack Calul şi el le întrebă pe fiecare în parte:

— Cum te cheamă?

Şi ele îi răspunseră aşa. Prima:

— Pe mine? Mă cheamă Trandafir Roşu-Aprins!

A doua:

— Pe mine? Mă cheamă Fierbe Fasolea.

Si cea din urmă:

— Pe mine? Mă cheamă Mai Dulce ca Zumzetul Albinelor.

Şi bătrînul le prinse în păr, fiecăreia dintre ele, cîte un trandafir galben, ca să le aducă noroc, şi le spuse:

— Acum ar trebui să mergeţi la voi acasă!

— Dar numai după ce ne spui o poveste – îi ziseră ele.

— În seara asta n-am să vă pot spune decît o poveste tristă şi încîlcită – le înştiinţă el – fiindcă astăzi toată ziua

m-am gîndit la Bozo-PocneşteNasturi.

— Povesteşte-ne despre Bozo-Pocneşte-Nasturi! exclamară fetele, prinzîndu-şi mai bine în păr trandafirii lor galbeni.

Bătrînul se aşeză pe treptele din faţă ale căsuţei lui. Ochii îi alunecară departe către un colţ de cer înceţoşat, unde stelele ce treceau păreau să poarte cozi de foc, peşti, pisici şi iepuri.

Bozo purta nasturi peste tot, povesti bătrînul, iar nasturii lui Bozo erau atît de strîns îmbumbaţi, şi atît de mulţi, încît uneori cînd trăgea aer în piept ca să se-apuce să spună ceva, cîte un nasture îi pocnea şi sărea în faţa celui cu care stătea de vorbă.

Alteori, cînd iar trăgea aer în piept, cîte doi bumbi îi pocneau şi săreau în faţa celor doi oameni cu care stătea de vorbă. De aceea lumea zicea:

— Nu-i oare ciudat cum îi pocnesc nasturii lui Bozo cînd trage aer în piept ca să se-apuce să vorbească?

Şi după un timp îl poreclîră cu toţi: BozoPocneşte-Nasturi.

Dar trebuie să stiti că Bozo nu era ca toti ceilalţi oameni. Purta o sfoară legată de el. Era o sfoară lungă, atîrnînd în jos, şi cu un nod la capăt. Obişnuia să spună:

— Uneori uit unde mă aflu; atunci pipăi sfoara legată de mine şi merg după ea pînă unde este legată de mine; şi atunci ştiu iar unde mă aflu.

Uneori cînd Bozo vorbea şi-i pocnea cîte-un nasture, întreba:

— A fost un şoarece? Nu era şoarece?

Şi uneori le spunea celorlalţi:

— Stau de vorbă cu tine, *dacă n-ai vreun şoarece în buzunar.*

Cînd Bozo a fost văzut pentru ultima oară în satul Bezele-cu-Frişcă, şedea în piaţa publică şi era peste tot plin de nasturi; avea pe el mai mulţi nasturi decît oricînd, şi toţi erau strîns încheiaţi, încît de cîte ori trăgea aer în piept să

vorbească mai departe, îi săreau cîte cinci, şase deodată.

«Cînd cerul stă să cadă, cine aleargă să-l ţină sus? începu el să spună. Eu sînt acela, eu alerg să-l ţin sus, cînd cerul stă să cadă.

Cînd se desprinse albastrul de pe cer, de unde au luat albastrul să-l pună la loc şi să facă iar cerul albastru? Eu am fost cel care am prins păsările şi porumbeii albaştri şi le-am luat albastrul să-l aşez pe cer.

Acum, de cîte ori plouă, mai întîi plouă cu umbrele, pentru ca fiecare să aibă cîte-o umbrelă pentru ploaia care vine pe urmă. Cine-a hotărît asta? Eu am făcut-o, eu Bozo-Pocneşte-Nasturi.

Şoricelul muşcă nodul şi-l tăie cu dinţii.

Cine-a luat curcubeul de pe cer şi l-a pus numaidecît la loc? Eu am fost acela.

Cine-a întors toate hambarele cu susu-n jos şi pe urmă le-a aşezat iar cum trebuie? Eu am făcut-o.

Cine-a scos sarea din mare şi a pus-o la loc? Cine a scos peştii din mare şi i-a pus la loc? Eu.

Cine-a pus pisicile de mare să vîneze pisici? Cine-a făcut sălciile plîngătoare să fie plîngătoare? Cine l-a îndemnat pe Regele Sticlelor Sparte să umble prin lumea întreagă mormăind: „Uşor, uşor”? Cine-a deschis ferestrele stelelor şi a azvîrlit peşti, pisici şi iepuri peste pervazurile cerului? Eu, eu şi iar eu!».

În timp ce Bozo vorbea, nasturii îi pocneau într-una, fiindcă trebuia mereu să se oprească şi să tragă aer în piept ca să continue să vorbească. Piaţa publică se umplu de maldăre de nasturi, de toţi nasturii care pocneau într-una în ziua aceea de pe Bozo-Pocneşte-Nasturi.

Şi în cele din urmă veni un şoarece, un prăpădit de şoricel, furişîndu-se pe-acolo. El se duse ca săgeata drept la sfoara legată de Bozo, sfoara cea lungă, atîrnînd în jos, şi cu un nod la capăt. Muşcă nodul şi-l tăie cu dinţii. Desfăcu sfoara, în timp ce Bozo striga: „Aoleu! Vai de mine!”

Pocni pînă şi ultimul nasture de pe Bozo. Hainele căzură de pe el. Şi oamenii se apropiară să vadă ce i se întîmpla lui Bozo. Dar în haine nu mai era nimeni. Cel ce fusese înăuntrul lor, pierise. Nu mai rămăseseră decît nasturii şi cîteva haine.

De atunci, de cîte ori plouă mai întîi cu umbrele, pentru ca fiecare să aibă cîte o umbrelă pentru ploaia care vine pe urmă, sau cerul pare că stă să cadă, sau dacă vreun hambar se-ntoarce cu susul în jos, sau dacă Regele Sticlelor Sparte răsare de pe undeva mormăind: „Uşor, uşor”, sau dacă noaptea pe cer apar peşti, pisici şi iepuri, sau dacă vreun nasture pocneşte şi sare în faţa cuiva, oamenii şi-aduc aminte de Bozo-Pocneşte-Nasturi.

Cînd cele trei fete porniră spre casa lor, fiecare dintre

ele îi spuse bătrînului Hatrack Calul:

— E-ntuneric pe prerie şi-i pustiu, dar mi-ai prins un trandafir galben în păr să-mi poarte noroc – şi n-are să-mi fie frică după ce-am să ajung acasă.

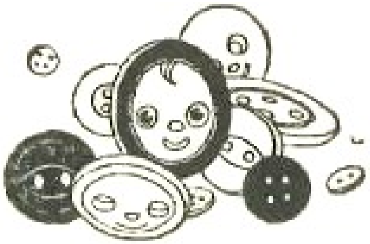

4. Două poveşti despre patru băieţi care aveau diferite vise

Persoane: Gugler
Gaggler
Doctorul familiei
Tatăl gemenilor
Mama gemenilor
Ştergătoarele de peniţe şi ascuţitoarele de creioane

Orbul cu Faţa de Cartof
Nu Mă-ntleba Nimic
Johnny Ghinion
Joe Gogoloi
Lăcuste
Bancnote de o mie de dolari
Uşi de alamă
Lizi Lazarus

Cum au venit acasă Gugler şi Gaggler, cei doi ţînci de Crăciun, cu strîmbături de maimuţă

1

Doi ţînci veniră într-o noapte, printr-o vijelie cu zloată, la o cocioabă de carton gudronat, dintr-un colţ plin de zgură, de lîngă o gară de triaj de la capătul satului Ficat-cu-Ceapă.

Doctorul familiei veni şi el în noaptea aceea, veni într-un automobil bubuitor, ale cărui faruri azvîrleau o mare pată de lumină pe prerie prin ninsoarea viforniţei.

— Gemeni – spuse doctorul.

— Gemeni – spuseră tatăl şi mama ţîncilor.

Iar vîntul, zgîlţîind cocioaba de carton gudronat şi hîţînînd uşile şi pervazurile uşilor cocioabei, vîntul părea să vîjîie uşor:

— Gemeni, gemeni.

Trecură apoi şase zile şi veni ajunul Crăciunului. Mama celor doi gemeni aprinse două lumînări, două lumînări mici de două-la-un-ban, în fiecare ferestruică. Si-apoi îi dădu tatălui pe cei doi gemeni şi-i spuse:

— Astea-s darurile tale de Crăciun.

Tatăl îi luă pe cei doi ţînci şi rîse:

— De două ori două ori e două ori.

Cele două lumînări de două-la-un-ban picau stropi de ceară în fiecare ferestruică în acel ajun de Crăciun, şi în cele din urmă picurară toată ceara şi dispărură, lăsînd preria întunecată şi pustie. Tatăl şi mama gemenilor stăteau în fereastră, ţinînd fiecare în braţe cîte un ţînc. Din cînd în cînd îşi schimbau între ei ţîncii, ca fiecare să-i ţină pe rînd şi pe unul şi pe celălalt. Şi de cîte ori şi-i schimbau, rîdeau spunîndu-şi:

— De două ori două ori e două ori.

Pe unul din ţînci îl botezară Gugler, pe celălalt Gaggler. Ei crescură mari şi pe capetele lor roşii fără păr crescu păr. Urechile, care le erau umede dindărăt, li se uscară. Învăţară să-şi tragă ciorapii şi pantofii în picioare şi să-şi înnoade şireturile. În sfîrşit se deprinseră să ia o batistă, s-o desfacă şi să-şi sufle nasurile.

Tatăl lor se uită la ei cum creşteau mari şi le spuse:

— Cred că o să fiţi o pereche tocmai potrivită să duceţi o căruţă de alune americane şi să turnaţi unt fierbinte în saci cu porumb pentru floricele.

Doctorul familiei văzu an de an perindîndu-li-se petele roşii şi mîncărimea, pojarul şi tusea măgărească. Îi văzu pe voinicul Gugler şi pe viteazul Gaggler azvîrlind de pe ei petele roşii şi mîncărimea, pojarul şi tusea măgărească. Şi în cele din urmă spuse:

— Au să meargă departe şi au să vadă multe, şi n-au să

facă nimic dac-au să stea cu cei care stau, să tot împletească cu cei care împletesc.

Gugler şi Gaggler crescură mari şi, mergînd la şcoală în pantalonii lor scurţi, săreau în mîini şi fluierau, cu cărţile de şcoală sub braţ. Umblau cu picioarele goale şi cu părul plin de aşchii, sîcîiau pisici şi ucideau şerpi, se căţărau în copaci şi mestecau gumă. Îşi striveau degetele şi-şi tăiau picioarele în sticlele sparte şi se duceau să înoate în iazurile şantierului de cărămizi şi se-ntorceau acasă cu spinările atît de arse de soare, încît pielea li se jupuia de tot. Şi-n fiecare noapte, mai înainte de-a se culca, se aşezau cu capu-n jos şi făceau o tumbă.

Într-o dimineaţă, la-nceputul primăverii, broaştele cele tinere porniră să săgeteze cerul cu mici cîntece noi, ca nişte suliţi argintii. Fire de iarbă proaspătă prinseră să răsară pe dealuri şi să păteze preria cu smocuri şi pete de verde crud.

În dimineaţa aceea, Gugler şi Gaggler se duseră la şcoală cu ochii scăpărîndu-le de năstruşnicii, de primejdii şi visuri. Iar cînd se întoarseră acasă în ziua aceea, îi spuseră mamei lor:

— S-a iscat un război între ştergătoarele de peniţe şi ascuţitoarele de creioane. Milioane de ştergătoare de peniţe şi milioane de ascuţitoare de creioane au pornit unele împotriva celorlalte, şi merg cîntînd:

Pas-de-fîn şi pas-de-paie,
Numa' ciorbă de păstaie.

Ştergătoarele de peniţe şi ascuţitoarele de creioane, milioane şi milioane, mărşăluiesc cu tobe, bubuind: bum, bum, bum, bara-bum. Ştergătoarele de peniţe spun: „N-are a face cîte milioane de pete de cerneală ne va costa şi n-are a face cîte milioane de ascuţitoare de creioane vom ucide, noi vom ucide şi vom ucide pînă cînd ultima ascuţitoare de creioane va fi ucisă". Ascuţitoarele de creioane spun: „N-are a face cîte milioane de strujiri ne va costa, n-are a face cîte milioane de ştergătoare de peniţe vom ucide, noi vom

ucide şi vom ucide pînă cînd ultima ştergătoare de peniţe va fi ucisă”.

Mama lui Gugler şi Gaggler ascultă cu mîinile-mpreunate, cu degetele aduse sub bărbie, uitîndu-se la năstruşniciile şi primejdiile şi visurile scăpărînd în ochii celor doi băieţi, şi le spuse:

— Păi bine, vai de capul meu, dar ştergătoarele astea de peniţe şi ascuţitoarele astea de creioane se urăsc de-a binelea!

Apoi îşi întoarse ochii spre smocurile şi petele de iarbă verde crudă răsărind pe dealuri şi pe prerie, şi-şi aţinti urechea la tinerele broaşte săgetînd cerul în ziua aceea cu micile lor cîntece ca nişte suliţi argintii. Şi le spuse celor doi băieţi:

— Luaţi-vă picioarele la spinare şi alergaţi chiar acum. Duceţi-vă la iarbă, duceţi-vă la iarba cea verde crudă. Duceţi-vă la broaşte şi întrebaţi-le de ce săgetează cerul cu cîntece în ziua asta de-nceput de primăvară. Luaţi-vă picioarele la spinare şi alergaţi chiar acum.

2

În cele din urmă, Gugler şi Gaggler se făcură băieţi mari, destul de mari să-şi scoată unul altuia aşchiile din păr, destul de mari să-şi ia picioarele la. spinare şi să fugă dinaintea oricui i-ar fi gonit.

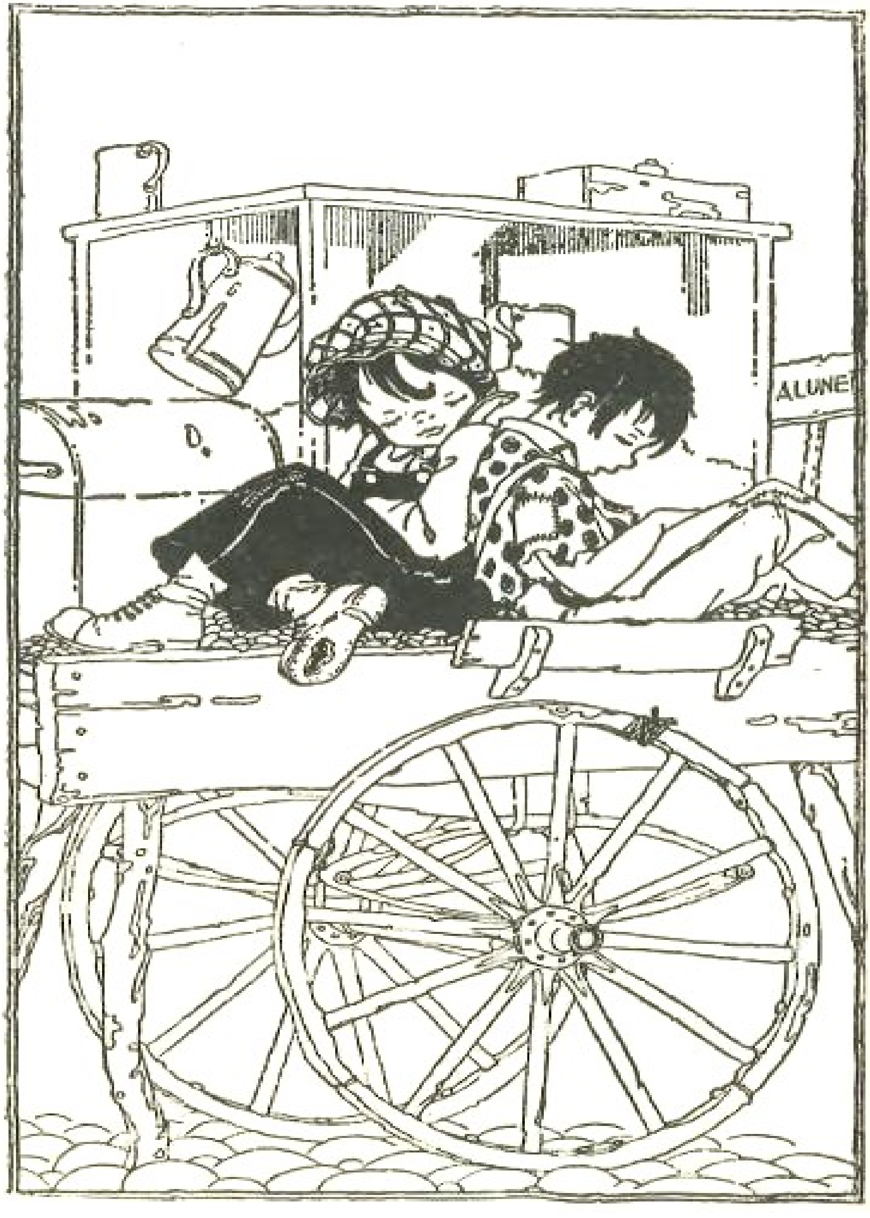

Se culcară în vîrful căruţei

Într-o noapte se dădură tumba, săriră pe mîini şi se

căţărară în vîrful unei căruţe cu alune americane, unde un om turna unt fierbinte în sacii cu porumb pentru floricele. Se culcară în vîrful căruţei. Gugler visă că sîcîia pisici, omora şerpi, se căţăra în meri şi fura mere. Gaggler visă că înoată în iazurile şantierului de cărămizi şi că se întoarce acasă cu spinarea arsă atît de rău de soare, că pielea i se jupuia de tot.

Se deşteptară ţinînd în braţe nişte saci grei de pînză. Săriră din căruţă şi o luară spre casă, la tatăl şi la mama lor, ducîndu-şi în spinare sacii lor grei de pînză. Şi le spuseră tatălui şi mamei lor:

— Am alergat departe, în Ţara Degetarelor, unde oamenii poartă degetare în loc de pălării; acolo femeile îşi spală farfuriile în găleţi în formă de degetare, bărbaţii se duc să muncească cu lopeţi în formă de degetare. Am văzut şi un război: războiul stîngacilor împotriva dreptacilor. Dar de fapt norii de fum au dus tot războiul. Toţi aveau strîmbături de maimuţă şi căutau să se strîmbe de tot unii pe alţii. Şi la strîmbăturile de maimuţă mai luau şi mutre de maimuţă, ca să se înspăimînte unii pe alţii. Şi cît timp ţinu războiul, oamenii din Ţara Degetarelor stăteau şi se uitau, femeile cu găleţile lor în formă de degetare, bărbaţii cu lopeţile lor în formă de degetare. Îşi fluturau batiste unii altora, unii batiste de purtat cu mîna stingă, alţii batiste de purtat cu mîna dreaptă. Au stat să se uite pînă cînd norii de fum cu strîmbăturile lor de maimuţă îi strîmbară pe toţi, mai-mai să-i fărîme.

Şi atunci Gugler şi Gaggler deschiseră sacii lor grei de pînză.

— Uite – spuseră ei – aici e o strîmbătură de maimuţă stîngace, aici este o strîmbătură de maimuţă dreptace. Şi-aici e o strîmbătură de maimuţă cu o mutră de maimuţă, ca să înspăimînte.

Iar tatăl şi mama lui Gugler şi Gaggler se-ntrebară cum au să sfîrşească toate astea. Doctorul familiei spunea întruna:

— Au să meargă departe şi-au să vadă multe, dar

niciodată n-au să stea cu cei care stau, să împletească cu cei care împletesc.

Şi uneori cînd tatăl lor se uita la ei, îşi spunea ceea ce-şi spusese şi-n acel ajun de Crăciun în care două luminări de două-la-un-ban stătuseră două cîte două în ferestre:

— De două ori două ori e două ori.

Cum doarme Johnny Ghinion toată vremea în bani, iar Joe Gogoloi face să lucească şi are vedenii

Odată, Orbul cu Faţa de Cartof se-apucă să vorbească despre aritmetică şi geometrie, de unde vin numerele şi de ce adunăm şi scădem mai înainte de-a înmulţi, cînd au fost inventate primele fracţii şi zecimale, cine le-a dat rîurilor denumirea şi de ce unele rîuri au nume scurte alunecînd de pe limbă uşor ca un fluierat, iar altele au nume lungi de tocesc de tot boantele vîrfuri ale creioanelor de plumb.

Fetiţa Nu Mă-ntleba Nimic îl întrebă pe bătrîn dacă băieţii stau totdeauna în oraşele unde-i casa lor în care s-au născut şi au crescut, sau dacă băieţii îşi fac bagajele şi-o pornesc în altă parte după ce se fac mari. Întrebarea asta îl făcu pe bătrîn să-nceapă să povestească despre Johnny Ghinion şi Joe Gogoloi, şi despre ceea ce-şi amintea despre ei.

Johnny Ghinion şi Joe Gogoloi sînt doi băieţi care au locuit aici, în satul Ficat-cu-Ceapă, mai înainte de-a pleca. Au crescut aici, crestîndu-şi iniţialele J.G. pe arşice şi alune

americane şi roabe. Şi oricine găsea un arşic sau o alună americană sau o roabă cu iniţialele J.G. încrustate pe ea, nu ştia dacă era vorba de Johnny Ghinion sau de Joe Gogoloi.

Se întîlneau în zilele de vară, îşi vîrau mîinile în buzunare şi făceau schimb de lăcuste care învăţau să spună da şi nu. O lovitură şi un scuipat însemna da. Două lovituri şi un scuipat însemna nu, una-două-trei, patru-cinci-şase lovituri şi un scuipat însemna că lăcusta număra şi învăţa numerele.

Făcură amîndoi cîte-o făgăduinţă despre ceea ce aveau să facă după ce plecau din sat. Johnny Ghinion spuse:

— Am de gînd să mă culc în bani care să-mi ajungă pînă la genunchi, şi peste mine, în chip de cuvertură, să fie numai bancnote de o mie de dolari.

Joe Gogoloi spuse:

— Am de gînd să văd lucruri şi să lucesc, şi am de gînd să lucesc şi să văd lucruri.

Plecară. Şi fiecare făcu ceea ce zisese. Se duseră spre nord, în ţara lăcustelor de lîngă satul Ouăle-de-Sus, unde lăcustele mîncau porumbul pe cîmpuri fără să numere cît. Stătură în cîmpurile acelea pînă cînd lăcustele învăţară să spună da şi nu şi învăţară să numere. O lovitură şi un scuipat însemna da. Două lovituri şi un scuipat însemna nu. Una-două-trei, patru- cinci-şase lovituri şi un scuipat însemna că lăcustele numărau şi învăţau să numere. După asta, lăcustele mîncau coceni de porumb pe cîmpuri numărînd cîţi şi cît.

Astăzi, Johnny Ghinion doarme într-o cameră plină de bani din Banca cea Mare a satului Ouăle-de-Sus. Camera în care doarme este cea în care se păstrează bancnotele de o mie de dolari. Noaptea, mai înainte de a intra în patul de pe podea, el umblă prin bancnote de o mie de dolari care-i ajung la genunchi. Un pachet de bancnote de o mie de dolari îi este pernă. Se acoperă ca un om într-o claie de fîn sau de paie, cu bancnote de o mie de dolari. Banii de hîrtie stau morman în jurul lui şi se ridică în sus şi se dau la o

parte în jurul lui, întocmai ca fînul sau ca paiele. Iar Lizi Lazarus, care a vorbit cu el săptămînă trecută în satul Ouăle-de-Sus, a declarat că Johnny Ghinion îi spusese:

— Bancnotele de o mie de dolari au un fel de muzică a lor. Mai înainte de a mă duce să mă culc, noaptea, şi cînd mă trezesc dimineaţa, stau să le ascult muzica. Şoptesc şi plîng şi cîntă cîntece cu tra-la, tra-la-la pe cînd se răsucesc şi foşnesc unele lîngă altele. Cîteva, care au feţele murdare şi urechile rupte, pete şi urme de degete pe feţele lor, plîng şi şuşotesc de ţi se rupe inima să le asculţi. Şi-adesea se prăpădesc de rîs. Am auzit o bancnotă de o mie de dolari murdară spunîndu-i alteia pătate şi cu urme de degete: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm”. Plîng şi şoptesc şi rîd despre multe şi felurite lucruri, lucruri deosebite şi extra deosebite – porumbei, căluţi, purcei oarecare, porumbei, căluţi, purcei deosebiţi, porumbei, căluţi, purcei extra deosebiţi – pisici, păpuşi, maimuţe, saci mari cu pisici, păpuşi, maimuţe, saci mari extra extra cu pisici, păpuşi, maimuţe deosebite – bijuterii, îngheţată, banane, prăjituri, pălării, pantofi, cămăşi, găleţi de gunoi, curse de şoareci, căni de cafea, batiste, ace de siguranţă – diamante, sticle şi mari uşi de intrare cu clopot – plîng şi şoptesc şi rîd despre toate lucrurile astea, şi niciodată nu te doare atît de mult ca atunci cînd bancnotele murdare de o mie de dolari cu urechile rupte şi pete pe faţă îşi spun una alteia: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm”

Bătrînul Orb se opri. Îşi trecu uşor degetele peste clapele acordeonului, încercînd parcă să găsească o melodie pentru vorbele: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm”.

Nu Mă-ntleba Nimic se uită la el cu o privire duioasă şi spuse încet:

— Acum poate ai să-mi povesteşti ceva despre Joe Gogoloi!

Şi el îi povesti mai departe:

— Joe Gogoloi lustruieşte uşile principale ale băncii pînă le dă luciu. Uşile sînt de alamă şi Joe Gogoloi vine cu cîrpe şi cenuşă şi petice de piele de căprioară, ca să le facă să lucească.

— Alama luceşte numaidecît şi arată tot ce se petrece în stradă ca o oglindă – i-a spus el lui Lizi Lazarus; dacă trec pe acolo porumbei, căluţi, purcei sau pisici, căţei, maimuţe, sau bijuterii, îngheţate, banane, prăjituri, pălării, pantofi, cămăşi, găleţi de gunoi, curse de şoareci, căni de cafea, batiste, ace de siguranţă, sau diamante, sticle şi uşi mari de intrare cu clopote, Joe Gogoloi le vede pe toate în alamă. Frec uşile de alamă şi lucrurile încep să-mi sară în mîini din luciul alamei. Persoane, sobe, elefanţi, păsări-colibri galbene şi flori de porumb albastre, în care am văzut lăcuste dormind două cîte două şi două cîte două – toate apar în luciul alamei pe uşi cînd le-o cer. Dacă faci să lucească tare alama, şi doreşti tot atît de puternic cît doreşte şi alama, şi tot faci mereu să lucească şi doreşti, atunci lucrurile îţi sar totdeauna în mîini din luciul alamei.

— Aşa că vezi – îi spuse Orbul cu Faţa de Cartof fetiţei Nu Mă-ntleba Nimic – uneori făgăduielile pe care şi le fac băieţii cînd pleacă departe, mai tîrziu se-mplinesc.

— Fiecare a căpătat ceea ce ceruse, dar oare au să-şi păstreze ce-au căpătat sau nu? întrebă Nu Mă- ntleba Nimic.

— Numai lăcustele pot răspunde acestei întrebări — îi răspunse bătrînul. Lăcustele sînt mai bătrîne. Ele ştiu mai multe şi despre sărituri. Şi mai cu seamă lăcustele care spun da şi nu şi numără unu-doi-trei, patru- cinci-şase.

Şi tăcu, trecîndu-şi degetele peste clapele acordeonului şi încercînd parcă să găsească o melodie pentru vorbele: „Ne sărută de bun venit cînd venim, ne sărută de dulce rămas bun cînd plecăm”.

5. Două poveşti istorisite de Orbul cu Faţa de Cartof despre două fete cu inimi roşii

Persoane: Blixi Bimber
Orbul cu Faţa de Cartof
Bretele de Umăr
Sus Sus Deasupra
Şase Fărîmiţe
Trandafir Roşu-Aprins
Un ceas
O oglindă
Bagaj
Bujor Roz
Spuds, jucătorul cu mingea
Patru Luni
Păuni
Broaşte
Portocale
Batiste de mătase galbenă

Cum merge Trandafir Roşu-Aprins înainte şi înapoi între ceas şi oglindă

Într-o dimineaţă în care nori mari albi se împingeau cu umărul unii pe alţii, rostogolindu-se-n rostogolul unui nesfîrşit cer albastru, Blixi Bimber sosi acolo unde Orbul cu Faţa de Cartof stătea şi făcea să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului.

— Îţi place să faci să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului? îl întrebă Blixi.

— Da – îi răspunse el. Odată, de mult, tra-la-la- urile erau de aur, dar pe cînd nu mă uitam, li s-a furat aurul. Clipi, lăsîndu-şi pleoapele peste ochii fără lumină, şi urmă: Le-am mulţumit, pentru că şi-au luat aurul pe care-l doreau. Mie, alama mi-e tot atît de bună la degete ca şi aurul.

Şi continuă să facă să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului, fredonînd un mic vers al unui vechi cîntec:

Mîine n-o să-l mai prindă niciodată pe ieri,

Căci ieri a-nceput mai devreme.

— Pare o dimineaţă frumoasă, iar soarele-şi revarsă grămezi de raze – îi mai spuse el lui Blixi, care-i răspunse:

— Nori mari albi se-mping cu umărul unii pe alţii, rostogolindu-se-n rostogolul unui nesfîrşit cer albastru.

— Parcă-ar fi iar luna aprilie – şopti el, aproape de parcă n-ar fi vorbit de loc.

— Chiar aşa, iar luna aprilie – şopti şi Blixi, aproape de parcă n-ar fi vorbit de loc.

Şi-aşa se lăsară duşi, bătrînul de-ale lui, fetiţa de-ale ei, pînă cînd el se trezi povestind. Şi povestea pe care o povesti era uite-aşa şi cu vorbele astea:

„Trandafir Roşu-Aprins era o fetiţă drăguţă cu ochii în lumini albastre de cer, cum sînt luminile albastre ale cerului la începutul lunii aprilie. Şi buzele ei le aduceau aminte oamenilor de trandafirii roşu-aprins aşteptînd răcoarea înserărilor de vară.

Ea-l întîlni pe Bretele de Umăr într-o zi în care mai era încă tînără. El îi făgădui s-o ia de nevastă. Şi ea îi făgădui să-l ia de bărbat. Dar el plecă. Unul din marile războaie dintre două războaie scurte, l-au luat. Şi într-o ţară depărtată, el, atunci, se căsători c-o altă fată. Şi nu se mai întoarse la Trandafir Roşu-Aprins.

După asta veni Sus Sus Deasupra, într-o zi în care ea mai era încă tînără. Era dansator şi se ducea dintr-un oraş într-altul să danseze, şi-şi petrecea după-amiezele şi serile şi nopţile pînă tîrziu dansînd, iar dimineţile dormea pînă la prînz. Şi cînd el îi făgădui s-o ia de nevastă, îi făgădui şi ea, în schimb, să-l ia de bărbat. Dar el plecă în alt oraş şi după aceea în alt oraş. Şi se căsători cu o femeie şi pe urmă cu altă femeie, în fiecare an sosea cîte o nouă poveste despre una din noile neveste ale lui Sus Sus Deasupra, dansatorul. Şi pe cînd mai era încă tînără, Trandafir Roşu-Aprins uită tot ce făgăduise şi că-i făgăduise să-l ia de bărbat pe Sus Sus Deasupra, dansatorul care fugise de la ea.

Şase Fărîmiţe a venit după aceea. Şi el nu era nici soldat, nici dansator, nici altceva în mod deosebit. Era un om căruia nu-i păsa de nimic, schimba o meserie după alta, de la agăţător de afişe la tencuitor cu ipsos, de la fixător al şindrilelor pe acoperiş acolo unde şindrilele erau despicate, la deschizător de conserve cu aparatul de deschis conserve. Şase Fărîmiţe îşi dădu cuvîntul lui Trandafir Roşu-Aprins, şi ea, la rîndul ei, îi dădu cuvîntul că se vor lua. Dar el întîrzia într-una să-şi ţină cuvîntul. Cînd nunta trebuia să se ţină marţi, el nu venea pînă miercuri. Dacă trebuia să fie vineri, el venea sîmbătă. Şi n-a mai avut loc nici o nuntă.

Aşa că Trandafir Roşu-Aprins îşi spuse:

— Am să mă duc departe să învăţ, am să mă duc să vorbesc cu nevestele lui Sus Sus Deasupra, dansatorul, şi poate dac-am să mă duc destul de departe, am s-o găsesc pe nevasta lui Bretele de Umăr, soldatul, şi poate că nevestele bărbaţilor care mi-au făgăduit să mă ia pe mine au să-mi spună ce să faci ca să-ţi ţii făgăduielile.

Îşi adună lucrurile şi şi le îngrămădi într-o valiză pîna cînd nu mai rămase loc în tot bagajul decît pentru un singur lucru. Aşa că trebui să se hotărască dacă să pună în bagaj *un ceas* sau dacă să pună *o oglindă.*

— Capul îmi spune să iau cu mine ceasul, ca să pot spune totdeauna dacă-i devreme sau tîrziu – îşi zise ea. Dar inima îmi spune să iau oglinda ca să-mi pot vedea faţa şi să ştiu dacă îmbătrînesc sau întineresc.

În cele din urmă se hotărî să ia ceasul şi să lase oglinda – fiindcă aşa-i spunea capul. Şi-o porni la drum. Ieşi pe uşă, ieşi din casă, ieşi în stradă, porni pe stradă în jos.

Pe urmă inima-i spuse să se-ntoarcă şi să ia în locul ceasului oglinda. Se-ntoarse pe stradă, intră pe uşa în casă, în camera ei. Se-aşeză dinaintea ceasului şi a oglinzii, spunîndu-şi:

— În noaptea asta mă culc aici, încă o noapte, iar mîine dimineaţă am să hotărăsc iar.

Şi-n fiecare dimineaţă Trandafir Roşu-Aprins hotărăşte

cu capul să ia ceasul. Ia ceasul şi o porneşte la drum. Pe urmă se-ntoarce pentru că inima-i spune că trebuie să ia oglinda.

Dacă ai să te duci în dimineaţa asta la casa ei, ai s-o găseşti în pragul uşii, în picioare, cu ochii în lumini albastre de cer cum sînt luminile albastre ale cerului la începutul lunii aprilie şi cu buzele aducîndu-ţi aminte de trandafirii roşu-aprins în răcoarea înserărilor de vară. Ai s-o vezi părăsind pragul uşii şi ducîndu-se la poartă cu ceasul în mînă. Şi pe urmă, dacă ai să mai aştepţi, ai s-o vezi întorcîndu-se de la poartă, intrînd pe uşă înapoi în camera ei, unde-şi aşază jos ceasul şi ia oglinda.

După asta se hotărăşte să aştepte pînă a doua zi de dimineaţă ca să hotărască iar ce să hotărască. Capu-j spune una, inima alta. Între două, rămîne acasă. Uneori se uită în oglindă la faţa ei şi-şi spune:

— Mai sînt încă tînără şi cît mai sînt încă tînără am de gînd să fac ce-am să hotărăsc singură.

Blixi Bimber îşi atinse bărbia cu degetul cel mic şi spuse:

— E-o poveste ciudată. Vrea să ţintească undeva, Şi m-ar durea dacă n-aş putea să privesc sus la marii nori albi ce se împing cu umărul unii pe alţii, rostogolindu-se-n rostogolul unui nesfîrşit cer albastru.

— E o poveste bună de povestit cînd luna aprilie e iar prin locurile astea, iar eu fac să strălucească tra-la-la-urile de alamă ale acordeonului meu – răspunse Orbul cu Faţa de Cartof.

Cum îl trimise Bujor Roz pe Spuds, jucătorul cu mingea, să culeagă de patru ori luna din copac

Într-o seară de vară timpurie, luna stătea atîrnată de vîrfurile copacilor. Frunzele foşneau uşor. Şi clarul de lună, cernindu-se agale, părea să aibă ceva de spus foşnetului frunzelor.

Fetiţa cu numele de Blixi Bimber veni în acea seară de vară în colţul străzii unde Orbul cu Faţa de Cartof stătea cu acordeonul lui. Ea veni mergînd uşor şi pe gînduri într-acolo unde el stătea în umbra de seară. Şi-i spuse despre luna de vară din vîrful copacilor, despre foşnetul frunzelor şi despre clarul de lună ce căuta să spună ceva foşnetului frunzelor.

Bătrînul se lăsă pe spate, pipăi claviatura acordeonului lui şi spuse că asta-i aducea aminte de lucruri întîmplate de mult.

— Într-o seară ca asta, fiecare copac îşi avea cîte-o lună a lui, şi dacă într-o seară ca asta te caţări într-o mie de

copaci, poţi culege o mie de luni – şopti bătrînul. Îmi aminteşti astă-noapte de taine care-mi zac adînc săpate în mine.

Şi după ce şovăi puţin – şi se gîndi puţin – şi apoi şovăi ceva mai mult – bătrînul începu să povestească povestea asta:

A fost odată o fată pe care-o cunoşteam şi care se numea Bujor Roz. Era o fată despre ai cărei obraji şi buze, bujorii vorbeau între ei.

De cîte ori trecea pe lingă un buchet de bujori, unele flori şopteau:

— E mai drăguţă decît noi!

Şi celelalte flori răspundeau tot în şoaptă:

— Aşa trebuie să fie, aşa… trebuie… să… fie.

Ei, şi mai era şi un jucător cu mingea pe care-l chema Spuds şi care-ntr-o noapte veni să o ia cu maşina într-o vale în care totdeauna păunii strigă mai înainte de-a ploua, iar broaştele totdeauna după miezul nopţii joacă „zaruri” cu zaruri de aur.

Şi după ce trecură de valea aceea, ajunseră la un copac uriaş răsfirîndu-şi ramurile către cer. Şi sus, în înaltul ramurilor răsfrînte, unde foşnetul frunzelor i-un murmur, acolo o lună se lăsase în jos şi fusese prinsă în crengi.

— Spuds, caţără-te şi culege-mi luna *aceea* – îi spuse uşurel Bujor Roz lui Spuds.

Şi jucătorul cu mingea, sări din maşină, se căţără-n copacul uriaş, tot mai sus şi mai sus, pînă ajunse departe-n înaltul ramurilor răsfirate, unde luna se lăsase în jos şi fusese prinsă.

Coborînd, îi dădu fetei o pălărie de-argint plină cu perle de culoare piersicilor. Ea o aşeză pe canapeaua din spate a maşinii, unde să fie la loc sigur. Si merseră mai departe.

Ajunseră la un alt copac uriaş răsfirîndu-şi ramurile către cer. Şi sus era prinsă luna.

— Culege-mi-o pe *aceea,* Spuds – îngînă iar cu neglijenţă Bujor Roz.

Şi cînd el coborî, îi dădu un cerc de aur pe o frunză de

toamnă roşie ca sîngele. Şi-l aşezară pe canapeaua din spate a maşinii, să fie la loc sigur. Pe urmă merseră mai departe.

— Spuds, eşti bun cu mine – spuse Bujor Roz cînd el se sui într-un alt copac ce-şi răsfira ramurile în înaltul cerului şi coborî aducîndu-i o pansea de alamă presărată cu două curcubeie.

Ea o aşeză pe canapeaua din spate a maşinii, ca să fie la loc sigur, şi merseră mai departe.

Spuds se mai sui o dată şi coborî cu ceea ce culesese sus, unde luna era prinsă în ramurile răsfirate.

— Un guler egiptean întreţesut cu diamante – spuse el.

— Eşti un scump şi un drag, Spuds – spuse ea cu neglijenţă, aruncîndu-i o privire în adîncul ochilor.

Ea lăsă gulerul egiptean întreţesut cu diamante pe canapeaua din spate a maşinii, unde să fie la loc sigur, şi merseră mai departe.

Stătură să asculte, opriră şi stătură îndelung să asculte broaştele jucîndu-se cu zaruri de aur după miezul nopţii.

Şi cînd, în cele din urmă, auziră păunii strigînd, înţeleseră că avea să plouă. Aşa că plecară acasă.

Şi pe cînd păunii strigau, şi chiar înainte de a ajunge acasă, priviră pe canapeaua din spate a maşinii la pălăria de argint plină cu perle de culoarea piersicii, la cercul de aur cu o frunză de toamnă roşie ca sîngele, la panseaua de alamă cu două curcubeie şi la gulerul egiptean întreţesut cu diamante.

Mergînd spre casă, geana unei zori violete se desfăcu peste cerul de răsărit. Şi se crăpă de ziuă cînd înaintară spre uşa din faţă a casei lui Bujor Roz. Ea alergă în casă să ia un coş în care să-şi ducă darurile. Şi ieşi din casă în goană, ţinînd în mînă coşul în care să-şi ducă darurile.

Privi pe canapeaua din spate, pipăi cu mîinile şi cu degetele de-a lungul întregii canapele. Nu putu găsi pe canapeaua din spate decît patru portocale. Deschiseră portocalele şi-n fiecare dintre ele găsiră cîte-o batistă galbenă de mătase.

Astăzi, dacă ai să te duci la casa unde locuiesc Bujor Roz şi Spuds, ai să găseşti patru copii jucîndu-se, şi fiecare purtînd cîte-o batistă galbenă în jurul gîtului, legată în faţă cu un nod miraculos.

Fiecare copil are faţa ca o lună şi un nume de lună. Şi uneori tatăl şi mama lor îi vîră pe toţi într-o maşină şi o pornesc afară din oraş în valea în care păunii strigă totdeauna înainte de-a ploua, iar broaştele totdeauna după miezul nopţii joacă „zaruri” cu zaruri de aur.

Şi la ceea ce se uită cu toţii îndelung este o lună de vară atîrnînd în vîrful copacilor, pe cînd frunzele foşnesc şi clarul de lună şi fîşîitul frunzelor par a-şi povesti unii altora ceva.

Aşa-şi termină Bătrînul cu Faţă de Cartof povestirea. Blixi Bimber îl sărută pe nas şi-i ură noapte bună, adăugîind:

— Ţi-ai amintit de lucruri frumoase în noaptea asta.

6. Trei poveşti despre clarul de lună, porumbei, albine, Egipt, Jesse James, Ceapă Spaniolă, Regina Capetelor Trăsnite, Regele Sacilor de Hîrtie

Persoane: Dippy Cîrlionţ
Lasă-mă S-Alunec
Orbul cu Faţa de Cartof
Egipt
Jesse James

Ceapă Spaniolă
Regina Capetelor Trăsnite
Regele Sacilor de Hîrtie
Regina Pălăriilor Goale
Baloane încinse
Un snoox
Un gringo
Scufundoi îndrăgostiţi
Şobolani – înghite – cuie
Cei Dinainte Cei De După

Alte persoane: Capete Trăsnite
Capre mîncătoare de ceasuri
Pui de crocodil
Alune americane roz şi stacojii
Pălării goale
Lilieci, pisici, şoareci
Strîngători de vechituri
Neguţători de vechituri
Veveriţe, peşti, maimuţoi, pisici negre
Un automobil de oţel şi un automobil de aer
Lăcuste

Cum au ajuns Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec în clarul de lună-n care stătea Orbul cu Faţa de Cartof cu acordeonul lui

Într-o sîmbăta noapte, cerul cernea o ploaie măruntă peste oameni, peste clădirea Poştei şi tejgheaua cu alune americane din satul Ficat-cu-Ceapă. Şi după ploaie, cerul slobozi o lună care-şi aduse clarul ei de aur peste băltoacele de ploaie. Şi mai veni şi un vînt de apus dinspre cerul de apus, scurtînd aurul clarului de lună pe vîrful băltoacelor de ploaie.

Atunci sosiră şi Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec, două fetiţe zdravene ca nişte ponei, două zvelte şi mlădioase fete de prerie, fredonînd în clarul de lună cîntece uşoare de leagăn.

Ajunseră-n colţul de lîngă Poştă unde stătea Orbul cu Faţa de Cartof cu acordeonul în braţe şi-ntrebîndu-se ce şi

cine şi cum o să mai fie.

Îşi spunea:

— Cine mi-a spus oare că şoarecii din lună, în mijlocul iernii, îşi închid mănuşile în cutii de gheaţă?

Si chiar atunci Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec sosiră spunînd:

— Ce seară ceţoasă şi umedă-n clarul de lună, nu-i aşa?

Iar el le răspunse:

— Astă-seară luna-i o poartă rotundă de aur cu zăvoare de argint. Bărzăunii şi albinele care fac miere se fugăresc prin poarta de aur a lunii şi peste zăvoarele de argint.

Dippy Cîrlionţ scoase atunci un fagure, scoase albinele din fagure, le făcu să se legene pe deget, fredonînd un cîntec de leagăn. Şi Lasă-mă S-Alunec se uită la ea şi-o ngînă în cîntecul de leagăn. Şi, bineînţeles, albinele prinseră să zumzăie şi să zumzăie propriile lor cîntece de leagăn de albine.

— Le-aţi dat cîte un nume? le-ntrebă Orbul.

— Ăstora trei de pe degetul meu, albinelor ăstora deosebite albastre-violacee, le-am scris numele pe panglici albe de mătase, pe care le-am legat în jurul genunchilor. Pe asta de-aici o cheamă Egipt – şi are călimări de cerneală înfipte în urechi. Astălaltă e Jesse James – şi îşi lipeşte timbre poştale pe nas. Iar asta-i Ceapă Spaniolă – căreia-i place să poarte batiste de culoarea perlei în jurul gîtului ei galben.

— Albinele stau în faguri, dar astea nu sînt albine ca toate albinele – şopti bătrînul.

— Astea-s albine fugare – adăugă Dippy Cîrlionţ. Au plecat zumzăind, s-au întors zumzăind, zumzăind acasă, zumzăind secrete, silabe şi şoapte. Astăzi, Egipt veni acasă zumzăind cu călimările ei în urechi. Şi zumzăi aşa: „Am zburat şi-am zburat şi-am zumzăit şi-am zumzăit departe, tot mai departe, pîna am’ ajuns acolo unde am întîlnit-o pe Regina Capetelor Trăsnite, care avea un cap trăsnit de tot, şi ea mă luă de un picior şi mă duse la palatul Capetelor Trăsnite, unde toţi aveau capetele trăsnite. Palatul era plin

de capre umblînd în sus şi-n jos pe scări, alunecînd pe rampele scărilor şi mîncînd ceasuri care ticăiau tic-tac.

ă
a

St
te
pe
o

scară şi hrănea puii de crocodil cu pui de ceasornice

Înainte de a muşca dintr-un ceas, de a-l mesteca şi a-l înghiţi, am băgat de seamă că fiecare capră îi făcea vînt în sus şi-l făcea să ticăie tic-tic-tac, şi după asta îl mînca. Am băgat de seamă asta. Şi caprele grase, foarte grase, buhăite de grase, aveau ceasuri suplimentare agăţate de coarne – şi ceasurile, ostenind de a aştepta, îşi vorbeau unele altora în graiul lor ticăit tic-tac. Şi am băgat de seamă şi asta. Am stat toată dimineaţa acolo, uitîn- du-mă cum dădeau de mîncare caprelor celor mari bucăţi mari şi caprelor mici bucăţi mici, şi ceasurilor celor mari tic-tac-uri mari şi ceasurilor mici tic-tac-uri mici. Şi în cele din urmă, pe seară, Regina Capetelor Trăsnite veni cu capul ei trăsnit să-şi ia rămas bun de la mine. Stătea pe o scară şi hrănea puii de crocodil cu pui de ceasornice, cărora mai întîi le făcea vînt în sus şi-i punea să ticăie tic-tac, aşa că după ce puii de crocodil îi înghiţeau, îi auzeau ticăind tic-tic-tac-tic. Şi Regina le citea celor mai mici dintre puii de crocodil alfabetul, iar ei spuneau A B C-ul crocodililor, în timp ce ea spunea A B C-ul capetelor trăsnite. Şi-n cele din urmă îmi spuse la revedere şi vino iar în curînd, la revedere şi data viitoare să stai mai mult. Cînd am ieşit pe uşă, toţi puii de crocodil se suiră pe scară şi-şi luară rămas bun de la mine ticăind tic-tic-tac. Am alergat acasă zumzăind fiindcă mă simţeam singură. Sînt aşa, *aşa* de bucuroasă că sînt iar acasă!”

Orbul privi în sus îi spuse:

— E-o povestire tot atît de drăguţă ca şi aceea cu şoarecii din lună care-şi închid în miezul iernii mănuşile în cutii de gheaţă. Ia povesteşte-ne acum despre astălaltă albină albastră-violacee, Jesse James.

— Jesse James – începu Dippy Cîrlionţ – Jesse James veni acasă zumzăind cu un timbru poştal pe nas. Şi Jesse James zumzăi: „Am zburat şi-am zburat şi-am zumzăit şi-am zumzăit, departe, tot mai departe, pînă ce am ajuns acolo unde l-am întîlnit pe regele Sacilor de Hîrtie, care locuieşte într-un palat din saci de hîrtie. Am intrat în palat crezînd c-am să văd peste tot saci de hîrtie. Dar în loc de saci de

hîrtie, palatul era plin de alune americane roz şi stacojii, umblînd în sus şi-n jos pe scări, spălîndu-şi feţele şi cosînd batiste. Seara, toate alunele americane roz şi stacojii îşi pun galoşi şi fac saci de hîrtie. Regele Sacilor de hîrtie se plimbă-ncolo şi-ncoace printre ele, spunîndu-le:

— Dacă vă-ntreabă cineva cine sînt eu, să-i spuneţi că sînt Regele Sacilor de Hîrtie.

Odată, o mică alună americană, plesni în faţa Regelui şi-l întrebă:

— Ia mai spune o dată – *cine* crezi că eşti?

Asta-l jigni atît de rău pe Rege, că-ntinse mîna şi, din două mişcări, grămădi cincizeci de alune americane roz şi stacojii într-un sac de hîrtie. Şi strigă:

— Sacul şi banul, un ban pe-un sac!

Şi le azvîrli peste o grămadă de tigăi ruginite.

Cînd am plecat de acolo, îmi strînse mîna şi-mi spuse:

— La revedere, Jesse James, bătrînă zumzăitoare; dacă te-ntreabă cineva, spune-i că l-ai văzut pe Regele Sacilor de Hîrtie la reşedinţa lui.

Cînd am ieşit din palat, porţile şi pervazurile ferestrelor, colţurile acoperişurilor şi streşinile prin care se scurge ploaia, toate erau pline de alune americane roz şi stacojii, în galoşi, spălîndu-şi feţele, cosînd batiste şi luîndu-şi la revedere de la mine, la revedere şi mai vino, la revedere şi să stai mai mult data viitoare. Pe urmă am venit acasă, fiindcă mă simţeam singură. Şi sînt aşa, *aşa* de bucuroasă că sînt iar acasă!

Orbul cu Faţa de Cartof privi iar în sus şi spuse:

— I-o seară ceţoasă şi umedă-n clarul de lună. Şi-acum spune-ne despre albina asta albastră-violacee: Ceapă Spaniolă.

Si Dippy Cîrlionţ făcu un nod la bastista de culoarea perlei din jurul gîtului galben al Cepei Spaniole şi spuse:

— Ceapă Spaniolă se-ntoarse acasă zumzăind, cu faţa murdară şi-ngrozită, şi ne spuse: „Am zburat şi-am zburat şi-am zumzăit şi-am zumzăit pînă ce am ajuns acolo unde-am întîlnit-o pe Regina Pălăriilor Goale. Mă luă de un picior

şi mă duse prin Cetatea Pălăriilor Goale, spunîndu-mi pe şoptite:

— E pe undeva un şurub care s-a desprins, i-o scurgere în bazin.

Şoareci graşi, lilieci graşi, pisici grase apărură sub pălării goale şi regina îmi spunea mereu pe şoptite:

— E pe undeva un şurub care s-a desprins, i-o scurgere în bazin.

În case, pe străzi, umblînd în maşini zornăitoare şi fistichii, singurii trecători erau pălăriile, pălăriile goale. Cînd şoarecii cei graşi îşi trecură pălăriile liliecilor graşi, pălăriile erau goale. Cînd liliecii cei graşi îşi trecură pălăriile *acelea* pisicilor grase, pălăriile erau goale. Mi-am scos pălăria de pe cap şi am văzut că era goală. *Şi-am început să mă simt şi eu de parc-aş fi fost o pălărie goală.* M-am înspăimîntat. M-am desprins din mîna Reginei Pălăriilor Goale şi-am pornit-o zumzăind spre casă. Sînt aşa, *aşa* de bucuroasă că sînt iar acasă!

Orbul cu Faţa de Cartof stătea cu acordeonul în braţe. El privi în sus şi spuse:

— Pune-ţi albinele la loc în fagure, zumzăie prea multe secrete, silabe şi şoapte.

— La ce te poţi aştepta cînd luna i-o poartă de aur cu zăvoare de argint? întrebă Lasă-mă S-Alunec.

—Chiar aşa – adăugă şi Dippy Cîrlionţ – la ce te poţi aştepta cînd bărzăunii şi albinele care fac miere se fugăresc prin poarta de aur a lunii şi peste zăvoarele de argint?

Şi cele două fete zdravăne ca nişte ponei, mlădioase fete de prerie, plecară mai departe fredonînd un cîntec uşor de leagăn, prin aurul clarului de lună de pe vîrful băltoacelor de ploaie.

Cum a trecut Baloane încinse în Ţara Rutabaga cu cele două fete ale lui în chip de porumbei

Baloane încinse era un om care trăia cu totul şi cu totul singur printr-o mulţime de oameni care-şi tot vindeau fel de fel de lucruri: haine şi pui, plesnituri şi vorbe şui, cu duzina, cu cutia, cu grămada, cu bucata, unii altora şi-ntr-una.

Baloane încinse obişnuia să-şi deschidă fereastra dimineaţa şi să le spună celor ce strîngeau vechituri şi neguţătoreau vechituri:

— Departe, hăt departe de aici, porumbeii cheamă; departe, departe de aici, aripile lor se-afundă în albastru, în albastrul cerului.

Iar cei ce strîngeau vechituri şi cei ce neguţătoreau vechituri îşi ridicau capetele peste sacii lor de vechituri şi-i răspundeau:

— Departe,

Unul din porumbei trase de clopot.

departe de aici, vechiturile zboară; departe, departe de aici, vechiturile fluieră-n bătaia vîntului, a vîntului din văzduh.

Ei, şi iată că într-o zi doi porumbei veniră la uşa lui, veniră pînă la clanţa uşii lui şi la clopotul de sub fereastra lui. Unul dintre porumbei trase de clopot. Celălalt porumbel, de asemenea, se duse la clopot şi-l făcu să sune. După asta aşteptară, înnodîndu-şi şireturile pantofilor şi legîndu-şi panglicile bonetelor sub bărbie în timp ce aşteptau.

Baloane încinse deschise uşa. Şi ei zburară pe mîinile lui, fiecare porumbel pe cîte o mînă, dînd şi batînd din aripi şi gungurind „glu, glu, gluu…“ Şi-i lăsară o scrisoare în mîini, după care zburară repede de-acolo.

Baloane încinse păşi pe treptele din faţă ale casei, ca să citească scrisoarea, căci acolo era mai multă lumină în zorii zilei. Scrisoarea era zmîngălită pe o bucată de hîrtie, cu scrisul albastru al unui picior de porumbel, în multe silabe şi taine.

După ce Baloane încinse citi scrisoarea, îşi spuse:

— Mă-ntreb dacă cei doi porumbei n-au fost cele două fete ale mele: Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec. Cînd au plecat, mi-au spus că au să treacă rîul Şampon ca să se ducă să stea în Ţara Rutabaga. Şi-am auzit că-n Ţara Rutabaga o lege cere ca de cîte ori o fată trece rîul Şampon pentru a se-ntoarce acolo de unde-a venit, să se preschimbe în porumbel – şi rămîne porumbel pînă cînd trece iar înapoi peste rîul Şampon în Ţara Rutabaga.

Şi-şi puse mîinile streaşină la ochi să privească departe, departe în albastru, în albastrul cerului. Şi tot privind aşa îndelung şi pătrunzător, văzu doi porumbei afundîndu-şi aripile în albastru, zburînd repede, în cercuri şi cercuri, sus, tot mai sus, către rîul Şampon, către Ţara Rutabaga.

— Mă-ntreb, bănui, cred – îşi spuse el – mă-ntreb şi cred că cei doi porumbei trebuie să fie fetele mele care-au plecat, cele două fete ale mele: Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec.

Luă scrisoarea şi o mai citi o dată de sus în jos şi de jos în sus, înainte şi înapoi.

— Pentru prima oară citesc scrisul albastru al unui

picior de porumbel – îşi spuse el.

Şi iată cam ce spunea scrisoarea, după felul cum a citit-o:

Tătucă, tătucă, tatucă, vino acasă la noi, în Ţara Rutabaga, unde porumbeii gunguresc „glu, glu, glu", unde veveriţele duc scări şi pisicile sălbatice îţi cer ghicitori şi peştii sar din rîuri şi stau de vorbă cu tigăile de prăjit, unde maimuţoii poartă de grijă ţîncilor şi pisicile negre umblă încolo şi-ncoace în ciorapi portocalii şi aurii, unde păsările poartă pălării roz şi roşii lunea după-masă sus în lumina de seară a cerului.

(semnat) Dippy Cîrlionţ
Lasă-mă S-Alunec

Şi citind scrisoarea pentru a doua oară, Baloane încinse îşi spuse:

— Nu-i de mirare ca-i scrisă pe hîrtie, cu un scris albastru de picior de porumbel. Nu-i nici o mirare că-i plină de silabe şi taine.

Aşa că îşi aruncă pe el o cămaşă şi o cravată, o pălărie şi o vestă, şi sări într-un automobil de oţel, care se porni să zdrăngăne şi să pufnească mai înainte de-a o lua din loc alunecînd uşor şi lin ca o pisică.

—Am să mă îndrept spre rîul Şampon mai repede decît pot să zboare doi porumbei – spuse el. Am să fiu acolo.

Ceea ce se şi întîmplă. Ajunse acolo înaintea celor doi porumbei. Dar degeaba. Căci ploaia şi rafalele ploii făcuseră ravagii – ploaia şi rafalele ploii rupseseră şi luaseră cu ele şi duseseră de-acolo podul de oţel de pe rîul Şampon.

— Acum nu mai e decît un pod de aer peste rîu – îşi spuse el – iar un automobil de *oţel* se-mpiedică şi sare afară şi cade dacă trece pe un pod de aer.

Iată-l aşadar singur, în mijlocul ploii şi al rafalei de ploaie din jurul lui – şi departe, cît putea vedea cu ochii,

punîndu-şi mîinile streaşină la ochi şi privind în zare, nu se vedeau decît ploaia şi rafalele de ploaie peste rîu – şi podul de aer.

Şi pe cînd aştepta ca ploaia şi rafalele de ploaie să se termine, doi porumbei veniră în zbor pe mîinile lui, cîte un porumbel pe fiecare mînă, dînd şi bătînd din aripi şi gungurind „glu, glu, gluu…” Şi după felul în care începură să-şi înnoade şireturile pantofilor şi să-şi lege panglicile bonetelor sub bărbie, el îşi dădu seama că erau aceiaşi doi porumbei care sunaseră clopotul de la uşa lui în dimineaţa aceea.

Se apucară să scrie pe unghiile degetelor lui cu un scris albastru de picior de porumbel, şi el citi scrisul care-l întreba de ce nu trecea rîul Şampon. Şi el îi lămuri:

— N-a mai rămas decît un pod de aer peste rîu. Un automobil de oţel se-mpiedică şi sare afară şi cade dacă trece pe un pod de aer. Schimbaţi-mi automobilul de *oţel* într-unul de *aer.* Şi atunci am să pot trece pe podul de aer.

Porumbeii dădură şi bătură din aripi, îşi afundară aripile şi gunguriră „glu, glu, gluu…“ Şi-i scriseră p unghia degetului cu scrisul lor de picior de porumbel să aştepte. Şi zburară peste rîul Şampon.

Se întoarseră cu un coş. În coş era un snoox şi un gringo. Şi aceştia luară ciocane, cîrlige, flanşe, buloane, şuruburi, cuzineţi, rulmenţi cu bile, osii, ulei de osii, cozi de unelte, aparate care-mprăştie scîntei şi flăcări, şi se puseră pe lucru.

— Straşnică treabă! îi spuse snooxul gringoului.

— Zic şi eu că-i straşnică! îi răspunse gringoul snooxului.

— Îi dăm noi de hac – îi spuse snooxul gringoului, lucrînd mai mult decît era nevoie şi de două ori pe atît.

— Da, îl aşezăm la curăţat şi îl azvîrlim în sus – spuse gringoul, răspunzîndu-i snooxului, lucrînd mai mult de cît era nevoie şi de două ori pe atît.

Schimbară oţelul în aer şi făcură din automobilul de *oţel* unul de *aer*, îi aşezară pe Baloane încinse şi pe cei doi

porumbei în automobilul de aer şi *conduseră automobilul de aer peste podul de aer.*

Şi-n zilele noastre, în Ţara Rutabaga, cînd oamenii vorbesc despre-ntîmplarea de atunci, spun: „Snooxul şi gringoul conduseră automobilul de aer peste podul de aer curat şi rece, ca un fluier în bătaia vîntului. Şi de îndată ce automobilul trecu de pod şi intră în Ţara Rutabaga, cei doi porumbei se preschimbară într-o clipită şi Baloane încinse văzu că nu erau decît cele două fete ale lui, Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec, care-i stăteau în faţă şi-i zîmbeau şi arătau atît de fragede şi zglobii ca doi peşti zglobii într-un rîu zglobiu, fragede şi zglobii ca doi cînepari pe o ramură de cînepioară.

El le sărută pe amîndouă, cu două sărutări lungi, şi pe cînd le săruta, snooxul şi gringoul lucrau de două ori pe cît era nevoie şi mai mult de atît, schimbînd automobilul de *aer* într-unul de *oţel.*

Si Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec se urcară în automobil, care se porni să zdrăngăne şi să pufnească mai înainte de-a o lua din loc alunecînd uşor şi lin ca o pisică, şi-i arătară tatălui lor, Baloane încinse, unde duc veveriţele scări şi pisicile sălbatice îti cer ghicitori şi peştii sar din rîuri şi stau de vorbă cu tigăile de prăjit, unde maimuţoii poartă de grijă ţîncilor şi pisicile negre umblă încolo şi-ncoace în ciorapi portocalii şi aurii, unde păsările poartă pălării roz şi roşii lunea după-masă sus în lumina de seară a cerului.

Si, adesea, sîmbătă noaptea sau de ajunul Anului Nou sau în dimineaţa de Crăciun, Baloane încinse îsi aduce aminte cum erau lucrurile înainte şi le povesteşte celor două fete ale lui despre strîngătorii de vechituri şi neguţătorii de vechituri de-acolo de unde oamenii vînd fel de fel de lucruri: haine şi pui, plesnituri şi vorbe şui, cu duzina, cu cutia, cu grămada, cu bucata, unii altora şi-ntr-una.

Cum au stat doi scufundoi îndrăgostiţi în razele de lună pe gardul unui depozit de cherestea şi-au auzit despre Cei Dinainte şi Cei De După

Nu prea departe şi nici prea aproape de satul Ficat-cu-Ceapă este un mic oraş de scufundoi în care obişnuia să trăiască poporul de scufundoi.

Şi odată de mult, foarte de mult, scufundoii îndrăgostiţi stăteau în fereastra casei lor privind cum îşi înclină stelele înclinarea în clina cerului.

Scufundoi erau cei care au luat leandrul sălbatic alergător şi trandafirul agăţător sălbatic alergător şi i-au păstrat pentru ca iernile sălbatice alergătoare să nu le facă nici un rău.

— Este uşor să fii un scufundoi... printre scufundoi... nu-i asa? îşi şuşoteau unul altuia cei doi scufundoi îndrăgostiţi, stînd în umbra unei frunze de leandru, de

trandafir agăţător.

Numele acestui oraş de scufundoi a fost dat din întîmplare. Numele oraşului este Degetoaiele-de-Sus, şi pentru că mai înainte i se spunea Degetoaiele-de-Jos, speră ca din cînd în cînd să-şi schimbe numele, şi să i se spună cînd Degetoaiele-de-Sus, cînd Degetoaiele-de-jos.

Leandrii sălbatici alergători şi trandafirii agăţători sălbatici alergători cresc acolo peste marile depozite de cherestea în care intră toate vechile scînduri de cherestea.

Scufundoii şi scufundoii îndrăgostiţi se duc acolo, la depozitele de cherestea, şi se-aşază pe gard în nopţile cu lună şi privesc la scînduri.

Cuiele ruginite ale scîndurilor de cherestea ruginesc tot mai mult şi mai mult, pînă cînd cad. Şi de cîte ori cad, totdeauna-i cîte un şobolan dedesubt care să ia cuiul în dinţi, să-l mestece şi să-l înghită. Căci acolo-i locul unde şobolanii-înghite-cuie sosesc din toată Ţara Rutabaga. Taţii-şobolani şi mamele-şobolani îşi trimit acolo copiii ca să mănînce cuie şi să se-ntărească.

Dacă vreun tînăr şobolan se-ntoarce dintr-o călătorie făcută la şantierul de cherestea din Degetoaiele-de-Sus şi se-ntîlneşte cu un alt tînăr şobolan care se duce la acel şantier, îşi spun unul altuia:

— Unde-ai fost?

— La Degetoaiele-de-Sus.

— Si cum te simţi?

— Tare ca un cui.

Şi, cum spuneam, într-o noapte, doi dintre scufundoii îndrăgostiţi, un băiat şi o fată, se duseră la marele depozit de cherestea şi se-aşezară pe gard şi priviră la scînduri şi la leandrii sălbatici alergători şi la trandafirii agăţători sălbatici alergători. Şi atunci zăriră două cuie mari ruginite cum rugineau tot mai mult şi mai mult, şi cum căzură din scîndură şi picară in dinţii a doi tineri şobolani. Şi cei doi tineri şobolani stăteau in cozi, acolo, în lumina lunii, sub leandri, sub trandafiri, şi unul dintre tinerii şobolani îi spuse celuilalt tînăr şobolan o poveste pe care o născoci

chiar atunci.

Mestecînd de zor marele cui ruginit şi apoi înghiţindu-l, povestind mai departe după ce l-a înghiţit şi mai înainte de-a se apuca să mestece iară cuiul, iată povestea pe care o povesti şi pe care cei doi scufundoi, cei doi scufundoi îndrăgostiţi, aşezaţi pe gard în lumina lunii, o auziră:

Departe, departe, acolo unde cerul se lasă spre pămînt, iar asfinţiturile-şi deschid porţile ca nopţile să intre prin ele, unde vînturile hoinare se-ntîlnesc şi se schimbă la chip şi se-ntorc – acolo e o prerie în care creşte iarbă verde de jur împrejur.

Şi pe preria aceea, popîndăii – veveriţele de pămînt – negri şi cu dungi cafenii, stau cu spinările drept în sus, sprijiniţi în cozile lor moi căptuşite, în susurul melodios de primăvară al vîntului de sud, spunîndu-şi unii altora:

— Asta-i preria şi preria e a noastră.

Or, popîndăii veniseră acolo în vremurile cele de demult, gonindu-se unii pe alţii, jucîndu-se leapşa pe ouate, jucîndu-se de-a v-aţi ascunselea, de-a uite popa nu e popa, de-a ineluş-învîrtecuş.

Pe urmă veniră şi purceii cu spinarea ca briciul, mîncînd alune, cartofi, dovleci. Veni calul sălbatic, bizonul, renul, cu coarnele lui rămuroase de cerb răsfirîndu-i-se pe frunte, veni şi el – şi vulpea, şi lupul.

Popîndăii făcură o tumbă înapoi în vizuinele lor cînd veniră vulpea şi lupul. Iar vulpea şi lupul se aşezară în faţa vizuinelor lor şi le spuseră:

— Parc-aţi fi şoareci, alergaţi ca şoarecii, şi chiar sînteţi şoareci, şoareci cu dungi. Pfui! Nu sînteţi decît nişte şoareci. Pfui!

Pentru prima oară cineva le spunea „pfui” popîndăilor. Aşa că se aşezară în cerc cu nasurile ridicate, întrebînd:

— Ce-nseamnă vorba asta „pfui”?

Si un bătrîn socotitor al vremii, cu blana numai petice, cu dungile de pe coada cea moale peticite cu petice, bătrînul acesta popîndău le spuse:

— „Pfui” vrea să spună mai mult decît înseamnă, ori de

cîte ori este rostit.

După asta veniră Cei Dinainte şi Cei De După spunînd: „Pfui!” şi spunînd-o în atîtea chipuri, pînă cînd vulpea, şi lupul, şi cerbul, şi calul sălbatic, şi bizonul, şi porcul cu spinarea ca briciul îşi puseră coada pe spinare şi o luară la sănătoasa fără să se mai uite înapoi.

Atunci Cei Dinainte şi Cei De După se apucară să-şi clădească fel de fel de case: de iarbă, din butuci, din scînduri, din şipci cu ipsos, case de piatră, cărămidă şi oţel; dar cele mai multe dintre case erau din scînduri cu cuie care să prindă scîndurile unele de altele, să se adăpostească de ploaie şi de vînt, şi de viscol.

La început, Cei Dinainte şi Cei De După povestiră istorioare, se ţinură de glume, cîntară cîntece, ţinîndu-se de umeri. Săpară puţuri, ajutîndu-se unii pe alţii să scoată apă. Construiră sobe împreună, ajutîndu-se să-şi scoată fumul din casă. Şi-n fiecare an în ajun de sărbătoarea denumită Ziua Mulţumirii[2], se duceau împreună cu sapele lor de săpat gropi pentru stîlpi şi săpau toate gropile pentru stîlpii anului care urma să vină.

Asta se-ntîmpla dimineaţa. În după-amiaza aceleiaşi zile îşi luau fiecare curăţitorul de rezervoare şi curăţau toate rezervoarele pentru anul care avea să vină. Şi-n ziua următoare, cînd se sărbătorea Ziua Mulţumirii, rupeau oase de curcan şi-şi mulţumeau unii altora pentru că-şi săpaseră toate gropile pentru stîlpi şi-şi curăţiseră toate rezervoarele pentru anul care avea să vină.

Dacă Cei De După aveau nevoie de porumb de mătură ca să-şi facă mături, Cei Dinainte veneau şi le spuneau:

— Uite porumb de mătură.

Dacă Cei Dinainte aveau nevoie de un ulcior de melasă, Cei De După veneau şi le spuneau:

— Uite ulciorul de melasă.

Îşi dădeau unii altora ouă mari de raţă să le prăjească, mari ouă de gîscă să le fiarbă, ouă purpurii de porumbel

---

2 **Sărbătoare americană la începutul lunii noiembrie (n. t.)**

pentru micul dejun din ziua de Paşti. Vagoane întregi de ouă de Bantam roşii-gălbui treceau încoace şi-ncolo între Cei Dinainte şi Cei De După. Şi ei luară căruţe-ntregi pline de găini de Bantam roşii-gălbui şi le vîndură între ei pentru căruţe-ntregi de cocoşi de Bantam roşii-gălbui.

Şi odată, la o petrecere, într-o după-amiază de vară, Cei Dinainte le dădură Celor De După o mie de cleşti de gheaţă din aur, cu inimi şi mîini cioplite pe mînere. Iar Cei De După le dădură Celor Dinainte o mie de cărucioare de argint, cu inimi şi mîini cioplite pe mînere.

Pe urmă veniră porci, porci, porci şi iară porci. Şi Cei Dinainte şi Cei De După spuseră, că porcii trebuiau vopsiţi. Si se făcu război pentru a hotărî dacă să fie vopsiţi în roşu sau în verde. Cei ce spuseră să fie în roşu învinseră.

Războiul următor trebuia să hotărască dacă porcii să fie vopsiţi cadrilat sau în dungi. Învinseră cei ce spuseseră „cadrilat”. Iar războiul care urmă după acesta trebui să hotărască dacă să fie cadrilatul vopsit roşu sau verde. Învinseră cei cu verde.

Si după asta veni războiul cel mai lung dintre toate, şi care dură pînă aproape în zilele de-acum. Si-acest război hotărî ca porcii să fie vopsiţi şi cu roşu şi cu verde, şi să fie şi cadrilaţi şi în dungi.

Abia atunci se odihniră. Dar a fost o odihnă de scurtă durată. Pentru că după asta veni războiul care să hotărască dacă culegătorii de piersici să culeagă piersici marţea dimineaţă sau sîmbăta după-amiază. Cîştigară cei cu marţea dimineaţă. Acesta fusese un război scurt. După el urmă un război lung – pentru a hotărî dacă cei ce se caţără pe stîlpii de telegraf să mănînce ceapă la prînz cu lingura sau dacă cei ce spală vase să-şi păstreze banii în urechile porcilor cu lacăte prinse cu cleştele.

Şi aşa războaiele urmară unul după altul. Şi între războaie îşi ziceau unii altora prostănaci şi prostălăi, bandiţi şi escroci şi hoţi, vagabonzi şi pierde-vară şi mari pierde-vară şi mari pierde-vară soioşi, marionete şi fantoşe, mumii, caraghioşi şi batjocuri, sforăitori, capete pătrate,

gură-cascâ, şnapani, zgîrie-brînză, nătîngi, neghiobi şi idioţi, smiorcăiţi şi sclifosiţi.

Uneori, cînd oboseau să-şi tot azvîrle nume batjocoritoare, le scriau în aer cu degetele şi se strîmbau unii la alţii, scoţîndu-şi limba, o limbă răsucită covrig.

Şi după o vreme, pare-se, n-a mai fost porumb, nici mături de porumb, nici mături, nici măcar urmă de porumb, sau de mătură de porumb sau de mătură. Şi n-au mai fost ouă de raţă de prăjit, nici ouă de gîscă de fiert, nici ouă de Bantam roşii-gălbui, nici găini de Bantam roşii-gălbui, nici cocoşi de Bantam roşii-gălbui, nici căruţe pentru încărcat ouă de Bantam roşii-gălbui, nici căruţe de încărcat găini de Bantam roşii-gălbui şi cocoşi de Bantam roşii-gălbui.

Şi cei o mie de cleşti de gheaţă din aur pe care Cei Dinainte le-au dat Celor De După, şi cele o mie de cărucioare de argint pe care Cei De După le-au dat Celor Dinainte, şi unele şi altele cu inimi şi mîini cioplite pe minere, s-au spart de mult, într-unul din primele războaie care urmau să hotărască dacă porcii să fie vopsiţi totdeauna şi roşu şi verde, în acelaşi timp cadrilat şi în dungi.

Şi pînă în cele din urmă, n-au mai fost nici porci de vopsit, fie în roşu, fie în verde, sau cadrilat sau în dungi. Porci, porci, porcii pieriră.

Aşa că Cei Dinainte şi Cei De După pieriră cu toţii în războaie sau îşi înşurubară picioare de lemn pe cioturile lor de picioare, şi plecară de-acolo către prerii mai mari, mai mari, sau porniră către rîuri şi munţi, oprindu-se mereu din drum ca să numere cîţi purici se găsesc în fiecare grămadă de purici pe care-o găsesc. Dacă vedeţi cumva pe cineva oprindu-se să numere cîţi purici sînt într-o grămadă de purici, să ştiţi că acela e ori unul dintre Cei Dinainte, ori unul dintre Cei De După.

Aşa încît popîndăii negri şi cu dungi cafenii stau iară cu spinările drept în sus, sprijiniţi în cozile lor moi căptuşite, în susurul melodios de primăvară.al vîntului de sud,

spunîndu-şi unii altora:

— Asta-i preria şi preria e a noastră.

Şi astăzi încă, departe, departe, acolo unde cerul se lasă spre pămînt şi asfinţiturile-şi deschid porţile ca nopţile să intre prin ele, unde vînturile hoinare se-ntîlnesc, şi se schimbă la chip şi se-ntorc – popîndăii se joacă leapşa pe ouate, de-a v-aţi ascunselea, de-a uite popa nu e popa, de-a ineluş-învîrtecuş. Şi uneori se aşază în cerc şi se-ntreabă:

— Ce-nseamnă vorba asta „pfui”?

Si un bătrîn socotitor al vremii le răspunde:

— „Pfui” vrea să spună mai mult decît înseamnă, ori de cîte ori este rostit.

Asta-i povestea pe care tînărul şobolan i-a povestit-o celuilalt tînăr şobolan sub leandri, sub trandafiri, în timp ce cei doi scufundoi îndrăgostiţi stăteau pe gard în razele de lună privind la scînduri şi ascultînd.

Tînărul şobolan care povestise istorioara de-abia apucase să-nceapă să-şi mănînce cuiul pe care-l mesteca, în timp ce tînărul şobolan care ascultase mestecase şi înghiţise un piron întreg.

Şi pe cînd cei doi scufundoi de pe gard se uitau la leandrul sălbatic alergător şi la trandafirii agăţători sălbatici alergători de peste scîndurelele din lumina, lunii, îşi spuseră unul altuia:

— E uşor să fii un scufundoi… printre scufundoi… nu-i aşa?

Şi coborîră de pe gard şi seduseră acasă în clarul de lună.

7. O poveste din iarba înaltă

Persoane: John Jack Johannes Hummadummaduffer
zis şi Ladă de Nutreţ
Eva Evelyn Evanghelina Hummadummaduffer
zisă şi Azurul Cerului
Luna recoltei
Un greier din claia de fîn

Pui-de-Lună
Semilună
Lună-de-Argint

Sonerii de uşi, hornuri, pivniţe

Greierul din claia de fîn şi cît de diferite sînt lucrurile sus, în oraşele din lună

În lanurile de porumb din preria vălurită de lîngă rîul Şampon locuieşte un bătrîn atît de zbîrcit, de parcă şi-ar fi pus pe faţă o piele anume numai din încreţituri. Îl cheamă John Jack Johannes Humma- dummaduffer. Dar prietenii şi cei ce-l cunosc îi zic Ladă de Nutreţ.

Fiica lui i-o fată a lanului de porumb, cu părul strălucind ca mătasea de porumb toamna, cînd porumbul e copt. Şuviţele de mătasea porumbului atîrnă şi flutură în bătaia vîntului într-un auriu întunecat ruginiu şi par împletite cu părul ei. O cheamă Eva Evelyn Evanghelina Hummadummaduffer. Dar prietenii şi cei care o cunosc îi zic Azurul Cerului.

Luna a unsprezecea, noiembrie, soseşte în fiecare an prin lanurile de porumb ale acelei vălurite prerii. Căruţele

aduc porumbul de pe cîmp în zilele recoltei şi crăpăturile ieslelor de porumb strălucesc de galbenul şi aurul porumbului.

Pe cer soseşte şi luna recoltei. Se spune că stivuieşte şuviţe din clarul de lună auriu de noiembrie în clăi de porumb de aur pe cer. Aşa se spune.

În acele dimineţi de noiembrie, bătrînul căruia îi ziceau Ladă de Nutreţ se aşezase acolo unde soarele lumina pe marginile ieslei.

Fata căreia-i spuneau Azurul Cerului, cu toate că numele ei de fapt era Eva Evelyn Evanghelina Hummadummaduffer, veni agale într-o astfel de dimineaţă. Tatăl ei, care stătea în soare cu spatele la iesle, îi spuse că el în fiecare an se aşază acolo să asculte cum se pregătesc şoarecii din lanul de grîu să se mute în casa cea mare a fermei.

— Cînd vine-ngheţul şi porumbul e curăţat şi aşezat în hambare, lanurile sînt curăţate şi sosesc nopţile cele reci. Atunci tata-şoarece şi mama-şoarece le zic copiilor lor că a venit timpul să se furişeze în pivniţa şi în podul casei fermei – îi spuse Ladă de Nutreţ.

— Ascult – îi răspunse ea – şi cred că-i aud pe tata-şoarece şi pe mama-şoarece spunîndu-le copiilor lor cum au să dea acolo peste zdrenţe şi hîrtii şi lînă şi aşchii şi talaş şi păr, şi-au să-şi facă cuiburi călduroase pentru iarnă în noua casă a fermei – dacă nici o pisică, motan sau pisică-motan n-are să-i piardă.

Bătrînul Ladă de Nutreţ îşi frecă spinarea şi umerii de marginile hambarului şi-şi spălă mîinile de parcă le-ar fi spălat în aurul razelor de soare ale toamnei. Pe urmă istorisi această întîmplare:

În acel timp al anului cînd şoarecele de pe cîmp şuşoteşte aşa de-l pot auzi şi eu, îmi amintesc de un noiembrie odată, pe cînd eram copil.

Într-o noapte, cînd luna recoltei strălucea pe cer şi stivuia clăi de porumb de aur pe cer, m-am rătăcit. În loc să merg spre casă, mă depărtam de casă. Şi-n ziua

următoare şi-n noaptea următoare în loc să merg spre casă, mă-ndepărtam de casă.

Şi-n cea de a doua noapte am ajuns la o claie de fîn în care cînta un greier galben-auriu. Şi cînta acelaşi cîntec pe care greierii îl cîntă în carele de fîn acasă, unde toţi cei din familia Hummadummaduffer strîng fîn şi porumb, în lanurile de porumb de lîngă rîul Şampon.

Şi greierul îmi spuse, acest greier, că dacă stă să asculte cu atenţie şi dacă totu-i liniştit în iarbă şi pe cer, atunci poate să audă greierii de aur cum cîntă în clăile de fîn pe care luna le-a strîns pe cer.

M-am dus să mă culc ascultînd cum cîntă greierii galbeni-aurii în acel car cu fîn. Şi a doua zi, dis-de-dimineaţă, cred că mult înainte de-a răsări soarele, am pornit amîndoi într-o lungă călătorie, departe de carul cu fîn.

Am luat-o la drum. Greierul galben-auriu îmi arăta drumul.

— Este chemarea lunii recoltei de pe cer – îmi spuse într-o şoaptă cîntată – ne ducem sus, în oraşele din lună, unde luna recoltei stivuieşte clăile de porumb pe cer.

Am ajuns într-o mică vale a cerului. Acolo, luna recoltei furişase trei mici oraşe, trei mici oraşe denumite Semilună, Pui-de-Lună şi Lună-de-Argint.

În oraşul Semilună, oamenii *privesc* afară din case prin uşi şi *intră* în case pe ferestre. Aşa încît toate clopotele de la uşi au fost luate şi aşezate la ferestre. De cîte ori voiam să sunăm un clopot de intrare, ne duceam la fereastră.

În oraşul Pui-de-Lună, hornurile caselor aveau ferestre pentru ca fumul să privească afară pe fereastră şi să vadă cum e vremea, mai înainte de a ieşi pe horn. Şi de cîte ori hornurile obosesc de a sta ţintuite sus, pe acoperiş, coboară în pivniţe şi se apucă să danseze. Noi am văzut cinci hornuri coborînd de pe acoperiş, luîndu-se de mîini, îndoindu-şi capetele şi apucîndu-se să danseze un dans vesel al hornurilor.

În oraşul Lună-de-Argint, pivniţele sînt nemulţumite. Ele

îşi spun una alteia: „Am obosit să stăm tot dedesubt, mereu dedesubt”. Se furişează afară din case şi se caţără sus, pe vîrful acoperişului.

Şi asta-i tot ce-am văzut acolo sus printre oraşele din lună: oraşele Semilună, Pui-de-Lună şi Lună-de-Argint. A trebuit să ne întoarcem repede la claia de fîn, ca să ne putem trezi de dimineaţă după somnul nopţii.

— Totdeauna cînd vine vremea asta a anului, mi-aduc aminte de acel noiembrie – îi spuse bătrînul Ladă de Nutreţ fetei sale Azurul Cerului.

Şi Azurul Cerului îi răspunse:

— Am să încerc să mă culc şi eu uneori într-o claie de fîn în noiembrie, numai ca să văd dacă are să vină vreun greier galben-auriu să murmure cîn- tece şi să mă ia cu el într-o călătorie spre locurile în care clopotele uşilor sînt la ferestre, iar hornurile coboară de pe acoperişurile caselor şi se-apucă să danseze.

Bătrînul îi şopti:

— Nu uita nici de pivniţele ostenite de-a sta tot dedesubt, mereu dedesubt.

8. Două poveşti din Oklahoma şi Nebraska

Persoane: Ionas Ionas Huckabuck
Mama Mama Huckabuck
Pony Pony Huckabuck

Un dovleac galben
O cataramă de argint

O cataramă de papuc chinezesc de argint
Floricele de porumb

Yang Yang
Hei Hei
Mama lor

Umbra gîştei
Piciorul stîng al umbrei gîştei
O casă din Oklahoma

Familia Huckabuck şi cum a cultivat porumb de floricele în Nebraska, a plecat şi a venit înapoi

Ionas Ionas Huckabuck era un fermier din Nebraska şi avea o nevastă Mama Mama Huckabuck şi o fiică Pony Pony Huckabuck.

— Tatăl tău ti-a dat de două ori acelaşi nume de botez – îi spuneau oamenii.

Şi el le răspundea:

— Da, două nume sînt mai uşor de ţinut minte. Dacă mă strigi după primul meu nume Ionas şi n-aud, atunci am să aud poate cînd mă strigi după al doilea nume Ionas. Şi pe urmă – adăugă el – i-am dat fetei mele cu faţa ca un ponei numele de Pony Pony, pentru că dacă nu mă aude cînd o strig prima oară, să audă cu siguranţă cînd o strig a doua oară.

Si uite aşa trăiau ei la o fermă unde cultivau porUrnb pentru floricele de porumb, tustrei: Ionas Ionas Huckabuck, nevasta lui, Mama Mama Huckabuck, şi fata lor cu faţa ca un ponei, Pony Pony Huckabuck.

Şi într-un an, după ce şi-au cules recolta, li se umplură de porumb toate hambarele, lăzile, şoproanele, bărăcile şi toate şurile şi cotloanele fermei; toate se umplură de porumb.

— Am venit în Nebraska să cultivăm porumb de floricele – spuse Ionas Ionas – şi cred că am cules în anul ăsta îndeajuns porumb pentru toţi cîţi fac floricele şi pentru toţi prietenii şi toate rubedeniile celor ce fac floricele de porumb în Statele Unite.

Acesta era tocmai anul în care Pony Pony urma să-şi coacă singură, cu mîna ei, prima ei plăcintă de dovleac. Într-un colţ al unei lăzi cu porumb, ladă plina vîrf cu porumb, îşi ţinea secretul: un dovleac rotund, un dovleac durduliu, galben, un dovleac barosan, plin de pete aurii.

Ea duse dovleacul în bucătărie, luă un cuţit lung, ascuţit şi lucitor şi tăie dovleacul drept prin mijloc, încît căpătă două mari jumătăţi de dovleac. Iar amîndouă jumătăţile erau şi pe dinăuntru ca şi pe dinafară de un galben aprins, pătat cu pete aurii.

Ceva lucea însă argintiu. Şi Pony Pony se-ntrebă de unde apăruse în dovleac licărul acela argintiu, îşi înfundă degetele în dovleac, scormonind, şi scoase la iveală ceea ce lucea.

— E-o cataramă! exclamă ea. O cataramă de argint, catarama unui papuc chinezesc de argint.

Alergă cu ea la tatăl ei şi-i spuse:

— Uite ce-am găsit cînd am tăiat dovleacul galben-auriu, pătat cu pete de aur – catarama unui papuc chinezesc de argint.

— Asta-nseamnă că are să ni se schimbe soarta şi nu se ştie dacă are să fie spre bine sau spre rău spuse Ionas Ionas fiicei sale Pony Pony Huckabuck.

Pe urmă ea alergă cu catarama la mamă-sa şi-i spuse:

— Uite ce-am găsit cînd am tăiat dovleacul galben-auriu, pătat cu pete aurii – catarama unui papuc chinezesc de argint.

— Asta-nseamnă că are să ni se schimbe soarta şi nu se ştie dacă are să fie spre bine sau spre rău – îi spuse Mama Mama Huckabuck.

Şi iată că în chiar noaptea aceea luă foc ferma cu toate hambarele, şoproanele, şurile, lăzile şi cotloanele în care era ţinut porumbul. Toată noaptea porumbul s-a prăjit. Dimineaţa, tot pămîntul în jurul casei fermei şi hambarului era acoperit cu floricele de porumb, încît părea acoperit cu un strat gros de zăpadă.

A doua zi, toată ziua, focul arse într-una, prăjind fără oprire boabele de porumb, încît cînd Pony Pony încercă să iasă din casă ca să se ducă la hambar, floricelele de porumb îi ajunseră pînă la umeri. Şi-n noaptea aceea, în toate hambarele, lăzile, şoproanele, şurile şi cotloanele fermei, porumbul continuă să se prăjească.

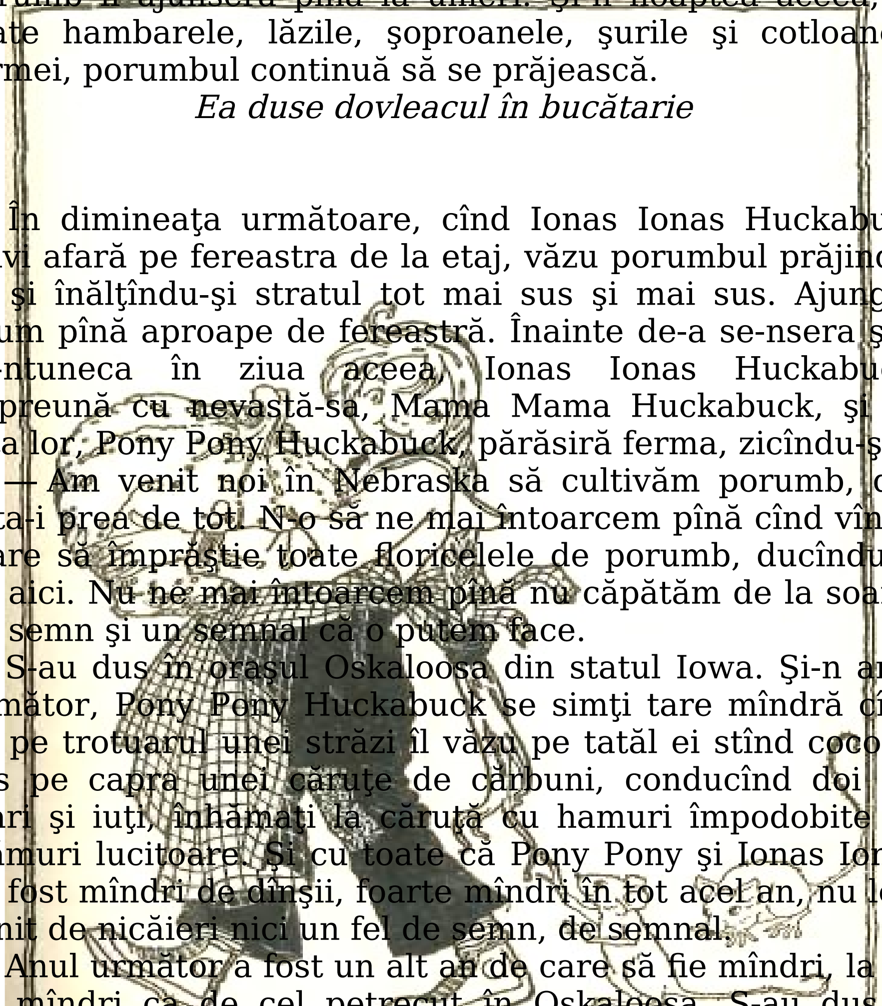

Ea duse dovleacul în bucătarie

În dimineaţa următoare, cînd Ionas Ionas Huckabuck privi afară pe fereastra de la etaj, văzu porumbul prăjindu-se şi înălţîndu-şi stratul tot mai sus şi mai sus. Ajungea acum pînă aproape de fereastră. Înainte de-a se-nsera şi a se-ntuneca în ziua aceea, Ionas Ionas Huckabuck, împreună cu nevastă-sa, Mama Mama Huckabuck, şi cu fata lor, Pony Pony Huckabuck, părăsiră ferma, zicîndu-şi:

— Am venit noi în Nebraska să cultivăm porumb, dar asta-i prea de tot. N-o să ne mai întoarcem pînă cînd vîntul n-are să împrăştie toate floricelele de porumb, ducîndu-le de aici. Nu ne mai întoarcem pînă nu căpătăm de la soartă un semn şi un semnal că o putem face.

S-au dus în oraşul Oskaloosa din statul Iowa. Şi-n anul următor, Pony Pony Huckabuck se simţi tare mîndră cînd de pe trotuarul unei străzi îl văzu pe tatăl ei stînd cocoţat sus pe capra unei căruţe de cărbuni, conducînd doi cai mari şi iuţi, înhămaţi la căruţă cu hamuri împodobite cu alămuri lucitoare. Şi cu toate că Pony Pony şi Ionas Ionas au fost mîndri de dînşii, foarte mîndri în tot acel an, nu le-a venit de nicăieri nici un fel de semn, de semnal.

Anul următor a fost un alt an de care să fie mîndri, la fel de mîndri ca de cel petrecut în Oskaloosa. S-au dus la Paducah, în Kentucky, la Defiance, în Ohio; la Peoria, în Illinois; la Indianapolis, în Indiana; la Walla Walla, în Washington. Şi-n toate locurile astea, Pony Pony Huckabuck l-a văzut pe tatăl ei, Ionas Ionas Huckabuck, stînd într-un şanţ, cu cizme de cauciuc în picioare şi ţinînd în mîini o lopată de oţel lucitor cu care scotea lut galben şi

noroi negru din şanţ şi-l azvîrlea în sus, tot mai sus, peste umeri. Şi cu toate că a fost un an de care puteau să fie mîndri, n-au căpătat nici de data asta vreun semn, vreun semnal.

Veni şi anul următor. Era anul ce-i îndreptăţi să fie mai mîndri ca oricînd. Acesta era anul în care Ionas Ionas Huckabuck şi familia lui locuiră în oraşul Elgin din statul Illinois, şi Ionas Ionas era veghetor într-o fabrică de ceasornice de vegheat şi veghea ceasornicele de vegheat.

— Ştiu unde-ai fost – i-a spus într-o seară Mama Mama Huckabuck lui Pony Pony Huckabuck. Ai fost la fabrica de ceasuri de vegheat, să-l veghezi pe taică-tău cum veghează ceasornicele de vegheat.

— Da – îi răspunse Pony Pony – da, şi-n seara asta, pe cînd îl vegheam pe tata cum veghea ceasornicele de vegheat din fabrica de ceasornice de vegheat, am privit peste umărul meu stîng şi-am văzut un sergent cu o stea şi cu nasturi de alamă, care mă veghea, să vadă dacă-l veghez pe tata veghind ceasornicele de vegheat în fabrica de ceasornice de vegheat.

Iată un an de care să fii într-adevăr mîndru! Pony Pony îşi puse bani la o parte. Şi în ziua cînd căzu marea sărbătoare, Ziua Mulţumirii, Pony Pony îşi zise:

— Am să caut un dovleac, să fac o plăcintă cu dovleac.

Căută pe la toţi vînzătorii, umblînd de la unul la altul; pîndi apoi carele fermelor venind la Elgin cu dovleci. Şi în cele din urmă găsi ceea ce căuta: dovleacul acela galben, pătat cu pete aurii. Îl luă acasă, îl tăie, şi văzu că pe dinăuntru era la fel ca pe dinafară: de-un galben aprins, pătat cu pete aurii. Şi înlăuntrul său ceva lucea argintiu. Ea-şi înfundă atunci degetele în dovleac, scormoni şi trase, trase pînă cînd scoase afară ceea ce lucea argintiu.

— E un semn, e un semnal – îşi spuse ea. E-o cataramă, o cataramă de papuc. Este perechea celeilalte catarame. Are să ni se schimbe soarta. Ura! Uraaaa!

După care se duse să-i spună tatălui şi mamei, de cataramă. Şi astfel, ei se întoarseră la ferma din Nebraska.

În vremea asta, vîntul suflase şi suflase trei ani de zile încheiaţi, şi toate floricelele de porumb fuseseră împrăştiate, şi duse de-acolo cine ştie unde.

— Acum o să fim iară fermieri – vorbi Ionas Ionas Huckabuck către Mama Mama Huckabuck şi Pony Pony Huckabuck. Şi vom cultiva varză, sfeclă şi napi; vom cultiva dovleci, napi rutabaga, bostani, curcubăţ şi piper pentru murături; vom cultiva grîu, ovăz, orz, secară. Vom cultiva porumb indian sau porumb asiatic, dar *nu* vom cultiva nici un fel de porumb de floricele pentru cei ce fac din porumb floricele.

Şi fata cu faţa ca un ponei, Pony Pony Huckabuck, a fost mîndră, pentru că purta papuci noi, negri; iar în jurul gleznei, ca să-i ţină papucii strîns pe piciorul stîng şi pe piciorul drept, erau două catarame, catarame de argint, catarame de papuci chinezeşti argintii. Şi cataramele erau perechi.

Uneori de Ziua Mulţumirii şi în ziua de Crăciun şi în cea de Anul Nou, ea le spune prietenilor ei să fie atenţi cînd despică un dovleac.

— Un dovleac poate să-ţi schimbe soarta, din bună s-o facă rea şi din rea s-o facă bună – spunea Pony Pony.

Yang Yang şi Hei Hei, sau cîntecul piciorului stîng al umbrei gîştei din Oklahoma

Yang Yang şi Hei Hei erau două fete care locuiseră în oraşul Bardă-de-Luptă din statul Michigan, mai înainte de a se muta la Gaura Roţii-de-Căruţă din statul Colorado şi apoi înapoi la Uşile-Sparte din statul Ohio, şi apoi spre nord la Ferestrele-Deschise din statul Iowa şi în cele din urmă în sud la Trifoiul-Alfafa din statul Oklahoma, unde obişnuiesc să-şi spună una alteia:

— Casa noastră din Oklahoma este în Oklahoma.

Într-o dimineaţă de vară, Yang Yang şi Hei Hei se treziră spunîndu-şi ca de obicei:

— Casa noastră din Oklahoma este în Oklahoma.

Dar acea dimineaţă era tocmai cea în care umbra unei gîşte zbură înăuntru pe fereastra deschisă, chiar deasupra patului în care Yang Yang şi Hei Hei dormeau cu ochii închişi toată noaptea şi se trezeau cu ochii deschişi dimineaţa. Umbra gîştei fîlfîi un timp de-a lungul tavanului, flutură un timp de-a lungul peretelui şi apoi, după încă un fîlfîit şi-o fluturare, se aşeză pe perete ca şi cum ar fi fost

zugrăveala unei gîşte aşezate anume acolo ca să te uiţi la ea, atît doar că era o zugrăveală vie, care-şi arcuia gîtul şi apoi şi-l întindea drept înainte.

— Yang yang – ţipă atunci Yang Yang – yang yang!

— Hei hei – şopti Hei Hei – hei hei!

Şi-n timp ce Hei Hei continua să cheme încet şi ademenitor hei hei, Yang Yang continua să ţipe yang yang cu un glas strident şi zgomotos, pînă cînd toţi cei din casele vecine îi auziră yang-yang-urile.

Umbra gîştei îşi ridică puţin aripa stîngă, îşi ridică puţin piciorul drept, se înălţă pe picioarele ei de gîscă şi păşi de jur împrejur, rotocol, pe picioarele ei de gîscă. Şi de cîte ori încheia un rotocol, se întorcea în acelaşi loc din care pornise, cu piciorul stîng sau cu cel drept în aceeaşi urmă de picior din care pornise. Pe urmă se opri în acelaşi loc, ca o zugrăveală aşezată acolo ca să te uiţi la ea, atît doar că era o zugrăveală vie, cu gîtul uneori întins drept în sus, alteori aplecat într-o înclinare lungă arcuită.

Yang Yang îşi azvîrli de pe ea plapuma, coborî din pat şi o luă la goană pe scări în jos, chemîndu-şi mama cu yang-yang-urile ei. Dar Hei Hei se aşeză în capul oaselor în pat, rîzînd şi numărîndu-şi degetele roz de la picioare, pentru a vedea dacă erau tot zece degete roz ca şi în dimineaţa dinainte. Şi pe cînd îşi număra degetele roz, se uita cu coada ochiului la umbra gîştei de pe perete.

Şi din nou umbra gîştei îşi ridică puţin aripa stîngă, îşi ridică puţin piciorul drept, se înălţă pe picioarele ei de gîscă şi păşi de jur împrejur, rotocol, pe picioarele ei de gîscă. Şi de cîte ori încheia un rotocol, se întorcea în acelaşi loc din care pornise, cu piciorul stîng sau cu cel drept în aceeaşi urmă de picior din care pornise. Pe urmă se opri în acelaşi loc în care se aşezase pe perete ca o zugrăveală la care să te uiţi, atît doar că era o zugrăveală vie, cu gîtul întins mai întîi drept în sus şi apoi aplecîndu-i-se într-o înclinare lungă arcuită.

Şi-n tot timpul ăsta, mica Hei Hei stătea în capul oaselor în pat, numărîndu-şi degetele roz de la picioare şi uitîndu-

se cu coada ochiului la umbra gîştei.

Din cînd în cînd, mica Hei Hei şoptea:

— Bună dimineaţa, ţie, hei hei şi iar hei hei, mă uitam pe fereastră cînd ai intrat. Te-am văzut aşezîndu-te pe perete ca o zugrăveală. Te-am văzut cum ai început să umbli şi cum te-ai întors acolo de unde-ai pornit, cu gîtul întins drept în sus, apoi cu gîtul aplecat într-o înclinare. Îţi dau bună dimineaţa. Îţi trimit o suflare de hei hei, ba îţi trimit două suflări de hei hei.

Atunci umbra de gîscă, parcă pentru a răspunde la bună dimineaţa şi pentru a răspunde la ceea ce Hei Hei înţelesese spunîndu-i: „Îţi trimit două suflări de hei hei”, îşi întinse gîtul în sus, drept şi lung, mai lung decît oricînd pînă atunci, şi apoi îşi aplecă gîtul într-o înclinare mai mare decît oricînd pînă atunci.

Şi-n tot acest timp, Hei Hei stătea în pat pipăindu-şi degetele de la picioare cu degetele de la mînă, pentru a vedea dacă avea cîte un deget la picior pentru fiecare deget de la mînă, şi pentru a vedea dacă avea un mic deget roz la picior care să se potrivească la degetul ei mic roz de la mînă, şi pentru a vedea dacă are un deget mare, lat şi-ndesat la picior care să se potrivească cu degetul ei cel mare, lat şi-ndesat de la mînă.

Şi pe urmă, cînd în cameră se făcu o linişte adîncă, umbra de gîscă îşi ridică piciorul ei stîng şi începu să cînte – să cînte întocmai cum cîntă întotdeauna o umbră de gîscă – cu piciorul stîng – atît de uşor încît trebuie să asculţi cu cele mai mici şi mai fine ascultătoare pe care le ai în adîncul urechilor.

Şi iată cîntecul, vechiul cîntec de modă veche, cîntec al piciorului stîng pe care umbra de gîscă îl cîntă pentru Hei Hei:

Fii un Yang Yang dacă vrei,
Fii un Hei Hei dacă vrei.

Yang Yang-ii mereu cheamă yang dimineaţa,

Hei Hei-ii mereu cîntă hei dimineaţa.

Dis-de-dimineaţă, cei care aşază stau să-ţi aşeze,
Să-ţi aşeze pe nas, să-ţi aşeze-n urechi,
Să-ţi aşeze pe ochi şi pe gene,
Să-ţi aşeze-n bărbia bărbiei bărbii.

Şi după ce cîntă cîntecul piciorului stîng, umbra de gîscă păşi de jur împrejur într-un lung rotocol, se-ntoarse în acelaşi loc din care pornise, se opri şi stătu nemişcată cu mîndra nemişcare a unei gîşte, şi pe urmă îşi întinse gîtul în sus, drept şi lung, mai lung decît oricînd pînă atunci, şi apoi îşi aplecă gîtul înclinîndu-l şi răsucindu-l în arcuri mai lungi decît oricînd pînă atunci.

Pe urmă umbra se desprinse de pe perete, dădu din aripi de-a lungul tavanului şi deasupra patului, zbură afară pe fereastră şi pieri, lăsînd-o pe Hei Hei singură, în capul oaselor, în pat, numărîndu-şi degetele roz de la picioare.

Cu coada ochiului, ea se uită pe peretele camerei, la locul unde umbra de gîscă se aşezase ca o zugrăveală. Si văzu acolo o pată ca o umbră. Se uită mai bine şi văzu că era urma unui picior stîng, acelaşi picior stîng care cîntase cîntecul piciorului stîng.

După puţin timp, Yang Yang veni în cameră ţipînd yang yang şi ţinîndu-se de şorţul mamei. Hei Hei îi povesti mamei toate întîmplările cîte se-ntîmplaseră. Dar mama n-o crezu. Atunci Hei Hei îi arătă pe perete piciorul stîng, pata de umbră lăsată în urmă de umbra gîştii cînd se desprinsese de pe perete.

Şi astăzi, cînd Yang Yang şi Hei Hei dorm toată noaptea cu ochii închişi şi se trezesc dimineaţa cu ochii deschişi, uneori îşi mai spun:

— Casa noastră din Oklahoma este în Oklahoma.

Şi uneori cîntă:

Fii un Yang Yang dacă vrei,
Fii un Hei Hei dacă vrei.

7. O poveste despre uriaşii de-acum şi despre piticii de-altădată

Persoane: Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof
Trei pisici care şoptesc
Hannah
Hannah Încă
Susquehannah

Hum Cel Tras ca Prin Inel

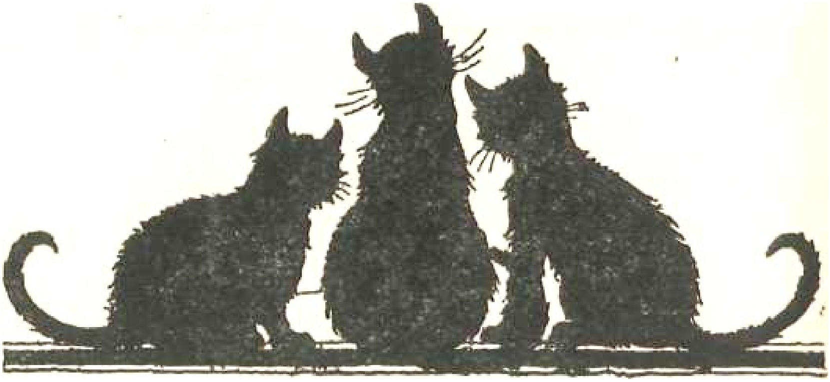

Cum au fost luaţi un zgîrie-nori şi un tren şi au fost duşi departe de Valea Ochiului-de-Porc, departe de Munţii Hîrleţ

Într-o dimineaţă de primăvară, Petruţa PofteşteFlori-de-Cartof stătea cu cele trei pisici ale ei: Hannah, Hannah Încă şi Susquehannah. Le punea celor trei pisici diferite întrebări. Dar totdeauna primea aceleaşi răspunsuri, orice le-ar fi întrebat.

Erau pisici care ştiau să şuşotească. Hannah era o pisică „da, da” şi mereu şoptea „da, da” şi nimic altceva. Hannah Încă era o pisică „nu, nu” şi mereu şoptea „nu, nu” şi nimic altceva. Iar Susquehannah era o pisică bîlbîită care şoptea

ceva între da şi nu, şovăia cînd şoptea şi nimic altceva.

— Rînduiala-şi fluieră rînduiala şi rînduieşte mereu – îşi spuse Petruţa în şoaptă. E primăvară-n pădurile adînci şi peste-ntinsele pămînturi negre. Cîntătoarele şi ciripitoarele vin către nord să-şi facă iar cuiburi. Florile copacilor foşnitori îşi deschid buzele lor albe şi reci în ceaţa albăstruie. Oriunde îmi aţin urechea, cîte-o rînduială-şi fluieră rînduiala şi rînduieşte mereu. Primăvara din păduri şi din pămînturile negre cheamă primăvara care face să mă doară inima.

Şi iată că cele trei pisici care ştiau să şuşotească auziră ceea ce Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof îşi murmura despre „primăvara care face să mă doară inima”

Şi Hannah, pisica – „da, da”, răspunse „da, da“, iar Hannah Încă, pisica – „nu, nu”, răspunse „nu, nu“ şi Susquehannah, pisica bîlbîită, şovăi între „da, da“ şi „nu, nu”. Şi Petruţa le mîngîie pe blană, le scărpină uşor între urechi şi îşi şopti:

— E-o dimineaţă în care să nu-ţi pese de nimic – şi mie nici nu-mi pasă.

În dimineaţa aceea, inima-i săltă şi-i tresări cînd zări sus, în înaltul cerului, o mierlă ce de-abia se vedea cît un strop. Apropiindu-se, ea fredona uşor, şi apoi îşi opri gunguritul, încetă să mai zboare, se lăsă să cadă… şi se-aşeză pe pămînt ca o uriaşă pasăre uşoară cu aripi mari strînse.

Hum Cel Tras ca Prin Inel ieşi din casă, îşi şterse mîinile pe cîrpele de ulei, aşeză un zbenghi de ulei de osie pe bărbia Petruţei, o sărută pe nas, îi dădu de două ori uşor peste urechi, şi pe urmă intrară împreună în casă să ia un întîrziat mic dejun, care pentru ea era cel de-al doilea mic dejun, iar pentru el, primul.

— Am zburat pînă am ajuns în Valea Ochiului-de-Porc din Munţii Hîrleţ – îi spuse Hum Cel Tras ca Prin Inel. Purceii-hîrleţ de acolo aleargă săpînd cu picioarele lor ca hîrleţele şi cu riturile lor ca hîrleţele. Sînt porci jigăriţi, cu picioare lungi şi cu buzunare peste tot: urechi grase, în

faţă, ca nişte buzunare, cozi grase, în spate, ca nişte buzunare, şi toate buzunarele pline cu praf ruginiu. Îşi înfundă nasul în buzunare, trag de acolo tot praful ruginiu şi pe urmă strănută azvîrlindu-şi praful ruginiu fiecare în obrazul zbîrcit şi schimonosit al celuilalt. Am luat o sapă şi o râzătoare cu motor, le-am pornit şi am aşteptat ca ele să sape şi să răzuiască un oraş. Casele mi-au ajuns la glezne, fabricile mi-au ajuns la genunchi, iar vîrful acoperişului celui mai înalt zgîrie-nori mi se ridică pîna la nas. Un păianjen ieşi în grabă dintr-o pivniţă. Din gură îi căzu o carte. Şi cînd am pus mîna pe ea, se prefăcu în praf ruginiu. N-am putut salva decît o singură pagină. În ea scria că milioane de oameni citiseră cartea şi alte milioane aveau s-o mai citească.

Hum Cel Tras ca Prin Inel se căută în buzunar. Cînd scoase mîna, în palmă ţinea un tren cu o locomotivă cuplată în faţă şi un vagon de fumători şi vagoane de dormit cuplate în spate.

— L-am curăţat, ca să arate frumos pentru tine, Petruţa – spuse el. Dar porcii-hîrleţ au strănutat peste el cu praf ruginiu. Aşază-l în batistă. Şi-acum – urmă el – am să dezvelesc învelitorile de pe un zgîrie-nori… Ia uite-te la el! … Are treizeci de etaje. În vîrf este un catarg de steag pentru a aşeza pe el un steag. La jumătatea înălţimii este un ceas cu limbile pierdute. La primul etaj este un restaurant cu inscripţii: „Păziţi-vă pălăriile şi paltoanele”. Uite şi biroul administraţiei clădirii, cu o inscripţie pe perete: „Fii scurt”. Aici, ascensoarele aleargă în sus şi în jos. Pe uşi sînt tot felul de anunţuri de bancheri, doctori, avocaţi, asigurări de viaţă, de foc, ingineri termomecanici şi de şantier, ingineri de poduri şi de construcţii în fier şi în oţel, depozite, obligaţii, siguranţe, arhitecţi, scriitori, detectivi, curăţitoare de ferestre, bijuterii, diamante, ceasornice, haine, cămăşi, ciorapi, mătase, lînă, bumbac, scînduri, cărămizi, nisip, porumb, ovăz, grîu, hîrtii, cerneală, creioane, cuţite, peşti, pămînt, cărbune, ulei, pe o uşă se află o inscripţie mare: „Cumpărăm şi Vindem Orice”,

pe o altă uşă: „Fixăm orice”, iar pe alte uşi se poate citi: „Ca nicăieri”, „Cea mai bună din lume”, „Cea mai desăvîrşită din lume”, „Cea mai veche întreprindere din lume”, „Cea mai mare din lume”, „Nicăieri mai mare”, „Pe lume cea mai mare”, „Cea mai mare ce s-a văzut vreodată”.

Si Hum Cel Tras ca Prin Inel luă într-adevăr în braţe un zgîrie-nori, îl ridică în spinare şi-l duse pe scări în sus, acolo unde Petruţa Pofteşte-Flori-de-Cartof îi spuse să-l aşeze, într-un colţ al camerei ei. După care, ea scoase din batistă trenul cu locomotiva cuplată în faţă, cu vagonul de fumători şi cu vagoanele de dormit cuplate în spate. Şi aşeză trenul chiar lîngă parterul acelui zgîrie-nori, astfel încît cei din tren să poată ieşi afară şi să intre drept în zgîrie-nori.

— Trenurile cele mititele şi zgîrie-norii cei mici sînt tot atît de mari pentru cei de staturi mici ca şi trenurile cele mari şi zgîrie-norii cei mari pentru cei de staturi mari, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Hum Cel Tras ca Prin Inel.

Drept răspuns, el îi întinse o oglindă lungă cît o jumătate din degetul ei cel mic şi-i spuse:

— Femeile din acest zgîrie-nori s-au deprins să se privească din cap pînă-n picioare în oglinda asta.

Şi pe urmă Petruţa începu să cînte un cîntec ca al unei păsări primăvara:

— Acum să uităm şi de porcii-hîrleţ care strănută praf ruginiu, şi de Valea Ochiului-de-Porc, şi de Munţii Hîrleţ. Să ne ducem acolo unde rînduiala-şi fluieră rînduiala şi rînduieşte mereu, unde e iară primăvară-n pădurile adînci şi peste-ntinsele pămînturi negre, unde cîntătoarele şi ciripitoarele vin către nord să-şi facă iar cuiburi şi florile copacilor foşnitori îşi deschid buzele lor albe şi reci în ceaţa albăstruie.

Şi se aşezară sub un copac în care verdele fraged al primăverii foşnea uşor în ramurile negre, şi de unde le putură auzi pe Hannah, pe Hannah Încă şi pe Susquehannah şuşotind „da, da”, „nu, nu”, şi şovăind bîlbîit

între „da, da” şi „nu, nu”, mereu şovăind.

10.Trei poveşti despre litera X şi cum intră ea în alfabet

Persoane: Un rege al stridiilor
Urechi de Lopată,
Codiţă de Purcel
Oamenii care schimbă alfabetul

Un rege al cherestelei
Sărută-Mă
Ochi de In
Pisici sălbatice

Un om bogat
Argint albastru
Prietenii ei, cîntînd

În Ţara Rutabaga se povestesc şase sute de poveşti diferite despre felul în care a intrat pentru prima oară litera X în alfabet şi de ce s-a întîmplat asta. Autorul a ales dintre acestea, trei poveşti mai scurte şi mai ciudate. Sînt povestite în paginile următoare.

Codiţă de Purcel

A fost odată, departe spre miazăzi, un rege al stridiilor, care se pricepea să deschidă scoica stridiilor şi să scoată dinăuntru perlele. El ajunse bogat, şi de peste tot începu să i se reverse bani cu nemiluita, fiindcă era un mare deschizător de stridii şi se pricepea să scoată dinăuntru perlele.

Fiul acestui rege al stridiilor se numea Urechi de Lopată. Şi mai de loc n-avea ţinere de minte.

— Se pricepe să deschidă stridiile, dar uită să scoată perlele – spunea tatăl lui Urechi de Lopată. Se deprinde să-şi amintească din ce în ce mai prost şi să uite din ce în ce mai bine – spunea tatăl lui Urechi de Lopată.

În acelaşi loc, departe spre miazăzi, era o fetiţă cu două codiţe împletite pe spate şi cu o faţă care spunea: „Venim încoa'; dar de pe unde?" Şi mama ei îi spunea Codiţă de Purcel.

De două ori pe săptămînă, Codiţă de Purcel alerga la măcelărie să cumpere un ciolan de supă. Dar înainte de a pleca de acasă, îşi încrucişa degetele, şi pe urmă tot drumul pînă la măcelărie îşi ţinea degetele încrucişate. Dacă se întîlnea cu prieteni care-i spuneau să se oprească să se joace împreună şotron sau forfecuţa sau de-a hoţii şi vardiştii, ea le spunea:

— Am degetele-ncrucişate şi alerg la măcelărie să iau un

ciolan de supă.

Într-o dimineaţă, alergînd la măcelărie, se ciocni de-un băiat mătăhălos şi aiurit şi-l trînti cît era de lung pe trotuar.

— Nu te uiţi pe unde-alergi? îl întrebă ea.

— Iar am uitat – spuse Urechi de Lopată. Îmi amintesc din ce în ce mai prost. Uit din ce în ce mai bine.

— Încrucişază-ţi degetele, uite-aşa – îi spuse Codiţă de Purcel, arătîndu-i cum.

El alergă la măcelărie cu ea, şi-o văzu că-şi ţine degetele încrucişate pe cînd măcelarul îi dădea ciolanul de supă.

—După ce-l iau – îi spuse ea – ciolanul îmi aduce aminte să mă duc cu el acasă. Dar pînă-l capăt, îmi ţin degetele încrucişate.

Urechi de Lopată se duse la tatăl lui şi se apucă să-l ajute să deschidă stridiile. Şi-şi ţinu degetele încrucişate ca să-şi aducă aminte să scoată dinăuntru perlele. Scoase o sută de găleţi de perle chiar din prima zi şi-i aduse tatălui cel mai lung, mătăsos, lucitor şirag de perle ce s-a văzut vreodată în ţara stridiilor.

— Cum de-ai izbutit să faci asta? îl întrebă tatăl lui.

— Datorită degetelor încrucişate, uite-aşa – îi răspunse Urechi de Lopată, încrucişîndu-şi degetele ca o literă X. Ăsta-i felul în care să-ţi aminteşti mai bine şi să uiţi mai prost.

Atunci, regele stridiilor se duse să le povestească celor ce schimbă alfabetul toată întîmplarea. Cînd cei ce schimbă alfabetul auziră una ca asta, hotărîră sa pună în alfabet o nouă literă, litera X, la sfîrşitul alfabetului, semnul degetelor încrucişate.

Iar în ziua nunţii Codiţei de Purcel cu Urechi de Lopată, cei ce schimbă alfabetul veniră cu toţii la nuntă, cu degetele încrucişate.

La cununie, cînd Codiţă de Purcel şi Urechi de Lopată se ridicară în picioare ca să fie căsătoriţi, îşi încrucişară degetele şi îşi spuseră unul altuia că-şi vor aminti de făgăduiala făcută.

Şi Codiţă de Purcel avea două şiraguri de perle împletite pe spate şi un obraz proaspăt şi dulce care parcă spunea: „Venim încoa'; dar de pe unde?"

Sărută-Mă

De mult, pe cînd purceii se căţărau pe hornuri şi goneau pisicile-n copaci, de mult de tot, se spune c-a fost un rege al cherestelei care locuia într-o cetate de lîngă un rîu, cu multe pisici sălbatice prin codrii din împrejurimi.

Şi regele cherestelei spuse:

— Îmi pierd părul şi dinţii şi-am ostenit de multe lucruri; nu mai am decît o singură bucurie: copila mea, ca un licăr de lumină dănţuitoare pe mînerul bardei dimineaţa.

Copila regelui cherestelei era iute din fire şi sălbatică. Nu sărutase niciodată. Nici mama ei, nici tatăl ei, nici vreun tînăr îndrăgit nu primise vreodată o pecete de dragoste a buzelor ei. Era mîndră. Şi i se zicea Sărută-Mă.

Ei nu-i plăcea numele ăsta, Sărută-Mă. Niciodată nu i se zicea aşa cînd era de faţă. Dacă se-ntîmpla să fie de faţă, i se zicea Găseşte-Mă, Scapă-Mă, Ia-Mă. Nu pomeneau niciodată de sărutări, fiindcă ştiau că atunci o lua la goană şi devenea aşa cum spunea tatăl ei: „Un licăr de lumină dănţuitoare pe mînerul bardei dimineaţa".

Dar cînd nu era de faţă, ei se întrebau: „Unde-i astăzi Sărută-Mă?" sau vreunul spunea: „În fiecare dimineaţă,

Sărută-Mă se face tot mai frumoasă; mă-ntreb dacă are să primească vreodată în toată tinereţea ei o sărutare de la un om care să merite să o sărute”.

Într-o zi, Sărută-Mă se pierdu. Ieşi din cetate călare pe-un cal, cu o puşcă, să vîneze pisici sălbatice – se duse în codrii din împrejurimi. Plecase încă din ajun. Toată noaptea umblase printr-o vijelie de zăpadă cu calul şi puşca, vînînd pisici sălbatice. Şi vijelia se-nteţi în ziua următoare.

Toată ziua aceea, Ochi de In călători prin vijelie...

Şi atunci regele cherestelei îl chemă la el pe un tînăr lung, lung şi deşirat, cu faţa tăbăcită şi părul ca paiul. Şi-i spuse:

— Ochi de In, eşti omul cel mai leneş şi mai nepăsător din întreaga ţară a cherestelei de lîngă rîu; du-te acum prin vijelie, printre pisicile sălbatice, unde Sărută-Mă se luptă să-şi apere viaţa, şi scap-o.

— Eu sînt eroul potrivit pentru una ca asta. Eu sînt cel care ştie ce are de făcut. Eu sînt cel care aşteaptă de mult un asemenea prilej – răspunse Ochi de In.

Toată ziua aceea, Ochi de In călători prin vijelie cu un cal şi cu o puşcă. Departe, departe călări el, pînă acolo unde Sărută-Mă, sălbatica Sărută-Mă cea iute din fire, stătea cu spatele rezemat de-o stîncă uriaşă şi vîna pisici sălbatice.

În ţara aceea, vijeliile de zăpadă le fac pe pisicile sălbatice încă şi mai sălbatice, şi Sărută-Mă ostenise de-a tot împuşca pisici sălbatice, ostenise de-a se lupta în zăpadă, era gata să se dea bătută şi să le lase pe pisici s-o sfîşie.

Atunci sosi Ochi de In. Pisicile sălbatice săriră la el, şi el le azvîrli cît colo. Năvăliră mai multe pisici sălbatice, sărindu-i drept în faţă. El le apucă de gît şi le-azvîrli peste stînca cea uriaşă, sus în copaci, departe-n zăpadă şi-n vînt.

Pînă la urmă le luă pe toate pisicile sălbatice una cîte una şi le azvîrli atît de departe, încît să nu mai poată veni înapoi. O aşeză pe Sărută-Mă pe calul lui, se-ntoarse acasă la regele cherestelei şi-i spuse leneş şi nepăsător:

— Iată-ne!

Regele cherestelei văzu că faţa lui Ochi de In era acoperită toată cu semne în cruciş, ca litera X. Şi mai văzu regele cherestelei că pisicile sălbatice îi sfîşiaseră lui Ochi de In cămaşa, şi pe piept, pe umeri, pe braţe el avea semnele în cruciş ale ghearelor pisicilor sălbatice, semne în cruciş ca litera X.

Aşa că regele se duse la cei ce schimbă alfabetul şi le spuse să aşeze semnele în cruciş ale ghearelor pisicilor

sălbatice în chip de literă nouă, litera X, la sfîrşitul alfabetului. Şi la nunta lui Sărută-Mă cu Ochi de In, cei ce schimbă alfabetul veniră purtînd gheare de pisică sălbatică

încrucişate ca o literă X.

Argint Albastru

De mult, pe cînd anii erau întunecaţi şi ploile cele negre obişnuiau să vină cu vînturi puternice, să smulgă porţile caselor şi să scoată hornurile de pe case, grămădindu-le într-alte case, de mult, pe cînd oamenii aveau o mare înţelegere pentru ploaie şi vînt, trăia un orn bogat care avea o fată pe care-o iubea ca pe ochii din cap.

Şi într-o noapte, cînd sosi ploaia cea neagră cu un vînt puternic care smulgea şi scotea hornurile, fata omului bogat adormi un somn adînc.

Cînd se făcu dimineaţă, n-o mai putură trezi. Ploaia cea

neagră şi vîntul cel puternic nu se opriră toată ziua aceea, în timp ce fata dormea somnul ei adînc.

Veniră la ea bărbaţi şi femei cu muzică şi flori; băieţii şi fetele cu care se-nsoţea la joc intrară la ea cîntînd tot felul de cîntece şi strigînd-o pe nume. Dar ea dormea într-una. Şi tot timpul, braţele îi erau puse cruce pe piept, braţul stîng deasupra celui drept, ca o literă X.

Zile trecură; două, cinci, şase, şapte zile trecură – şi-n toată vremea asta ploaia cea neagră şi vîntul cel puternic nu încetară nici o clipă, iar fata omului bogat nu se trezi nici o clipă să asculte muzica sau să miroasă florile, sau să-i audă măcar pe cei cu care se însoţea la joc, băieţi şi fete, cîntîndu-i tot felul de cîntece şi strigînd-o. Ea dormea mereu somnul ei adînc, cu braţele puse cruce pe piept, braţul stîng deasupra celui drept, ca o literă X.

Atunci îi făcură o raclă lungă de argint, destul de lungă ca să-i ajungă de la cap la picioare.

Pe urmă o îmbrăcară într-o rochie de argint ce bătea în albastru şi-i aşezară în jurul frunţii o cununiţă de argint albastru şi-i puseră pantofi de argint albastru în picioare. O mătase uşoară de argint albastru şi mîneci de argint îi acopereau braţul stîng şi braţul drept – cele două braţe puse cruce pe piept ca litera X.

Luară apoi racla de argint şi o duseră într-un colţ al grădinii, acolo unde ea se ducea de obicei să privească liliacul albastru şi căţărătoarele zorele albastre ale dimineţii licărind în lumina albăstrie.

Printre frunzele bătrîne ale liliacului albastru şi ale zorelelor de dimineaţă săpară un loc în care să fie aşezată racla de argint.

Bărbaţi şi femei cu muzică şi flori stătură priveghind lîngă racla de argint, iar cei cu care ea se-nsoţise cîndva la joc, băieţi şi fete, i-au cîntat cîntecele pe care le cînta ea de obicei şi i-au strigat numele.

Cînd totul se sfîrşi şi toţi se-mprăştiară, din tot ce se-ntîmplase îşi amintiră mai cu seamă un singur lucru. Şi anume cum stătuseră braţele ei în mătasea cea uşoară şi în

mînecile de argint albastru, braţul stîng deasupra celui drept ca o literă X.

Cineva se duse la regele ţării aceleia şi-i povesti despre toate astea, adică despre ploaia cea neagră care venise cu un vînt puternic, despre somnul cel adînc al fetei, despre cîntecele celor cu care se-nsoţea la joc, despre racla de argint şi despre mătasea cea uşoară şi mînecile de argint albastru pe braţele aşezate cruce, cel stîng deasupra celui drept ca o literă X.

Pînă atunci nu se pomenise niciodată de o literă X în alfabet. După întîmplarea asta însă, regele hotărî: „Vom aşeza în alfabet braţele ei puse cruce, vom avea astfel o literă nouă, numită X, ca fiecare să înţeleagă că o înmormîntare este frumoasă dacă e însoţită de cîntări ale tinerilor tovarăşi de joacă”.

CUPRINS

PRIMA PARTE: POVEŞTI DIN ŢARA RUTABAGA

1. Trei poveşti despre găsirea căii ferate în zigzag, a purceilor cu şerveţele la gît, a cuptoarelor pentru clovnii de circ, a satului Ficat-cu-Ceapă, a satului Bezele-cu-Frişcă. 3

Cum au pornit-o spre Ţara Rutabaga 4

Cum au adus înapoi satul Bezele-cu-Frişcă, după ce vîntul îl dusese departe 11

Cum au ajutat cei cinci şobolani ruginii să se găsească un sat nou 16

2.Cinci poveşti despre Orbul cu Faţa de Cartof 21
Orbul cu Faţa de Cartof, care şi-a pierdut iepurele de diamant de pe acordeonul lui de aur 22
Cum se distra Orbul cu Faţa de Cartof într-o frumoasă dimineaţă de primăvară. 25
Maimuţoiul cu Faţă Indiferentă şi Tigrul ca un Cîrnăcior 29
Visul cu toboganul dinspre lună al Orbului cu Faţa de Cartof 32
Cum află Dă-mi Securea despre calea ferată în zigzag şi cine-o făcuse în zigzag 34

3. Trei poveşti despre năzdrăvănia din piele-aurită de căprioară 37
Povestea Blixiei Bimber şi a puterii unei năzdrăvănii din piele-aurită de căprioară 38
Povestea lui Iason Squiff şi de ce avea pălărie din floricele de porumb, mănuşi din floricele şi ghete tot din floricele 41
Povestea lui Habakuk Vechitură, a celor doi şobolani albaştri şi a omului de la circ care-a venit cu bani peşin 46

4. Patru poveşti despre adînca ursită a intrărilor întunecate 50
Cortegiul de la nunta Păpuşii de Zdrenţe cu Mînerul de Mătură şi cine făcea parte din el 51
Cum l-a ajutat pe Snu Fu lopata de cenuşă pentru pălării 54
Trei băieţi cu ulcioare de melasă şi cu tainice ambiţii 56
Cum i se lipi lui Bimbo Peticuţ degetul cel mare de nas, cînd se schimbă vîntul 63

5. Trei poveşti despre trei feluri în care se-nvîrtejea vîntul vîntură-lume 67
Cei doi zgîrie-nori care se hotărîră să aibă un copil 68
Ceasul de un dolar şi cei cinci iepuri-iepuroi 71

Indianul de Lemn şi Bizonul Corn de Pluş 76
6. Patru poveşti despre ochii dragi, prea dragi. 79

Fata Calului Alb şi Băiatul Vîntului Albastru 80
Ce-i povestiră şase fete cu baloane omului cărunt călare pe cal 83
Cum a cîntat Henry Tranca-Fleanca la ghitară cu mănuşile în mîini 87
Să nu arunci niciodată cu papucul în lună 91

7. O singură poveste:„Numai cei născuţi din foc înţeleg albastrul” 93
Umbrele malului nisipos 94

8. Două poveşti despre zînele porumbului, vulpi albastre, flongbooi şi întîmplări din Statele Unite şi din Canada 99
Cum să cunoşti zînele porumbului cînd le vezi 100
Cum şi-au pierdut animalele cozile şi cum şi le-au căpătat înapoi, călătorind de la Philadelphia la Pălăria-de-Leac 104

PARTEA A DOUA: PORUMBEII DIN ŢARA RUTABAGA

1.Două poveşti istorisite de Orbul cu Faţa de Cartof 113
Zgîrie-norul pîn’ la lună şi cum a fugit şobolanul verde cu reumatism de două ori cîte o mie de mile 114
Picior Alunecos şi cum el mai niciodată nu capătă ce caută 117
2.Două poveşti despre gîngănii şi ouă 120
Multe, multe nunţi într-o casă cu unghere 121
Cot-co-dac, marea găină de Bantam roş-gălbuie, care a ouat un ou în pălăria Dirigintelui Poştei 125

3. Cinci poveşti despre Hatrack Calul, şase porumbiţe, trei maimuţoi sălbatici din Babilon, şase umbrele, BozoPocneşte-Nasturi 127

Cum îşi ţinu secretul Mămuca Boccea în timp ce vîntul duse departe satul Ace-de-Pălărie 128

Cum se întoarseră cele şase porumbiţe la Hatrack Calul după mai multe accidente şi şase telegrame 132

Cum plecară cei trei maimuţoi sălbatici din Babilon prin ploaie, mîncînd pîine cu unt 136

Cum îşi scoaseră şase umbrele pălăriile lor de pai, în semn de respect pentru o umbrelă mare 139

Cum îi pocniră toţi nasturii lui Bozo-Pocneşte-Nasturi cînd veni un şoarece 143

4. Două poveşti despre patru băieţi care aveau diferite vise 148

Cum au venit acasă Gugler şi Gaggler, cei doi ţînci de Crăciun, cu strîmbături de maimuţă 149

1 149

2 151

Cum doarme Johnny Ghinion toată vremea în bani, iar Joe Gogoloi face să lucească şi are vedenii 155

5. Două poveşti istorisite de Orbul cu Faţa de Cartof despre două fete cu inimi roşii 159

Cum merge Trandafir Roşu-Aprins înainte şi înapoi între ceas şi oglindă 160

Cum îl trimise Bujor Roz pe Spuds, jucătorul cu mingea, să culeagă de patru ori luna din copac 164

6. Trei poveşti despre clarul de lună, porumbei, albine, Egipt, Jesse James, Ceapă Spaniolă, Regina Capetelor Trăsnite, Regele Sacilor de Hîrtie 167

Cum au ajuns Dippy Cîrlionţ şi Lasă-mă S-Alunec în clarul de lună-n care stătea Orbul cu Faţa de Cartof cu acordeonul lui 168

Cum a trecut Baloane încinse în Ţara Rutabaga cu cele două fete ale lui în chip de porumbei 174
Cum au stat doi scufundoi îndrăgostiţi în razele de lună pe gardul unui depozit de cherestea şi-au auzit despre Cei Dinainte şi Cei De După 180

7. O poveste din iarba înaltă 186
Greierul din claia de fîn şi cît de diferite sînt lucrurile sus, în oraşele din lună 187

8. Două poveşti din Oklahoma şi Nebraska 191
Familia Huckabuck şi cum a cultivat porumb de floricele în Nebraska, a plecat şi a venit înapoi 192
Yang Yang şi Hei Hei, sau cîntecul piciorului stîng al umbrei gîştei din Oklahoma 198

9. O poveste despre uriaşii de-acum şi despre piticii de-altădată 202
Cum au fost luaţi un zgîrie-nori şi un tren şi au fost duşi departe de Valea Ochiului-de-Porc, departe de Munţii Hîrleţ 203

10.Trei poveşti despre litera X şi cum intră ea în alfabet 207
Codiţă de Purcel 208
Sărută-Mă 210
Argint Albastru 213

Redactor: NATALIA PETRUŢ

Tehnoredactor: ŞTEFANIA MIHAI

Apărut 1969. Comanda nr. 9103. Hîrtie offset A. de 80 g/m^3 540X840116. Coli de tipar 17,50. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R-93.

Tiparul executat sub comanda
Nr. 2755
La Întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918”
Bucureşti
Republica Socialistă România

7,75 lei

EDITURA TINERETULUI